

Den Europæiske Unions Tidende

L 180

Dansk udgave

Retsforskrifter

56. årgang

29. juni 2013

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne 31

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse 60
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse 96

Pris: 7 EUR

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 603/2013

af 26. juni 2013

om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen⁽⁴⁾. Forordningerne bør af klarhedshensyn omarbejdes.

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra e), artikel 87, stk. 2, litra a), og artikel 88, stk. 2, litra a),

(2) En fælles asylpolitik, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, der på grund af omstændighederne søger international beskyttelse i Unionen.

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse⁽¹⁾,

(3) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsætter de mål, der skal realiseres på området frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. Den europæiske pagt om indvandring og asyl vedtaget af Det Europæiske Råd på dets møde den 15. og 16. oktober 2008 opfordrede til at fuldføre gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem ved at indføre en ensartet asylprocedure med fælles garantier og vedtage en ensartet status både for flygtninge og for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse.

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der bør foretages en række væsentlige ændringer af Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen⁽³⁾ og af Rådets forordning (EF) nr. 407/2002 af 28. februar 2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk

(4) Med henblik på anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs⁽⁵⁾, er det nødvendigt at fastslå identiteten af personer, der søger om international beskyttelse, og identiteten af personer, der pågribes i

⁽¹⁾ EUT C 92 af 10.4.2010, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 12.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.6.2013.

⁽³⁾ EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 62 af 5.3.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Se side 31 i denne EUT.

forbindelse med ulovlig passage af Unionens ydre grænser. Med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013, særlig artikel 18, stk. 1, litra b) og d), er det ligeledes ønskeligt, at hver medlemsstat kan kontrollere, om en tredjelandstatsborger eller statsløs, der opholder sig ulovligt på dens område, har søgt om international beskyttelse i en anden medlemsstat.

- (5) Fingeraftryk er et vigtigt element, når de pågældendes nøjagtige identitet skal fastslås. Det er nødvendigt at oprette et system til sammenligning af deres fingeraftryksoplysninger.
- (6) Til det formål er det nødvendigt at oprette et system benævnt "Eurodac", som består af et centralt system, som skal drive en central elektronisk database med fingeraftryksoplysninger, samt de elektroniske midler til videregivelse mellem medlemsstaterne og det centrale system, herefter benævnt "kommunikationsinfrastrukturen".
- (7) I Haagprogrammet blev der opfordret til, at adgangen til eksisterende registreringssystemer i Unionen forbedres. Herudover blev der i Stockholmprogrammet opfordret til, at der iværksættes en målrettet dataindsamling og udvikling af informationsudvekslingen og redskaberne hertil, som skal styres af behovene for retshåndhævelse.
- (8) I forbindelse med bekæmpelsen af terrorhandlinger og andre alvorlige lovovertrædelser er det af afgørende betydning, at de retshåndhævende myndigheder råder over så fuldstændige og ajourførte oplysninger som muligt, for at de kan udføre deres arbejde. Oplysningerne i Eurodac er nødvendige for at kunne forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger som omhandlet i Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme ⁽¹⁾ eller andre alvorlige lovovertrædelser som omhandlet i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽²⁾. Oplysningerne i Eurodac bør derfor på de betingelser, der er fastsat i denne forordning, være til rådighed for medlemsstaternes udpegede myndigheder og Den Europæiske Politienhed (Europol) med henblik på sammenligninger.
- (9) De beføjelser, der gives retshåndhævende myndigheder adgang til Eurodac, bør ikke berøre den ret, som en ansøger om international beskyttelse har til at få sin ansøgning behandlet rettidigt i overensstemmelse med den relevante lovgivning. Endvidere bør enhver efterfølgende opfølgning efter et "hit" i Eurodac heller ikke berøre denne ret.
- (10) Kommissionen anførte i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet af 24. november 2005 om øget effektivitet, kompatibilitet og synergi blandt europæiske

databaser inden for retlige og indre anliggender, at myndigheder, der er ansvarlige for national sikkerhed, kunne få adgang til Eurodac i nærmere afgrænsede tilfælde, hvor der er begrundet mistanke om, at gerningsmanden til en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse har søgt international beskyttelse. I meddelelsen fastslog Kommissionen også, at det af hensyn til proportionalitetsprincippet kræves, at der med henblik på sådanne formål kun kan søges i Eurodac, når der foreligger et tungtvejende hensyn til den offentlige sikkerhed, dvs. hvis den forbyrder eller terrorist, der skal identificeres, har begået en så forkastelig handling, at det kan retfærdiggøres at søge i en database, hvor der registreres personer med ren straffeattest, og den konkluderede, at tærsklen for, hvornår myndigheder med ansvar for intern sikkerhed kan foretage søgninger i Eurodac, derfor altid skal være væsentligt højere end tærsklen for søgning i kriminalregistre over forbrydere.

- (11) Desuden spiller Europol en nøglerolle i samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder vedrørende efterforskning af kriminalitet på tværs af grænserne til støtte for kriminalitetsforebyggelse, analyser og efterforskning på EU-plan. Europol bør derfor også have adgang til Eurodac inden for rammerne af sine opgaver i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2009/371/RIA af 6. april 2009 om oprettelse af den europæiske politienhed (Europol) ⁽³⁾.
- (12) Europol bør kun kunne fremsætte anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger i særlige tilfælde, under særlige omstændigheder og på strenge betingelser.
- (13) Eftersom Eurodac oprindeligt blev oprettet for at lette anvendelsen af Dublin-konventionen, vil det, hvis der gives adgang til Eurodac med henblik på at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser, udgøre en ændring i forhold til det oprindelige formål med Eurodac, og en sådan ændring griber ind i den grundlæggende ret til privatlivets fred, for så vidt angår de personer, hvis personoplysninger behandles i Eurodac. Et sådant indgreb skal ske i henhold til loven, og loven skal være formuleret tilstrækkeligt præcist til, at borgerne kan indrette deres adfærd herefter, og skal beskytte den enkelte mod vilkårlighed og med tilstrækkelig klarhed angive omfanget af det skøn, der indrømmes de kompetente myndigheder, og bestemme, hvordan skønnet skal udøves. Ethvert indgreb skal i et demokratisk samfund anses for nødvendigt for at beskytte en lovlig og forholdsmæssig interesse, og indgrebet skal stå i et rimeligt forhold til det lovlige formål, der forfølges med det.
- (14) Det oprindelige formål med oprettelsen af Eurodac omfattede ikke muligheden for at anmode om sammenligning af oplysninger med databasen på grundlag af et latent fingeraftryk, som er det spor af fingeraftryk, der

⁽¹⁾ EUT L 164 af 22.6.2002, s. 3.

⁽²⁾ EUT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 121 af 15.5.2009, s. 37.

kan findes på et gerningssted, men muligheden herfor er dog af afgørende betydning inden for politisamarbejde. Muligheden for at sammenligne et latent fingeraftryk med de fingeraftryksoplysninger, der er lagret i Eurodac, vil i tilfælde, hvor der er rimelige grunde til at tro, at gerningsmanden eller offeret falder ind under en af de af denne forordning omfattede kategorier, give de myndigheder, medlemsstaterne har udpeget, et særdeles værdifuldt redskab til at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser, for eksempel når de eneste beviser, der findes på et gerningssted, er latente fingeraftryk.

- (15) I denne forordning fastsættes desuden betingelserne for, hvilke anmodninger om sammenligning af fingeraftryksoplysninger med Eurodacoplysninger med henblik på at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser der bør tillades, og de nødvendige garantier, der skal sikre beskyttelsen af den grundlæggende ret til privatlivets fred, for så vidt angår de personer, hvis personoplysninger behandles i Eurodac. Disse strenge betingelser afspejler det forhold, at der i Eurodacs database registreres fingeraftryksoplysninger om personer, der ikke formodes at have begået en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse.
- (16) For at sikre lige behandling af alle ansøgere og personer, der nyder international beskyttelse, samt sikre sammenhæng med gældende EU-ret vedrørende asyl, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽¹⁾ og for forordning (EU) nr. 604/2013, er det hensigtsmæssigt at udvide anvendelsesområdet for nærværende forordning til også at omfatte ansøgere om subsidiær beskyttelse og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse.
- (17) Det er også nødvendigt at pålægge medlemsstaterne straks at tage og videregive fingeraftryksoplysninger om alle ansøgere om international beskyttelse samt af alle tredjelandstatsborgere eller statsløse, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en medlemsstats ydre grænse, hvis de er fyldt 14 år.
- (18) Det er nødvendigt at fastsætte præcise regler for videregivelsen af disse fingeraftryksoplysninger til det centrale system, registreringen af disse fingeraftryksoplysninger og andre relevante oplysninger i det centrale system, opbevaring af oplysningerne, sammenligning af oplysningerne med andre fingeraftryksoplysninger, videregivelse af resultaterne af sammenligningen og mærkning og sletning af de registrerede oplysninger. Disse regler kan være

forskellige for, og bør være specielt tilpasset til, de enkelte kategorier af tredjelandstatsborgere eller statsløse.

- (19) Medlemsstaterne bør sikre, at fingeraftryksoplysninger videregives i en kvalitet, der er egnet til sammenligning i det elektroniske fingeraftryksgenkendelsessystem. Alle myndigheder med adgang til Eurodac bør investere i tilstrækkelig uddannelse og i det nødvendige teknologiske udstyr. Myndigheder med adgang til Eurodac bør informere Det Europæiske Agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1077/2011⁽²⁾ ("agenturet") om særlige vanskeligheder, som de støder på med hensyn til oplysningernes kvalitet, således at disse vanskeligheder kan blive løst.
- (20) Det forhold, at det midlertidigt eller permanent er umuligt at tage og/eller videregive fingeraftryksoplysninger, f.eks. fordi oplysningernes kvalitet er utilstrækkelig til en hensigtsmæssig sammenligning, på grund af tekniske problemer eller årsager knyttet til beskyttelse af sundheden, eller fordi den registrerede er uegnet eller ude af stand til at få taget fingeraftryk på grund af omstændigheder, som den pågældende ikke selv er herre over, bør dette ikke få negative følger for undersøgelsen eller afgørelsen om den pågældende persons ansøgning om international beskyttelse.
- (21) Når der opnås hit i Eurodac, bør de kontrolleres af en uddannet fingeraftryksekspert for at sikre en præcis ansvarsfastsættelse i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013 og en nøjagtig identifikation af den mistænkte for en forbrydelse eller offeret for en forbrydelse, hvis oplysninger kan være lagret i Eurodac.
- (22) Tredjelandstatsborgere eller statsløse, der har søgt om international beskyttelse i én medlemsstat, kan i mange år have mulighed for at søge om international beskyttelse i en anden medlemsstat. Den periode, som det centrale system højst bør opbevare fingeraftryksoplysningerne i, bør derfor være af betydelig varighed. Da de fleste tredjelandstatsborgere og statsløse, som har opholdt sig i Unionen i adskillige år, vil have opnået fast status eller endog statsborgerskab i en medlemsstat inden for denne periode, bør en periode på ti år for lagring af fingeraftryksoplysninger anses for rimelig.
- (23) Lagringsperioden bør være kortere i visse situationer, hvor der ikke er behov for at opbevare fingeraftryksoplysningerne så længe. Fingeraftryksoplysningerne bør slettes øjeblikkeligt, når en tredjelandstatsborger eller statsløs opnår statsborgerskab i en medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

⁽²⁾ EUT L 286 af 1.11.2011, s. 1.

- (24) Det er hensigtsmæssigt at lagre oplysningerne vedrørende de personer, der oprindeligt fik registreret deres fingeraftryk i Eurodac ved indgivelse af deres ansøgning om international beskyttelse, og som har opnået international beskyttelse i en medlemsstat, så oplysninger, der registreres ved indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, kan sammenlignes med dem.
- (25) Agenturet har fået pålagt Kommissionens opgaver vedrørende den operationelle drift af Eurodac i henhold til nærværende forordning og visse opgaver vedrørende kommunikationsinfrastrukturen fra det tidspunkt, hvor agenturet indledte sin virksomhed den 1. december 2012. Agenturet bør påtage sig de opgaver, det får pålagt i henhold til nærværende forordning, og de relevante bestemmelser i forordning (EU) nr. 1077/2011 bør følgelig ændres. Desuden bør Europol have observatørstatus på agenturets bestyrelsesmøder, når et spørgsmål vedrørende anvendelsen af nærværende forordning om adgang til søgning i Eurodac for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser er på dagsordenen. Europol bør kunne udpege en repræsentant til agenturets rådgivende gruppe vedrørende Eurodac.
- (26) Vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (vedtægten for tjenestemænd) og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Unionen ("ansættelsesvilkårene") fastsat ved Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽¹⁾ (samlet benævnt "vedtægten"), bør finde anvendelse på alt personale i agenturet, som arbejder med forhold, der vedrører nærværende forordning.
- (27) Det er nødvendigt helt klart at fastlægge det ansvar, der påhviler henholdsvis Kommissionen og agenturet for så vidt angår det centrale system og kommunikationsinfrastrukturen og medlemsstaterne for så vidt angår databehandling og datasikkerhed samt adgang til og berigtigelse af de registrerede oplysninger.
- (28) Det er nødvendigt at udpege de kompetente myndigheder i medlemsstaterne samt det nationale adgangspunkt, hvorigennem anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger indgives, og at føre en liste over de operative enheder inden for de udpegede myndigheder, som er bemyndigede til at anmode om en sådan sammenligning særligt med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser.
- (29) Anmodninger om sammenligning med data, der er lagret i det centrale system, bør indgives af de operative enheder inden for de udpegede myndigheder til de nationale adgangspunkter via kontrolmyndigheden og bør være begrundede. De operative enheder inden for de udpegede myndigheder, som er bemyndigede til at anmode om sammenligninger med Eurodacoplysninger, bør ikke fungere som kontrolmyndighed. Kontrolmyndighederne bør handle uafhængigt af de udpegede myndigheder og bør have ansvar for, på en uafhængig måde, at sikre, at de betingelser for at få adgang, der er fastsat i denne forordning, fuldt ud er opfyldt. Kontrolmyndighederne bør derefter videresende anmodningen om sammenligning, uden at fremsende grundene hertil, via det nationale adgangspunkt til det centrale system, efter at de har kontrolleret, at alle betingelser for at få adgang er opfyldt. I ekstraordinære tilfælde af hastende karakter, hvor det er nødvendigt tidligt at få adgang til oplysninger for at reagere på en specifik og reel trussel i forbindelse med terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser, bør kontrolmyndigheden behandle anmodningen omgående og først foretage kontrollen bagefter.
- (30) Den udpegede myndighed og kontrolmyndigheden kan tilhøre samme organisation, hvis dette er tilladt i henhold til national lovgivning, men kontrolmyndigheden bør handle uafhængigt, når den udfører sine opgaver i henhold til denne forordning.
- (31) For at beskytte personoplysninger og udelukke systematiske sammenligninger, som bør være forbudt, bør behandlingen af Eurodacoplysninger kun finde sted i særlige tilfælde, og når det er nødvendigt med henblik på at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser. Et sådant særligt tilfælde foreligger navnlig, når anmodningen om sammenligning angår en nærmere bestemt konkret situation eller en nærmere bestemt konkret fare, som har forbindelse til en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse, eller angår nærmere angivne personer, som, der er vægtige grunde til at antage, vil begå eller har begået en sådan lovovertrædelse. Et sådant særligt tilfælde foreligger også, når anmodningen om sammenligning angår en person, der har været offer for en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse. De udpegede myndigheder og Europol bør således kun anmode om at foretage sammenligninger med Eurodac, når de har rimelig grund til at tro, at en sådan sammenligning vil kunne tilvejebringe oplysninger, der i væsentlig grad vil kunne hjælpe dem med at forebygge, opdage eller efterforske en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse.
- (32) Endvidere bør der kun gives adgang på betingelse af, at sammenligning med medlemsstatens fingeraftryksdatabaser og de elektroniske fingeraftryksidentifikations-systemer i alle øvrige medlemsstater, jf. Rådets afgørelse 2008/615/RIA af 23. juni 2008 om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet ⁽²⁾, har givet negative resultater. Den betingelse forudsætter, at den anmodende medlemsstat foretager sammenligninger med alle øvrige medlemsstaters elektroniske fingeraftryksidentifikationssystemer, jf. afgørelse 2008/615/RIA, som er teknisk tilgængelige, medmindre den pågældende medlemsstat kan godtgøre, at der er

⁽¹⁾ EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 210 af 6.8.2008, s. 1.

- rimelige grunde til at antage, at det ikke vil føre til identifikation af den registrerede. Der foreligger navnlig sådanne rimelige grunde, når den konkrete sag ikke har nogen operationel eller efterforskningsmæssig forbindelse til en given medlemsstat. Den betingelse forudsætter forudgående retlig og teknisk gennemførelse af afgørelse 2008/615/RIA af den anmodende medlemsstat for så vidt angår fingeraftryksoplysninger, da det ikke bør være tilladt at foretage checks i Eurodac med henblik på retshåndhævelse, hvis de ovennævnte foranstaltninger ikke først er truffet.
- (33) Forud for søgningen i Eurodac, bør de udpegede myndigheder også, hvis betingelserne for en sammenligning er opfyldt, konsultere visuminformationssystemet, jf. Rådets afgørelse 2008/633/RIA af 23. juni 2008 om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger ⁽¹⁾.
- (34) Med henblik på at opnå en effektiv sammenligning og udveksling af personoplysninger bør medlemsstaterne fuldt ud gennemføre og anvende de eksisterende internationale aftaler og den allerede gældende EU-lovgivning vedrørende udveksling af personoplysninger, navnlig afgørelse 2008/615/RIA.
- (35) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning. Hvis den anmodende medlemsstat fastslår, at Eurodacoplysninger vedrører en mindreårig, kan den anmodende medlemsstat kun anvende disse oplysninger i henhold til landets lovgivning vedrørende mindreårige og pligten til først og fremmest at tage hensyn til, hvad der er i barnets tarv.
- (36) Unionens ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af Eurodacsystemet vil være underlagt de relevante bestemmelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det er dog nødvendigt at fastsætte specifikke regler for medlemsstaternes ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af systemet.
- (37) Målet for denne forordning, nemlig at der oprettes et system til sammenligning af fingeraftryksoplysninger til støtte for gennemførelsen af Unionens asylpolitik kan ifølge sagens natur ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (38) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾ bør finde anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning, medmindre denne behandling foretages af medlemsstaternes udpegede myndigheder eller kontrolmyndigheder med henblik på at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser.
- (39) Behandling af personoplysninger foretaget af medlemsstaternes myndigheder med henblik på at forebygge, opdage og efterforske terrorhandlinger og andre alvorlige lovovertrædelser i medfør af nærværende forordning bør være omfattet af databeskyttelsesstandarder i henhold til national lovgivning, som er i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA af 27. november 2008 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager ⁽³⁾.
- (40) Principperne i direktiv 95/46/EF med hensyn til beskyttelse af fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder, særlig retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger bør suppleres eller præciseres, navnlig for så vidt angår visse sektorer.
- (41) Videregivelse af personoplysninger, som en medlemsstat eller Europol i henhold til nærværende forordning får fra det centrale system, til tredjelande, internationale organisationer og private enheder i eller uden for Unionen bør forbydes for at sikre retten til asyl og for at beskytte ansøgere om international beskyttelse mod at få deres oplysninger videregivet til et tredjeland. Dette indebærer, at medlemsstaterne ikke bør videregive oplysninger fra det centrale system vedrørende oprindelsesmedlemsstaten/ oprindelsesmedlemsstaterne, stedet og datoen for ansøgningen om international beskyttelse, det referencenummer, som oprindelsesmedlemsstaten bruger, datoen for optagelse af fingeraftrykkene og den dato, hvor medlemsstaten/ medlemsstaterne videregav oplysningerne til Eurodac, operatørens brugernavn og alle oplysninger vedrørende enhver overførsel oplysninger i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013. Dette forbud bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at videregive sådanne oplysninger til tredjelande, som forordning (EU) nr. 604/2013 finder anvendelse på, for derved at sikre, at medlemsstaterne har mulighed for at samarbejde med disse tredjelande med henblik på nærværende forordning.

⁽¹⁾ EUT L 218 af 13.8.2008, s. 129.

⁽²⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 350 af 30.12.2008, s. 60.

- (42) Nationale tilsynsmyndigheder bør kontrollere lovligheden af medlemsstaternes behandling af personoplysninger, og den fælles kontrolinstans, der er oprettet ved afgørelse 2009/371/RIA, bør kontrollere lovligheden af Europols databehandling.
- (43) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾, særlig artikel 21 og 22 vedrørende fortrolighed og behandlingssikkerhed, finder anvendelse på den behandling af personoplysninger, som Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer foretager i medfør af nærværende forordning. Visse punkter bør dog præciseres, hvad angår ansvaret for behandlingen af oplysninger og tilsynet med databeskyttelsen i betragtning af, at databeskyttelse er af central betydning for, at Eurodac kan fungere hensigtsmæssigt, og at datasikkerhed, høj teknisk kvalitet og lovligheden af søgninger er af afgørende betydning for at sikre, at Eurodac fungerer problemfrit og korrekt, og for at lette anvendelsen af forordning (EU) nr. 604/2013.
- (44) Den registrerede bør underrettes om formålet med at behandle vedkommendes oplysninger inden for Eurodac, herunder en beskrivelse af målene i forordning (EU) nr. 604/2013 og om den brug, som retshåndhævende myndigheder kan gøre af vedkommendes oplysninger.
- (45) Det er hensigtsmæssigt, at de nationale tilsynsmyndigheder kontrollerer, at medlemsstaternes behandling af personoplysninger er lovlig, mens Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, jf. forordning (EF) nr. 45/2001, bør kontrollere Unionens institutioners, organers, kontorers og agenturers aktiviteter, hvad angår behandlingen af personoplysninger i medfør af nærværende forordning.
- (46) Medlemsstaterne, Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør sikre, at de nationale og europæiske tilsynsmyndigheder kan overvåge brugen af og adgangen til Eurodacoplysningerne i tilstrækkelig grad.
- (47) Eurodacs virke bør overvåges og evalueres med jævne mellemrum, og det bør, som anført i Kommissionens vurdering af denne forordnings overensstemmelse med Den Europæiske Unions chartret om grundlæggende rettigheder ("charteret"), bl.a. vurderes, hvorvidt adgang med henblik på retshåndhævelse har medført en indirekte forskelsbehandling af ansøgere om international beskyttelse. Agenturet bør en gang om året forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om det centrale systems virksomhed.
- (48) Medlemsstaterne bør indføre en sanktionsordning, der er effektiv, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, for at sanktionere behandling af oplysninger, der er registreret i det centrale system, i modstrid med Eurodacs formål.
- (49) Det er nødvendigt, at medlemsstaterne oplyses om situationen med hensyn til særlige asylprocedurer for at lette en hensigtsmæssig anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013.
- (50) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. charteret anerkender. Denne forordning søger således især at sikre, at beskyttelsen af personoplysninger og retten til at søge international beskyttelse og til at fremme anvendelsen af charterets artikel 8 og 18. Denne forordning bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed.
- (51) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (52) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige meddelt, at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (53) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (54) Denne forordnings geografiske anvendelsesområde bør begrænses, således at det svarer til det geografiske anvendelsesområde for forordning (EU) nr. 604/2013 —

⁽¹⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formålet med "Eurodac"

1. Der oprettes et system, benævnt "Eurodac", hvis formål er at lette fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013 er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der indgives af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en medlemsstat, samt på anden måde lette anvendelsen af forordning (EU) nr. 604/2013 på de betingelser, der er fastsat i nærværende forordning.

2. I denne forordning fastsættes endvidere betingelserne for, at medlemsstaternes udpegede myndigheder og Den Europæiske Politienhed (Europol) kan anmode om at sammenligne fingeraftryksoplysninger med de oplysninger, der er lagret i det centrale system med henblik på retshåndhævelse.

3. Uden at det i øvrigt berører oprindelsesmedlemsstatens behandling af oplysninger, som er bestemt til Eurodac, i databaser oprettet i henhold til denne medlemsstats nationale ret, må fingeraftryksoplysninger og andre personoplysninger kun behandles i Eurodac til de formål, der er omhandlet i nærværende forordning og i artikel 34, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

- a) "ansøger om international beskyttelse": en tredjelandstatsborger eller en statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95/EU, og som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om
- b) "oprindelsesmedlemsstat":
 - i) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 9, stk. 1, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til det centrale system og modtager resultaterne af sammenligningen
 - ii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 14, stk. 1, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til det centrale system
 - iii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 17, stk. 1, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til det centrale system og modtager resultaterne af sammenligningen
- c) "en person, der har fået international beskyttelse": en tredjelandstatsborger eller statsløs, der er anerkendt som berettiget til international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2011/95/EU
- d) "hit": det centrale systems konstatering af, at der ved sammenligning på et eller flere punkter er overensstemmelse mellem de fingeraftryksoplysninger, der er registreret i den centrale elektroniske database, og de fingeraftryk, som en medlemsstat har videregivet vedrørende en person, idet medlemsstaterne dog er forpligtet til i medfør af artikel 25, stk. 4, omgående at kontrollere resultaterne af sammenligningen.
- e) "det nationale adgangspunkt": det udpegede nationale system, der kommunikerer med det centrale system
- f) "agentur": det agentur, der blev oprettet ved forordning (EU) nr. 1077/2011
- g) "Europol": Den Europæiske Politienhed, der blev oprettet ved afgørelse 2009/371/RIA
- h) "Eurodacoplysninger": alle oplysninger, der er lagret i det centrale system i overensstemmelse med artikel 11 og artikel 14, stk. 2
- i) "retshåndhævelse": forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af terrorhandlinger eller af andre alvorlige lovovertrædelser
- j) "terrorhandlinger": lovovertrædelser i henhold til national ret, der svarer til eller må ligestilles med de, der er nævnt i artikel 1-4 i rammeafgørelse 2002/475/RIA
- k) "alvorlige lovovertrædelser": de former for kriminalitet, der svarer til eller må ligestilles med de lovovertrædelser, der nævnes i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, hvis de i henhold til national ret kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år
- l) "fingeraftryksoplysninger": fingeraftryksoplysninger om samtlige fingre eller i det mindste af pegefingeren, og hvis denne mangler, aftryk af samtlige andre fingre, eller latente fingeraftryk.

2. De udtryk, der er defineret i artikel 2 i direktiv 95/46/EF, anvendes i den samme betydning i nærværende forordning, i det omfang personoplysninger behandles af medlemsstaternes myndigheder med henblik på de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 1 omhandlede formål.

3. Medmindre andet er fastsat, anvendes de udtryk, der er defineret i artikel 2 i forordning (EU) nr. 604/2013, i den samme betydning i nærværende forordning.

4. De udtryk, der er defineret i artikel 2 i rammeafgørelse 2008/977/RIA, anvendes i den samme betydning i nærværende forordning, i den udstrækning personoplysninger behandles af medlemsstaternes myndigheder med henblik på de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 2 omhandlede formål.

Artikel 3

Systemarkitektur og grundlæggende principper

1. Eurodac omfatter:

a) en central elektronisk database ("det centrale system") med fingeraftryksoplysninger, der omfatter

i) en central enhed

ii) en beredskabsplan og et beredskabssystem

b) en kommunikationsinfrastruktur mellem det centrale system og medlemsstaterne, der sikrer et krypteret virtuelt netværk forbeholdt Eurodacoplysninger ("kommunikationsinfrastrukturen")

2. Hver medlemsstat har ét nationalt adgangspunkt.

3. Det centrale systems behandling af oplysninger om personer, der er omfattet af artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, sker på oprindelsesmedlemsstatens vegne og på de betingelser, der er fastsat i denne forordning, og adskilles ved brug af hensigtsmæssige tekniske midler.

4. De regler, der gælder for Eurodac, finder ligeledes anvendelse på de operationer, som medlemsstaterne foretager fra videregivelsen af oplysninger til det centrale system, indtil der gøres brug af resultaterne af sammenligningen.

5. Proceduren for optagelse af fingeraftryk fastlægges og anvendes efter den pågældende medlemsstats nationale praksis og i overensstemmelse med de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastlagt i charteret, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder.

Artikel 4

Operationel forvaltning

1. Agenturet er ansvarligt for den operationelle forvaltning af Eurodac.

Den operationelle forvaltning af Eurodac omfatter alle de opgaver, der er nødvendige for, at Eurodac kan fungere 24 timer i døgnet alle ugens syv dage i henhold til denne forordning, herunder den vedligeholdelse og tekniske udvikling, der er nødvendig for at sikre, at systemet fungerer på et driftsmæssigt tilfredsstillende niveau, særlig hvad angår den tid, der kræves til søgninger i det centrale system. Der udarbejdes en beredskabsplan og et beredskabssystem, som tager højde for systemets vedligeholdelsesbehov og uforudsete driftsudfald, herunder beredskabsforanstaltningers indvirkning på databeskyttelse og datasikkerhed.

Agenturet sikrer i samarbejde med medlemsstaterne, at de bedste disponible og sikreste teknologier og teknikker, på grundlag af en cost-benefit-analyse, til enhver tid anvendes til det centrale system.

2. Agenturet er ansvarligt for følgende opgaver i forbindelse med kommunikationsinfrastrukturen:

a) tilsyn

b) sikkerhed

c) koordinering af forbindelserne mellem medlemsstaterne og udbyderen.

3. Kommissionen er ud over de i stk. 2 nævnte ansvarlig for alle opgaver i forbindelse med kommunikationsinfrastrukturen, særlig:

a) budgetgennemførelsen

b) anskaffelse og fornyelse

c) kontraktforhold.

4. Agenturet anvender relevante regler for tavshedspligt eller tilsvarende fortrolighedskrav i forbindelse med alt personale, der skal arbejde med Eurodacoplysninger, jf. dog artikel 17 i vedtægten. Denne pligt består fortsat, når de pågældende medarbejdere er fratrukket deres stilling, eller deres aktiviteter er ophørt.

Artikel 5

Myndigheder udpeget af medlemsstaterne med henblik på retshåndhævelse

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål udpeger medlemsstaterne de myndigheder, der har tilladelse til at anmode om sammenligning med Eurodacoplysninger i henhold til denne forordning. De udpegede myndigheder er de myndigheder i medlemsstaterne, der er ansvarlige for at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser. Udpegede myndigheder omfatter ikke agenturer eller enheder, der udelukkende er ansvarlige for efterretningsvirksomhed vedrørende national sikkerhed.

2. Hver medlemsstat fører en liste over de udpegede myndigheder.

3. Hver medlemsstat fører en liste over de operative enheder inden for de udpegede myndigheder, der har tilladelse til at anmode om sammenligninger med Eurodacoplysninger gennem det nationale adgangspunkt.

Artikel 6

Medlemsstaternes kontrolmyndigheder med henblik på retshåndhævelse

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål udpeger hver medlemsstat én national myndighed eller en enhed under en sådan myndighed til kontrolmyndighed. Kontrolmyndighederne er de myndigheder i medlemsstaterne, der er ansvarlige for at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser.

Den udpegede myndighed og kontrolmyndigheden kan tilhøre samme organisation, hvis dette er tilladt i henhold til national lovgivning, men kontrolmyndigheden handler uafhængigt, når den udfører sine opgaver i henhold til denne forordning. Kontrolmyndigheden er adskilt fra de i artikel 5, stk. 3, omhandlede operative enheder og modtager ikke instrukser fra dem med hensyn til udfaldet af kontrollen.

Medlemsstaterne kan udpege mere end én kontrolmyndighed for at tilgodese deres organisatoriske og administrative strukturer i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige eller retlige krav.

2. Kontrolmyndighederne sikrer, at betingelserne for at anmode om sammenligninger af fingeraftryk med Eurodacoplysninger er opfyldt.

Kun hertil bemyndiget personale i kontrolmyndigheden har tilladelse til at modtage og videregende en anmodning om adgang til Eurodac i overensstemmelse med artikel 19.

Det er kun kontrolmyndigheden, der har tilladelse til at videregende anmodninger om sammenligninger af fingeraftryk til det nationale kontaktpunkt.

Artikel 7

Europol

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål udpeger Europol en specialiseret enhed med hertil bemyndigede Europolembdsmænd, der skal fungere som dens kontrolmyndighed, som handler uafhængigt af den i nærværende artikel stk. 2 nævnte udpegede myndighed, når den udfører sine opgaver i henhold til denne forordning, og som ikke modtager instrukser fra den udpegede myndighed med hensyn til udfaldet af kontrollen. Enheden sikrer, at betingelserne for at anmode om sammenligninger af fingeraftryk med Eurodacoplysninger er opfyldt. Europol udpeger i samråd med en medlemsstat det nationale adgangspunkt i den pågældende medlemsstat til at indsende Europolis anmodninger om sammenligning af fingeraftryksoplysninger til det centrale system.

2. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål udpeger Europol en operativ enhed, der har tilladelse til at anmode om sammenligninger med Eurodacoplysninger gennem dets udpegede nationale adgangspunkt. Den udpegede myndighed er en operativ enhed under Europol, som er kompetent til at indsamle, lagre, behandle, analysere og udveksle oplysninger for at støtte og styrke medlemsstaternes indsats for at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser, der ligger inden for Europolis mandat.

Artikel 8

Statistiske oplysninger

1. Agenturet udarbejder hvert kvartal en statistik over det centrale systems arbejde med angivelse af navnlig:

- a) antallet af videregivne datasæt om personer, der er omfattet af artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1 og artikel 17, stk. 1
- b) antallet af hits med hensyn til ansøgere om international beskyttelse, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat
- c) antallet af hits med hensyn til personer, der er omfattet af artikel 14, stk. 1, og som på et senere tidspunkt har indgivet en ansøgning om international beskyttelse

- d) antallet af hits med hensyn til personer, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, og som på et tidligere tidspunkt har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat
- e) antallet af fingeraftryksoplysninger, som det centrale system mere end en gang har måttet anmode om at få udleveret fra oprindelsesmedlemsstaten, fordi de fingeraftryksoplysninger, der oprindeligt blev videregivet, ikke egnede sig til en sammenligning i det elektroniske fingeraftryksgenkendelses-system
- f) antallet af mærkede, umærkede, blokerede og ublokerede datasæt i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1 og 3
- g) antallet af hits, der har været for de i artikel 18, stk. 1, omhandlede personer i henhold til denne artikels litra b) og d).
- h) antallet af anmodninger og hits, der er omfattet af artikel 20, stk. 1
- i) antallet af anmodninger og hits, der er omfattet af artikel 21, stk. 1.

2. Ved udgangen af hvert år opstilles der en statistik, der sammenfatter de kvartalsvise statistikker for det pågældende år med angivelse af, hvor mange hits der har været for de personer, der er nævnt i henholdsvis litra b), c) og d) i stk. 1. Statistikken skal indeholde særskilte angivelser for hver enkelt medlemsstat. Resultaterne offentliggøres.

KAPITEL II

ANSØGERE OM INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 9

Indsamling, videregivelse og sammenligning af fingeraftryk

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle ansøgere om international beskyttelse, der er fyldt 14 år, og videregiver snarest muligt og senest 72 timer efter, at vedkommendes ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 20, stk. 2, i forordning (EU) nr. 604/2013, er indgivet, disse sammen med de i artikel 11, litra b)-g), i nærværende forordning omhandlede oplysninger til det centrale system.

Manglende overholdelse af tidsfristen på 72 timer fritager ikke medlemsstaterne for deres pligt til at optage og videresende fingeraftrykkene til det centrale system. Når fingerspidsernes tilstand ikke gør det muligt at optage fingeraftryk af en kvalitet, der kan bruges til hensigtsmæssig sammenligning i medfør af artikel 25, optager oprindelsesmedlemsstaten på ny ansøgerens fingeraftryk og sender dem igen snarest muligt og senest 48 timer efter vellykket fingeraftryksoptagelse.

2. Når det ikke er muligt at optage fingeraftryk for en ansøger om international beskyttelse på grund af foranstaltninger truffet af hensyn til ansøgerens helbred eller til

beskyttelsen af folkesundheden, optager og videresender medlemsstaterne som en undtagelse fra stk. 1 disse fingeraftryk snarest muligt og senest 48 timer efter, at disse sundhedsmæssige hensyn ikke længere er nødvendige.

I tilfælde af alvorlige tekniske problemer kan medlemsstaterne forlænge tidsfristen på 72 timer i stk. 1 med op til 48 timer med henblik på at gennemføre deres nationale beredskabsplaner.

3. De i artikel 11, litra a), omhandlede fingeraftryksoplysninger, som videregives af en medlemsstat, med undtagelse af dem, der videregives i henhold til artikel 10, litra b), sammenlignes i det centrale system automatisk med de fingeraftryksoplysninger, der er videregivet af andre medlemsstater, og som allerede er lagret i det centrale system.

4. Det centrale system sørger på anmodning af en medlemsstat for, at den i stk. 3 omhandlede sammenligning ud over fingeraftryksoplysninger fra andre medlemsstater også omfatter oplysninger, som den pågældende medlemsstat selv tidligere har videregivet.

5. Det centrale system videregiver automatisk hittet eller det negative resultat af sammenligningen til oprindelsesmedlemsstaten. Hvis der er tale om et hit, skal det centrale system for alle datasæt, der svarer til hittet, videregive de oplysninger, der er omhandlet i artikel 11, litra a)-k), sammen med den mærkning, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, hvis det er relevant.

Artikel 10

Oplysninger om den registreredes status

Følgende oplysninger sendes til det centrale system med henblik på opbevaring, jf. artikel 12, med henblik på videregivelse i medfør af artikel 9, stk. 5:

- a) Når en ansøger om international beskyttelse eller en anden person, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 604/2013, ankommer til den ansvarlige medlemsstat som følge af en overførsel i medfør af en afgørelse efter anmodning om tilbagetagelse som omhandlet i artikel 25 i den nævnte forordning, ajourfører den ansvarlige medlemsstat sit datasæt, som er registreret i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 11, for den pågældende ved at tilføje vedkommendes ankomstdato.
- b) Når en ansøger om international beskyttelse ankommer til den ansvarlige medlemsstat som følge af en overførsel i medfør af en afgørelse efter anmodning om tilbagetagelse som omhandlet i artikel 22 i forordning (EU) nr. 604/2013, sender den ansvarlige medlemsstat et datasæt, der er registreret i henhold til nærværende forordnings artikel 11, vedrørende den pågældende person med angivelse af ankomstdato.

- c) Så snart oprindelsesmedlemsstaten kan fastslå, at den pågældende person, hvis data er registreret i Eurodac i henhold til nærværende forordnings artikel 11, har forladt medlemsstaternes område, opdaterer den sit datasæt, som er registreret i henhold til nærværende forordnings artikel 11, for den pågældende ved at tilføje det tidspunkt, hvor den pågældende forlod medlemsstaternes område for derved at gøre det lettere at anvende artikel 19, stk. 2, og artikel 20, stk. 5, i forordning (EU) nr. 604/2013.
- d) Så snart oprindelsesmedlemsstaten sikrer, at den pågældende person, hvis data er registreret i Eurodac i henhold til nærværende forordnings artikel 11, har forladt medlemsstaternes område, i overensstemmelse med den afgørelse om tilbage-sendelse eller afgørelse om udsendelse, den traf efter tilbage-trækningen eller afvisningen af ansøgningen om international beskyttelse, jf. artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 604/2013, opdaterer den sit datasæt, som er registreret i henhold til nærværende forordnings artikel 11, for den pågældende ved at tilføje det tidspunkt, hvor den pågældende blev udsendt af eller forlod medlemsstaternes område.
- e) Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, opdaterer sit datasæt, som er registreret i henhold til nærværende forordnings artikel 11, for den pågældende ansøger om international beskyttelse ved at tilføje det tidspunkt, hvor afgørelsen om at behandle ansøgningen blev truffet.

Artikel 11

Registrering af oplysninger

I det centrale system registreres kun følgende oplysninger:

- a) fingeraftryksoplysninger
- b) oprindelsesmedlemsstat, samt sted og dato for indgivelse af ansøgningen om international beskyttelse; i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 10, litra b), er ansøgningsdatoen den dato, der er indlæst af den medlemsstat, der har overført ansøgeren
- c) køn
- d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger
- e) dato for optagelse af fingeraftrykkene
- f) dato for videregivelse af oplysningerne til det centrale system
- g) operatørens brugernavn
- h) når det i henhold til artikel 10, litra a) eller b), er relevant, datoen for den pågældendes ankomst efter en vellykket overførsel

- i) når det i henhold til artikel 10, litra c), er relevant, datoen, hvor den pågældende forlod medlemsstaternes område
- j) når det i henhold til artikel 10, litra d), er relevant, datoen, hvor den pågældende forlod eller blev udsendt fra medlemsstaternes område
- k) når det i henhold til artikel 10, litra e), er relevant, datoen, hvor der blev truffet beslutning om at behandle ansøgningen.

Artikel 12

Lagring af oplysninger

1. Alle datasæt som omhandlet i artikel 11 lagres i det centrale system i ti år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev optaget.
2. Efter udløbet af den i stk. 1 omhandlede periode sletter det centrale system automatisk de pågældende oplysninger fra det centrale system.

Artikel 13

Sletning af oplysninger før tiden

1. Oplysninger om en person, som har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne inden udløbet af den i artikel 12, stk. 1, omhandlede periode, slettes fra det centrale system i overensstemmelse med artikel 27, stk. 4, så snart oprindelsesmedlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har opnået et sådant statsborgerskab.
2. Det centrale system underretter snarest muligt og senest efter 72 timer samtlige oprindelsesmedlemsstater herom, når en anden oprindelsesmedlemsstat, der har registreret et hit med oplysninger, som de videregav vedrørende de personer omhandlet i artikel 9, stk. 1, eller artikel 14, stk. 1, har slettet oplysninger i overensstemmelse med stk. 1.

KAPITEL III

TREDJELANDSSTATSBORGERE ELLER STATSLØSE, DER PÅGRIBES I FORBINDELSE MED ULOVLIG PASSAGE AF EN YDRE GRÆNSE

Artikel 14

Indsamling og videregivelse af fingeraftryksoplysninger

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig passage af grænsen til den pågældende medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen efter at være kommet fra et tredjeland, og som ikke afvises, eller som fysisk forbliver på medlemsstaternes område uden at være vare-tægtsfængslet, indespærret eller på anden vis frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af afgørelsen om afvisning.

2. Den pågældende medlemsstat videregiver snarest muligt og senest 72 timer efter datoen for pågribelsen til det centrale system følgende oplysninger vedrørende de i stk. 1 omhandlede tredjelandstatsborgere eller statsløse, som ikke afvises:

- a) fingeraftryksoplysninger
- b) oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for pågribelsen
- c) køn
- d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger
- e) dato for optagelse af fingeraftrykkene
- f) dato for videregivelse af oplysningerne til det centrale system
- g) operatørens brugernavn.

3. Som en undtagelse fra stk. 2 foretages videregivelsen af de oplysninger, der er nærmere angivet i stk. 2 for så vidt angår personer, der pågribes som beskrevet i stk. 1, og som fysisk forbliver på medlemsstaternes område, men er varetægtsfængslet, indespærret eller frihedsberøvet efter deres pågribelse længere end 72 timer, inden deres løsladelse fra varetægtsfængsling, indespærring eller anden frihedsberøvelse.

4. Manglende overholdelse af den i stk. 2 i denne artikel omhandlede tidsfrist på 72 timer fritager ikke medlemsstaterne for deres pligt til at optage og videreende fingeraftrykkene til det centrale system. Når fingerspidsernes tilstand ikke gør det muligt at optage fingeraftryk af en kvalitet, der kan bruges til hensigtsmæssig sammenligning i medfør af artikel 25, optager oprindelsesmedlemsstaten på ny fingeraftryk af de personer, der pågribes som beskrevet i nærværende artikels stk. 1, og sender dem igen snarest muligt og senest 48 timer efter vellykket fingeraftryksoptagelse.

5. Når det ikke er muligt at optage fingeraftryk for en pågreben person på grund af foranstaltninger truffet af hensyn til den pågældendes helbred eller til beskyttelsen af folkesundheden, optager og videreender den berørte medlemsstat som en undtagelse fra stk. 1 sådanne fingeraftryk snarest muligt og senest 48 timer efter, at disse hensyn ikke længere er nødvendige.

I tilfælde af alvorlige tekniske problemer kan medlemsstaterne forlænge tidsfristen på 72 timer i stk. 2 med op til 48 timer med henblik på at gennemføre deres nationale beredskabsplaner.

Artikel 15

Registrering af oplysninger

1. De i artikel 14, stk. 2, omhandlede oplysninger registreres i det centrale system.

Med forbehold af artikel 8 registreres oplysninger, der videregives til det centrale system i henhold til artikel 14, stk. 2, udelukkende med henblik på sammenligning med oplysninger om ansøgere om international beskyttelse og med henblik på de i artikel 1, stk. 2 omhandlede formål.

Det centrale system sammenligner ikke oplysninger, der videregives til det i henhold til artikel 14, stk. 2, med oplysninger, der tidligere er registreret i det centrale system, eller med oplysninger, der efterfølgende videregives til det centrale system i henhold til artikel 14, stk. 2.

2. For så vidt angår sammenligning af de oplysninger om ansøgere om international beskyttelse, som efterfølgende videregives til det centrale system, med de i stk. 1 omhandlede oplysninger, finder procedurerne i artikel 9, stk. 3 og 5, og artikel 25, stk. 4, anvendelse.

Artikel 16

Lagring af oplysninger

1. Alle datasæt vedrørende en tredjelandstatsborger eller statsløs som omhandlet i artikel 14, stk. 1, lagres i det centrale system i 18 måneder fra den dato, hvor den pågældendes fingeraftryk blev optaget. Efter udløbet af denne periode sletter det centrale system automatisk sådanne oplysninger.

2. Oplysninger om en tredjelandstatsborger eller statsløs som omhandlet i artikel 14, stk. 1, slettes i overensstemmelse med artikel 28, stk. 3, fra det centrale system, så snart oprindelsesmedlemsstaten inden udløbet af den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede periode på 18 måneder får kendskab til et af følgende forhold:

- a) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har fået opholdstilladelse
- b) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har forladt medlemsstaternes område

c) tredjelandstatsborgeren eller den statsløse har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne.

3. Det centrale system oplyser snarest muligt og senest efter 72 timer samtlige oprindelsesmedlemsstater om sletning af oplysninger af de årsager, der er angivet i nærværende artikels stk. 2, litra a) eller b), foretaget af en anden oprindelsesmedlemsstat, der har registreret et hit med oplysninger, de har videregivet vedrørende de personer, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1.

4. Det centrale system oplyser snarest muligt og senest efter 72 timer samtlige oprindelsesmedlemsstater om sletning af oplysninger af de årsager, der er angivet i nærværende artikels stk. 2, litra c), foretaget af en anden oprindelsesmedlemsstat, der har registreret et hit med oplysninger, de har videregivet vedrørende personer omhandlet i artikel 9, stk. 1, eller artikel 14, stk. 1.

KAPITEL IV

TREDJELANDSSTATSBORGERE ELLER STATSLØSE, DER OPHOLDER SIG ULOVLIGT I EN MEDLEMSSTAT

Artikel 17

Sammenligning af fingeraftryksoplysninger

1. For at kontrollere, om en tredjelandstatsborger eller statsløs, der opholder sig ulovligt på dens område, tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, kan en medlemsstat videregive fingeraftryksoplysninger om fingeraftryk, som den har optaget af en sådan tredjelandstatsborger eller statsløs, der er fyldt 14 år, til det centrale system sammen med det referencenummer, som den pågældende medlemsstat bruger.

Som hovedregel er der grund til at kontrollere, om tredjelandstatsborgeren eller den statsløse tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, når:

- tredjelandstatsborgeren eller den statsløse erklærer, at vedkommende har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet
- tredjelandstatsborgeren eller den statsløse ikke anmoder om international beskyttelse, men nægter at lade sig sende tilbage til sit oprindelsesland med den begrundelse, at det ville bringe vedkommende i fare, eller
- tredjelandstatsborgeren eller den statsløse på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.

2. De medlemsstater, der deltager i den i stk. 1 omhandlede procedure, videregiver til det centrale system fingeraftryksoplysninger om samtlige fingre eller i det mindste af pegefingeren, og hvis denne mangler, aftryk af samtlige andre fingre, af tredjelandstatsborgere eller statsløse som omhandlet i stk. 1.

3. Fingeraftryksoplysningerne om en tredjelandstatsborger eller statsløs som omhandlet i stk. 1 må udelukkende videregives til det centrale system med henblik på sammenligning med fingeraftryksoplysninger om ansøgere om international beskyttelse, som indgives af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i det centrale system.

Fingeraftryksoplysningerne om sådanne tredjelandstatsborgere eller statsløse må ikke registreres i det centrale system og må heller ikke sammenlignes med de oplysninger, der er videregivet til det centrale system i henhold til artikel 14, stk. 2.

4. Så snart resultaterne af sammenligningen af fingeraftryksoplysninger er videregivet til oprindelsesmedlemsstaten, opbevarer det centrale system kun registreringen af søgningen til de i artikel 28 nævnte formål. Medlemsstaterne eller det centrale system må ikke opbevare nogen anden registrering af søgningen til andre formål end disse.

5. For så vidt angår sammenligningen af fingeraftryksoplysninger, der er videregivet ifølge denne artikel, med fingeraftryksoplysninger om ansøgere om international beskyttelse, som er videregivet af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i det centrale system, finder procedurene i artikel 9, stk. 3 og 5, og i artikel 25, stk. 4, anvendelse.

KAPITEL V

PERSONER UNDER INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 18

Mærkning af oplysninger

1. Den oprindelsesmedlemsstat, der har indrømmet international beskyttelse til en ansøger om international beskyttelse, hvis oplysninger tidligere var registreret i det centrale system i medfør af artikel 11, mærker med henblik på de i artikel 1, stk. 1, omhandlede formål de pågældende oplysninger i overensstemmelse med de krav til elektronisk kommunikation med det centrale system, som agenturet fastlægger. Mærkningen lagres i det centrale system i henhold til artikel 12 med henblik på videregivelse i henhold til artikel 9, stk. 5. Det centrale system oplyser samtlige oprindelsesmedlemsstater om mærkning af oplysninger fra en anden oprindelsesmedlemsstats side, når der er tale om et hit med oplysninger, som den videregav vedrørende personer omhandlet i artikel 9, stk. 1, eller i artikel 14, stk. 1. De pågældende oprindelsesmedlemsstater mærker også de tilsvarende datasæt.

2. Oplysninger om personer under international beskyttelse, der opbevares i det centrale system og er mærket i henhold til nærværende artikels stk. 1, stilles til rådighed til sammenligninger med henblik på de i artikel 1, stk. 2, omhandlede formål i en periode på tre år efter den dato, hvor den registrerede fik international beskyttelse.

Hvis der er tale om et hit, videregiver det centrale system de oplysninger, der er omhandlet i artikel 11, litra a)- k), for alle datasæt, der svarer til hittet. Det centrale system videregiver ikke den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede mærkning. Efter udløbet af perioden på tre år blokerer det centrale system automatisk sådanne oplysninger for videregivelse i tilfælde af en anmodning om sammenligning med henblik på de i artikel 1, stk. 2, omhandlede formål, hvorimod oplysningerne fortsat stilles til rådighed til sammenligning til de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål, indtil de bliver slettet. Blokerede oplysninger videregives ikke, og det centrale system sender et negativt resultat tilbage til den begærende medlemsstat i tilfælde af et hit.

3. Oprindelsesmedlemsstaten fjerner mærkningen eller blokeringen af oplysningerne vedrørende en tredjelandstatsborger eller statsløs, hvis oplysninger tidligere var mærket eller blokeret i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1 eller 2, i tilfælde af tilbagekaldelse eller afslutning af vedkommendes status eller afslag på forlængelse af vedkommendes status i medfør af artikel 14 eller 19 i direktiv 2011/95/EU.

KAPITEL VI

PROCEDURE FOR SAMMENLIGNING OG VIDEREGIVELSE AF OPLYSNINGER MED HENBLIK PÅ RETSHÅNDLÆVELSE

Artikel 19

Procedure for sammenligning af fingeraftryksoplysninger med Eurodacoplysninger

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål kan de udpegede myndigheder, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 2, indgive en begrundet elektronisk anmodning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, sammen med det referencenummer, de bruger, til kontrolmyndigheden om overførsel af fingeraftryksoplysninger med henblik på sammenligning til det centrale system via det nationale kontaktpunkt. Ved modtagelsen af en sådan anmodning kontrollerer kontrolmyndigheden, om alle betingelserne for at anmode om en sammenligning i henhold til enten artikel 20 eller 21 er opfyldt.

2. Hvis alle betingelser omhandlet i enten artikel 20 eller 21 for anmodning om en sammenligning er opfyldt, overfører kontrolmyndigheden anmodningen om sammenligning til det nationale adgangspunkt, der videreformidler den til det centrale system efter procedurerne i artikel 9, stk. 3 og 5, med henblik på sammenligning med de oplysninger, der er videregivet til det centrale system i henhold til artikel 9, stk. 1, og artikel 14, stk. 2.

3. I ekstraordinære hastende situationer, hvor der er et behov for at forhindre en overhængende fare, som har forbindelse med

en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse, kan kontrolmyndigheden videregende fingeraftryksoplysningerne til det nationale adgangspunkt med henblik på øjeblikkelig sammenligning, når den udpegede myndighed modtager anmodningen, og først bagefter kontrollere, om alle betingelser for at anmode om en sammenligning i henhold til enten artikel 20 eller 21 er opfyldt, bl.a. om der reelt var en ekstraordinær hastende situation. Den efterfølgende kontrol finder sted uden unødigt ophold efter behandlingen af anmodningen.

4. Hvis det ved den efterfølgende kontrol fastslås, at adgangen til Eurodacoplysninger ikke var begrundet, skal alle myndigheder, der har fået adgang til sådanne oplysninger, slette oplysningerne fra Eurodac, og de skal informere kontrolmyndigheden om sletningen.

Artikel 20

Betingelser for de udpegede myndigheders adgang til Eurodac

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål kan de udpegede myndigheder kun indgive en begrundet elektronisk anmodning om en sammenligning af fingeraftryksoplysninger med de oplysninger, der er lagret i det centrale system inden for rammerne af deres egne beføjelser, hvis sammenligninger med følgende databaser ikke har ført til identifikation af den registrerede:

— nationale fingeraftryksdatabaser

— alle øvrige medlemsstaters elektroniske fingeraftryksidentifikationssystem, jf. Rådets afgørelse 2008/615/RIA, hvis sammenligninger er teknisk tilgængelige, medmindre der er rimelige grunde til at antage, at en sammenligning med sådanne systemer ikke vil medføre, at den registrerede bliver identificeret; sådanne rimelige grunde skal anføres i den begrundede elektroniske anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger, der sendes af den udpegede myndighed til kontrolmyndigheden, og

— visuminformationssystemet, forudsat at de i afgørelse 2008/615/RIA fastsatte betingelser for en sådan sammenligning er opfyldt,

og hvis følgende kumulative betingelser er opfyldt:

a) sammenligningen er nødvendig med henblik på forebyggelse, opdagelse eller efterforskning af terrorhandlinger eller af andre alvorlige lovovertrædelser, hvilket betyder, at der foreligger et tungtvejende hensyn til den offentlige sikkerhed, der gør det forholdsmæssigt at søge i databasen

b) sammenligningen er nødvendig i et specifikt tilfælde (dvs. der må ikke gennemføres systematiske sammenligninger), og

c) der er rimelig grund til at overveje, om sammenligningen vil bidrage væsentligt til at forebygge, opdage eller efterforske nogen af de pågældende lovovertrædelser. Sådanne rimelige grunde foreligger navnlig, når der er en begrundet mistanke om, at den person, der mistænkes for, har begået eller er offer for en sådan terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse, falder ind under en kategori, der er omfattet af denne forordning.

2. Anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger skal begrænses til søgninger med fingeraftryksoplysninger.

Artikel 21

Betingelser for Europols adgang til Eurodac

1. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål kan Europols udpegede myndighed kun indgive en begrundet elektronisk anmodning om en sammenligning af fingeraftryksoplysninger med de oplysninger, der er lagret i centrale system, inden for rammerne af Europols mandat og om nødvendigt med henblik på udførelsen af Europols opgaver, hvis sammenligninger med fingeraftryksoplysninger lagret i informationsbehandlingssystemer, der er teknisk og retligt tilgængelige for Europol, ikke har ført til identifikation af den registrerede, og hvis følgende kumulative betingelser er opfyldt:

a) sammenligningen er nødvendig for at støtte og styrke medlemsstaternes indsats for at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige lovovertrædelser, der henhører under Europols mandat, hvilket betyder, at der foreligger et tungtvejende hensyn til den offentlige sikkerhed, der gør det forholdsmæssigt at søge i databasen

b) sammenligningen er nødvendig i et specifikt tilfælde (dvs. der ikke må gennemføres systematiske sammenligninger), og

c) der er rimelig grund til at antage, at sammenligningen vil bidrage væsentligt til at forebygge, opdage eller efterforske de pågældende lovovertrædelser. Sådanne rimelige grunde foreligger navnlig, når der er en begrundet mistanke om, at den person, der mistænkes for, har begået eller er offer for en sådan terrorhandling eller anden alvorlig lovovertrædelse, falder ind under en kategori, der er omfattet af denne forordning.

2. Anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger skal begrænses til sammenligninger med fingeraftryksoplysninger.

3. Behandling af oplysninger, som Europol får ved sammenligning med Eurodacoplysninger, kan kun ske med tilladelse fra oprindelsesmedlemsstaten. En sådan tilladelse indhentes via Europols nationale enhed i den pågældende medlemsstat.

Artikel 22

Kommunikation mellem de udpegede myndigheder, kontrolmyndighederne og de nationale adgangspunkter

1. Al kommunikation mellem de udpegede myndigheder, kontrolmyndighederne og de nationale adgangspunkter skal være sikker og finde sted elektronisk, jf. dog artikel 26.

2. Til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål behandles fingeraftryk digitalt af medlemsstaterne og videregives i det dataformat, der er omhandlet i bilag I, for derved at sikre, at der kan foretages en sammenligning ved hjælp af det elektroniske fingeraftryksenkendelsessystem.

KAPITEL VII

DATABEHANDLING, DATABESKYTTELSE OG ANSVAR

Artikel 23

Ansvar i forbindelse med databehandling

1. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for:

a) at optagelsen af fingeraftryk foregår på lovlig vis

b) at videregivelsen af fingeraftryksoplysninger og andre oplysninger, der er omhandlet i artikel 11, artikel 14, stk. 2, og artikel 17, stk. 2, til det centrale system foregår på lovlig vis

c) at oplysningerne er korrekte og ajourførte ved videregivelsen til det centrale system

d) at registrering, lagring, berigtigelse og sletning af oplysninger i det centrale system foregår på lovlig vis, uden at dette i øvrigt berører det ansvar, der påhviler agenturet

e) at de resultater af sammenligningen af fingeraftryksoplysninger, der er videregivet af det centrale system, behandles på lovlig vis.

2. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for de i stk. 1 nævnte oplysningers sikkerhed før og under videregivelsen til det centrale system samt for sikkerheden af de oplysninger, den modtager fra det centrale system, jf. artikel 34.

3. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for den endelige identifikation af oplysningerne, jf. artikel 25, stk. 4.

4. Agenturet sikrer, at det centrale system drives i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser. Agenturet skal især:

- a) træffe foranstaltninger, der sikrer, at personer, som arbejder med det centrale system, kun behandler de oplysninger, der er registreret heri, i overensstemmelse med formålet med Eurodac, jf. artikel 1
- b) træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at garantere det centrale systems sikkerhed, jf. artikel 34
- c) sikre, at kun personer, der er autoriseret til at arbejde med det centrale system, har adgang hertil, uden at dette i øvrigt berører de beføjelser, Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse har.

Agenturet underretter Europa-Parlamentet og Rådet samt Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse om de foranstaltninger, som det træffer i henhold til første afsnit.

Artikel 24

Videregivelse

1. Digitaliseringen af fingeraftrykene samt videregivelsen heraf sker i det dataformat, der er omhandlet i bilag I. Det centrale system opstiller i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv arbejdsgang i det centrale system, de tekniske krav for videregivelsen af medlemsstaternes dataformat til det centrale system og omvendt. Agenturet sikrer, at de fingeraftryksoplysninger, medlemsstaterne videregiver, kan sammenlignes i det elektroniske fingeraftryksenkendelsessystem.

2. Medlemsstaterne videregiver oplysningerne som omhandlet i artikel 11, artikel 14, stk. 2, og artikel 17, stk. 2, ad elektronisk vej. De i artikel 11 og artikel 14, stk. 2, omhandlede oplysninger registreres automatisk i det centrale system. Agenturet opstiller i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv arbejdsgang i det centrale system, de tekniske krav for videregivelsen af medlemsstaternes dataformat til det centrale system og omvendt.

3. Det referencenummer, der er omhandlet i artikel 11, litra d), artikel 14, stk. 2, litra d), artikel 17, stk. 1, og artikel 19, stk. 1, skal gøre det muligt entydigt at henføre oplysningerne til én bestemt person og til den videregivende medlemsstat. Endvidere skal det gøre det muligt at angive, om der er tale om en person, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1, eller artikel 17, stk. 1.

4. Referencenummeret begynder med det eller de kendingsbogstaver, som anvendes til at angive den videregivende medlemsstat i overensstemmelse med den i bilag I omhandlede standard. Efter kendingsbogstavet eller kendingsbogstaverne følger identifikationen af person- eller anmodningskategorien. Således angives oplysninger om de personer, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, med "1", personer, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, med "2", personer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, med "3", anmodninger, der er omhandlet i artikel 20, med "4", anmodninger, der er omhandlet i artikel 21, med "5" og anmodninger, der er omhandlet i artikel 29, med "9".

5. Agenturet udarbejder de tekniske procedurer, der er nødvendige for at sikre, at medlemsstaterne modtager entydige data fra det centrale system.

6. Det centrale system bekræfter snarest muligt modtagelsen af de videregivne oplysninger. Til det formål opstiller det centrale system de tekniske krav, der er nødvendige for at sikre, at medlemsstaterne efter anmodning modtager bekræftelse af modtagelsen.

Artikel 25

Gennemførelse af sammenligninger og videregivelse af resultater

1. Medlemsstaterne sikrer, at fingeraftryksoplysninger videregives i en kvalitet, der er egnet til sammenligning i det elektroniske fingeraftryksenkendelsessystem. I det omfang, det er nødvendigt for at sikre, at resultaterne af det centrale systems sammenligning når en meget høj grad af nøjagtighed, fastlægger agenturet en passende kvalitet for de videregivne fingeraftryksoplysninger. Det centrale system kontrollerer snarest muligt de videregivne fingeraftryks kvalitet. Hvis fingeraftryksoplysningerne ikke egner sig til sammenligning i det elektroniske fingeraftryksenkendelsessystem, underretter det centrale system den berørte medlemsstat herom. Denne medlemsstat videregiver herefter fingeraftryk af passende kvalitet ved brug af samme referencenummer som for det tidligere sæt fingeraftryksoplysninger.

2. Det centrale system udfører sammenligningerne i den rækkefølge, anmodningerne kommer ind. Enhver anmodning skal færdigbehandles inden 24 timer. En medlemsstat kan ved anmodninger om sammenligninger af hensyn til national ret kræve, at sammenligningen gennemføres som hastesag i løbet af en time. Hvis disse tidsfrister ikke kan overholdes som følge af omstændigheder, agenturet ikke er herre over, behandler det centrale system straks anmodningen, når disse omstændigheder ikke længere består. I disse tilfælde opstiller agenturet i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv arbejdsgang i det centrale system, kriterier for prioriteret behandling af anmodninger.

3. I det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv arbejdsgang i det centrale system, opstiller agenturet procedurer for arbejdsgangen for behandling af modtagne oplysninger og videregivelse af resultatet af sammenligningen.

4. Resultatet af sammenligningen kontrolleres omgående i modtagermedlemsstaten af en fingeraftryksekspert som defineret i overensstemmelse med nationale regler, som er særligt uddannet i de former for sammenligninger af fingeraftryk, der omhandles i nærværende forordning. Til de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 1, fastsatte formål foretages den endelige identifikation af oprindelsesmedlemsstaten i samarbejde med de berørte medlemsstater i overensstemmelse med artikel 34 i forordning (EU) nr. 604/2013.

Oplysninger fra det centrale system vedrørende andre oplysninger, der har vist sig at være upålidelige, slettes, så snart det er fastslået, at de er upålidelige.

5. Når den endelige identifikation i overensstemmelse med stk. 4 viser, at resultatet af den sammenligning, der er modtaget fra det centrale system, ikke er i overensstemmelse med de fingeraftryksoplysninger, der er sendt til sammenligning, sletter medlemsstaterne straks resultatet af sammenligningen og meddeler snarest muligt og senest efter tre arbejdsdage dette forhold til Kommissionen og til agenturet.

Artikel 26

Kommunikation mellem medlemsstaterne og det centrale system

Oplysninger, der videregives fra medlemsstaterne til det centrale system og omvendt, benytter kommunikationsinfrastrukturen. I det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv arbejds-gang i det centrale system, opstiller agenturet de tekniske procedurer, der er nødvendige for brugen af kommunikations-infrastrukturen.

Artikel 27

Adgang til og berigtigelse eller sletning af de oplysninger, der er registreret i Eurodac

1. Oprindelsesmedlemsstaten har adgang til de oplysninger, som den har videregivet, og som er registreret i det centrale system i overensstemmelse med denne forordning.

Ingen medlemsstat kan søge i oplysninger, der er videregivet af en anden medlemsstat, eller modtage sådanne oplysninger, bortset fra oplysninger, der er resultatet af den sammenligning, der er omhandlet i artikel 9, stk. 5.

2. Hver medlemsstat udpeger de myndigheder, der i henhold til nærværende artikels stk. 1 har adgang til oplysninger, der er registreret i det centrale system med henblik på de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål. Ved udpegningen angives det nøjagtigt, hvilken enhed der er ansvarlig for udførelsen af opgaver i forbindelse med anvendelsen af denne forordning. Hver medlemsstat sender uden ophold Kommissionen og agenturet en liste over disse myndigheder og alle ændringer heraf.

Agenturet offentliggør en konsolideret liste i *Den Europæiske Unions Tidende*. Hvis der er sket ændringer heraf, offentliggør agenturet en gang om året en ajourført konsolideret liste online.

3. Kun oprindelsesmedlemsstaten har ret til at ændre de oplysninger, som den har videregivet til det centrale system, ved at berigtige, supplere eller slette dem, bortset fra sletning i henhold til artikel 12, stk. 2, eller artikel 16, stk. 1.

4. Hvis en medlemsstat eller agenturet har grund til at formode, at oplysninger, som er registreret i det centrale system, er ukorrekte, meddeler den snarest muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten.

Hvis en medlemsstat har grund til at formode, at oplysninger er registreret i det centrale system i strid med denne forordning, meddeler den snarest muligt dette til agenturet, Kommissionen og oprindelsesmedlemsstaten. Oprindelsesmedlemsstaten kontrollerer de pågældende oplysninger og ændrer eller sletter dem omgående, om nødvendigt.

5. Agenturet må ikke videregive oplysninger, der er registreret i det centrale system, eller stille dem til rådighed for myndighederne i et tredjeland. Dette forbud gælder ikke for videregivelse af sådanne oplysninger til tredjelande, som forordning (EU) nr. 604/2013 finder anvendelse på.

Artikel 28

Registre

1. Agenturet fører registre over alle behandlinger af oplysninger i det centrale system. Disse registre skal vise formålet med samt datoen og tidspunktet for adgangen, de oplysninger, der er videregivet, de oplysninger, der er anvendt til søgningen, og navnet på både den enhed, der har indlæst eller indhentet oplysningerne, og de ansvarlige personer.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede registre må kun bruges til kontrol med lovligheden af behandlingen af oplysningerne i databeskyttelsesøjemed samt til at garantere oplysningernes sikkerhed i overensstemmelse med artikel 34. Registerne skal med de nødvendige foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes efter en periode på et år efter udløbet af den lagringsperiode, der er omhandlet i artikel 12, stk. 1, og artikel 16, stk. 1, medmindre de er nødvendige for kontrolprocedurer, som allerede er indledt.

3. Til de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at nå de mål, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1 og 2, i for så vidt angår deres nationale system. Hver medlemsstat fører desuden registre over det personale, der er behørigt autoriseret til at indlæse eller indhente oplysninger.

Artikel 29

Den registreredes rettigheder

1. En person omfattet af artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1, eller artikel 17, stk. 1, skal af oprindelsesmedlemsstaten underrettes skriftligt og om nødvendigt mundtligt på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, om følgende:

- a) identiteten af den registeransvarlige i den i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF anvendte betydning, og i givet fald af dennes repræsentants identitet
- b) formålet med at behandle oplysningerne i Eurodac, herunder en beskrivelse af målene i forordning (EU) nr. 604/2013, jf. dennes artikel 4, og en redegørelse i en letforståelig form og i et klart og forståeligt sprog for den adgang til Eurodac, der kan gives medlemsstaterne og Europol med henblik på retshåndhævelse
- c) modtagerne af oplysningerne
- d) i forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 9, stk. 1, eller artikel 14, stk. 1, pligten til at lade sine fingeraftryk optage
- e) retten til at få indsigt i oplysninger, der vedrører den registrerede, og retten til at anmode om at få ukorrekte oplysninger vedrørende den registrerede berigtiget eller at få ulovligt lagrede oplysninger om vedkommende slettet, samt retten til at få oplysninger om procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for den registeransvarlige og de nationale tilsynsmyndigheder som omhandlet i artikel 30, stk. 1.

2. I forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 9, stk. 1, eller artikel 14, stk. 1, gives de oplysninger, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1, på det tidspunkt hvor dennes fingeraftryk optages.

I forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, gives de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, senest på det tidspunkt, hvor oplysningerne om denne person videregives til det centrale system. Denne pligt gælder ikke, hvis det viser sig umuligt at tilvejebringe oplysningerne, eller det vil indebære en uforholdsmæssig stor indsats.

Når en person omfattet af artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, er mindreårig, giver medlemsstaterne disse oplysninger på en måde, der tager hensyn til ansøgerens alder.

3. Der udarbejdes efter proceduren i artikel 44, stk. 2, i forordning (EU) nr. 604/2013 en fælles folder, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i den forordning.

Folderen skal være klar og enkel og udformet på et sprog, den pågældende person forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Folderen udarbejdes på en sådan måde, at den sætter medlemsstaterne i stand til at supplere den med yderligere oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat. Disse oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat, skal som minimum omfatte den registreredes rettigheder, muligheden for bistand fra de nationale tilsynsmyndigheder og kontaktoplysninger for den registeransvarlige og de nationale tilsynsmyndigheder.

4. Til de i denne forordnings artikel 1, stk. 1, fastsatte formål kan en registreret i alle medlemsstater udøve de rettigheder, der er omhandlet i artikel 12 i direktiv 95/46/EF, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

Den registrerede vil ud over de øvrige oplysninger, som vedkommende i henhold til artikel 12, litra a), i direktiv 95/46/EF skal have udleveret, få meddelelse om, hvilke oplysninger der er registreret i det centrale system om vedkommende selv, og om, hvilken medlemsstat der har videregivet oplysningerne til det centrale system. En sådan indsigt i oplysningerne kan kun gives af en medlemsstat.

5. Til de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål kan enhver person i alle medlemsstater anmode om, at ukorrekte oplysninger berigtiges, eller at oplysninger, der er registreret ulovligt, slettes. Berigtigelsen og sletningen foretages inden for en rimelig frist af den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, i overensstemmelse med medlemsstatens love, administrative bestemmelser og procedurer.

6. Hvis retten til berigtigelse og sletning udøves i en anden medlemsstat end den eller dem, der har videregivet oplysningerne, kontakter denne medlemsstats myndigheder med henblik på de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål myndighederne i den eller de pågældende medlemsstater, der har videregivet oplysningerne, så de kan kontrollere, at oplysningerne er korrekte, samt at videregivelsen og registreringen af dem i det centrale system er lovlige.

7. Hvis det viser sig, at oplysninger, der er registreret i det centrale system, er ukorrekte eller ulovligt registreret, berigtiger eller sletter den medlemsstat, der har videregivet dem, oplysningerne i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, med henblik på de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål. Den pågældende medlemsstat skal inden for en rimelig frist skriftligt bekræfte over for den registrerede, at den har taget skridt til at berigtige eller slette oplysningerne om vedkommende.

8. Hvis den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, ikke anerkender, at oplysninger, der er registreret i det centrale system, er ukorrekte eller ulovligt registreret, skal den med henblik på de i artikel 1, stk. 1, fastsatte formål inden for en rimelig frist skriftligt forklare over for den registrerede, hvorfor den ikke er villig til at berigtige eller slette oplysningerne.

Den pågældende medlemsstat skal også underrette den registrerede om, hvilke skridt han eller hun kan tage, hvis han eller hun ikke kan acceptere den forklaring, der er givet, herunder oplysninger om, hvordan den registrerede kan anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, og hvilken økonomisk eller anden bistand der kan ydes i henhold til den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

9. Anmodninger efter stk. 4 og 5 skal indeholde alle de nødvendige oplysninger til identifikation af den registrerede, herunder fingeraftryk. Oplysningerne anvendes udelukkende, når en registreret gør rettigheder efter stk. 4 og 5 gældende, og slettes straks derefter.

10. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal samarbejde aktivt med henblik på straks at imødekomme de i stk. 5, 6 og 7 omhandlede rettigheder.

11. Når en person i henhold til stk. 4 anmoder om oplysninger vedrørende sig selv, fører den kompetente myndighed et register i form af et skriftligt dokument over, at der er fremsat en sådan anmodning, og hvordan den håndteres, og stiller uden ophold dette dokument til rådighed for de nationale tilsynsmyndigheder.

12. Med henblik på de i denne forordnings artikel 1, stk. 1, fastsatte formål skal den nationale tilsynsmyndighed i hver medlemsstat i overensstemmelse med artikel 28, stk. 4, i direktiv 95/46/EF på den registreredes anmodning bistå den pågældende med at udøve sine rettigheder.

13. Med henblik på de i denne forordnings artikel 1, stk. 1, fastsatte formål skal den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, og den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor den registrerede opholder sig, bistå og på anmodning rådgive den pågældende, når vedkommende gør sin ret til at få berigtiget eller slettet oplysninger gældende. Begge de nationale tilsynsmyndigheder skal samarbejde herom. Anmodninger om bistand kan rettes til den nationale tilsynsmyndighed i den opholdsmedlemsstaten, som sender anmodningen videre til myndigheden i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne.

14. I hver medlemsstat kan enhver i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til

den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, hvis vedkommende nægtes den ret til indsigt, der er omhandlet i stk. 4.

15. Enhver kan i overensstemmelse med de love, administrative bestemmelser og procedurer, der gælder i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole vedrørende de oplysninger om vedkommende, der er registreret i det centrale system, med henblik på at udøve sine rettigheder i henhold til stk. 5. De nationale tilsynsmyndigheders pligt til at bistå og på anmodning rådgive den registrerede i overensstemmelse med stk. 13 gælder under hele denne proces.

Artikel 30

Den nationale tilsynsmyndigheds tilsyn

1. Med henblik på de i denne forordnings artikel 1, stk. 1, fastsatte formål drager hver medlemsstat omsorg for, at den eller de nationale tilsynsmyndigheder, der udpeges i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 95/46/EF, i fuld uafhængighed og i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats nationale ret overvåger, at den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med nærværende forordning, herunder videregivelsen af oplysninger til det centrale system, foregår på lovlig vis.

2. Hver medlemsstat sørger for, at den nationale tilsynsmyndighed har adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger.

Artikel 31

Tilsyn foretaget af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse

1. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse sikrer, at al behandling, særlig agenturets behandling, af personoplysninger i tilknytning til Eurodac udføres i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001 og med nærværende forordning.

2. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse sikrer, at auditten af agenturets behandling af personoplysninger gennemføres i henhold til internationale standarder for audit mindst hvert tredje år. Der skal sendes en rapport om denne audit til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen, agenturet, og de nationale tilsynsmyndigheder. Agenturet skal have mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger, inden rapporten vedtages.

Artikel 32

Samarbejde mellem de nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse

1. De nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, der hver især handler inden for deres respektive beføjelser, samarbejder aktivt inden for rammerne af deres ansvarsområder og sikrer samordnet tilsyn med Eurodac.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der hvert år foretages en audit af behandlingen af personoplysninger med henblik på de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål af et uafhængigt organ i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, herunder en analyse af et udvalg af de begrundede elektroniske anmodninger.

Auditten vedføjles medlemsstaternes årsrapport som omhandlet i artikel 40, stk. 7.

3. De nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse udveksler inden for deres respektive beføjelser relevante oplysninger, bistår hinanden med at gennemføre audit og inspektioner, undersøger vanskeligheder med fortolkningen eller anvendelsen af denne forordning, undersøger problemer med udøvelsen af uafhængigt tilsyn eller i forbindelse med udøvelsen af den registreredes rettigheder, udarbejder harmoniserede forslag til fælles løsninger på eventuelle problemer og fremmer bevidstheden om databeskyttelsesrettigheder alt efter behov.

4. De nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse mødes med henblik på de i stk. 3 fastsatte formål mindst to gange om året. Udgifter og service i forbindelse med disse møder påhviler Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Forretningsordenen vedtages på det første møde. De øvrige arbejdsmetoder udvikles i fællesskab efter behov. Der sendes hvert andet år en fælles aktivitetsrapport til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og agenturet.

Artikel 33

Beskyttelse af personoplysninger med henblik retshåndhævelse

1. Hver medlemsstat fastsætter, at bestemmelser vedtaget i henhold til national lovgivning til gennemførelse af rammeafgørelse 2008/977/RIA også finder anvendelse på dens nationale myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 2, fastsatte formål.

2. De nationale tilsynsmyndigheder, der er udpeget i medfør af rammeafgørelse 2008/977/RIA, fører tilsyn med lovligheden af medlemsstaternes behandling af personoplysninger i henhold til nærværende forordning med henblik på de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 2, fastsatte formål, herunder af fremsendelsen af sådanne oplysninger til og fra Eurodac.

3. Europols behandling af personoplysninger i henhold til nærværende forordning skal ske i overensstemmelse med afgørelse 2009/371/RIA og under tilsyn af en uafhængig eksternt tilsynsførende for databeskyttelse. Artikel 30, 31 og 32 i nævnte afgørelse finder derfor anvendelse på Europols behandling af personoplysninger i henhold til nærværende forordning. Den uafhængige eksternt tilsynsførende for databeskyttelse sikrer, at individuelle rettigheder ikke krænkes.

4. Personoplysninger, der er indhentet med henblik på de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål, må kun behandles med henblik

på at forebygge, opdage eller efterforske den specifikke sag, som en medlemsstat eller Europol har anmodet om oplysningerne i.

5. Det centrale system, de udpegede myndigheder, kontrolmyndighederne og Europol opbevarer registreringer af søgninger, således at de nationale databeskyttelsesmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse kan overvåge, at behandlingen af personoplysninger sker i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler, herunder for at vedligeholde registreringerne med henblik på at udarbejde de i artikel 40, stk. 7, omhandlede årlige rapporter. Med undtagelse af sådanne formål skal personoplysninger og registreringerne af søgningerne slettes af alle nationale registre og af alle Europols registre efter en måned, medmindre oplysningerne skal bruges med henblik den konkrete igangværende efterforskning, i forbindelse med hvilken den pågældende medlemsstat eller Europol har anmodet om oplysningerne.

Artikel 34

Datasikkerhed

1. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for oplysningernes sikkerhed før og under videregivelsen til det centrale system.

2. Hver medlemsstat træffer med hensyn til alle oplysninger, der behandles af dens kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, de nødvendige foranstaltninger, herunder i form af en sikkerhedsplan, med henblik på:

- a) fysisk at beskytte oplysningerne, bl.a. ved at udarbejde beredskabsplaner for beskyttelse af kritisk infrastruktur
- b) at nægte uautoriserede personer adgang til de nationale anlæg, hvor medlemsstaten udfører operationer i overensstemmelse med Eurodacs formål (kontrol ved indgangen til anlægget)
- c) at forhindre, at databærerne kan læses, kopieres, ændres eller fjernes af uautoriserede personer (kontrol med databærere)
- d) at forhindre uautoriseret indlæsning af oplysninger samt uautoriseret læsning, ændring eller sletning af indlæste personoplysninger (kontrol med datalagring)
- e) at forhindre uautoriseret behandling af Eurodacoplysninger samt uautoriseret ændring eller sletning af oplysninger, der er registreret i Eurodac (kontrol med dataindlæsning)
- f) at sikre, at personer, der har tilladelse til at få adgang til Eurodac, kun får adgang til de oplysninger, som hører ind under deres bemyndigelse, og kun ved hjælp af individuelle og entydige brugernavne og fortrolige adgangsmetoder (kontrol med dataadgang)

- g) at sikre, at alle myndigheder med adgang til Eurodac opretter profiler, der beskriver funktioner og ansvarsområder for de personer, som er bemyndiget til at få adgang til, indlæse, ajourføre, slette og søge i oplysningerne, og på anmodning uden ophold stiller disse profiler og alle andre relevante oplysninger, som disse myndigheder måtte finde nødvendige for at gennemføre tilsyn, til rådighed for de nationale tilsynsmyndigheder, der er omhandlet i artikel 28 i direktiv 95/46/EF og i artikel 25 i rammeafgørelse 2008/977/RIA (personaleprofiler)
- h) at sikre, at det er muligt at kontrollere og fastslå, til hvilke myndigheder der kan videregives eller er blevet videregivet personoplysninger via datatransmissionsudstyr (kontrol med videregivelse)
- i) at sikre, at det er muligt at kontrollere og fastslå, hvilke oplysninger der er behandlet i Eurodac, hvornår, af hvem og med hvilket formål (kontrol med registrering af oplysninger)
- j) at forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af personoplysninger i forbindelse med videregivelse af personoplysninger til eller fra Eurodac eller under transport af databærere, navnlig ved hjælp af hensigtsmæssige krypteringsteknikker (kontrol med overførsler)
- k) at kontrollere effektiviteten af de sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i dette stykke, og træffe de nødvendige organisatoriske foranstaltninger vedrørende intern kontrol med henblik på at sikre overholdelse af nærværende forordning (egenkontrol) og automatisk inden for 24 timer opdage alle relevante begivenheder, der opstår i forbindelse med foranstaltninger som anført i litra b)- j), der kunne pege i retning af forekomsten af en sikkerhedshændelse.

3. Medlemsstaterne underretter agenturet om sikkerhedshændelser, de har opdaget i deres systemer. Agenturet underretter medlemsstaterne, Europol og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse i tilfælde af sikkerhedshændelser. De berørte medlemsstater, agenturet og Europol samarbejder i løbet af en sikkerhedshændelse.

4. Agenturet træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opfylde målsætningerne i stk. 2 for så vidt angår driften af Eurodac, herunder vedtagelsen af en sikkerhedsplan.

Artikel 35

Forbud mod videregivelse af oplysninger til tredjelande, internationale organisationer eller private enheder

1. Personoplysninger, som en medlemsstat eller Europol får fra det centrale system i henhold til nærværende forordning, må

ikke videregives eller stilles til rådighed for tredjelande, internationale organisationer eller private enheder, der er etableret i eller uden for Unionen. Dette forbud gælder også, hvis disse oplysninger behandles yderligere på nationalt plan eller mellem medlemsstaterne som omhandlet i artikel 2, litra b), i rammeafgørelse 2008/977/RIA.

2. Personoplysninger, som stammer fra en medlemsstat og udveksles mellem medlemsstater efter et hit opnået med henblik på de i nærværende forordnings artikel 1, stk. 2, fastsatte formål, må ikke videregives til tredjelande, hvis der er en alvorlig fare for, at den registrerede som følge af videregivelsen kan blive udsat for tortur, umenneskelig og nedværdigende behandling eller afstraffelse eller andre former for krænkelser af den pågældendes grundlæggende rettigheder.

3. Forbuddene i stk. 1 og 2 berører ikke medlemsstaternes ret til at videregive sådanne oplysninger til de tredjelande, som forordning (EU) nr. 604/2013 finder anvendelse på.

Artikel 36

Registrering og dokumentation

1. Medlemsstaterne og Europol sikrer, at enhver behandling af oplysninger på foranledning af anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål registreres eller dokumenteres, så det kan kontrolleres, om anmodningen opfylder betingelserne, og prøves, om behandlingen af oplysninger og dataintegriteten og -sikkerheden er i overensstemmelse med reglerne, og så der kan foretages egenkontrol.

2. Registret eller dokumentationen skal i alle tilfælde vise:

a) det nøjagtige formål med anmodningen om sammenligning, herunder om der er tale om en terrorhandling eller en anden alvorlig lovovertrædelse, og for Europol, det nøjagtige formål med anmodningen om sammenligning

b) de rimelige grunde, der er anført for ikke at foretage en sammenligning med andre medlemsstater i henhold til afgørelse 2008/615/RIA, jf. artikel 20, stk. 1, i nærværende forordning

c) henvisningen til den nationale fil

d) datoen og det nøjagtige tidspunkt, hvor det nationale adgangspunkt anmodede det centrale system om sammenligning

e) navnet på den myndighed, der har anmodet om adgang til sammenligning, og på den ansvarlige person, der har fremsat anmodningen og behandlet oplysningerne

f) hvor dette er relevant, brug af hasteproceduren i artikel 19, stk. 3, og den beslutning, der er truffet med hensyn til den efterfølgende kontrol

g) de oplysninger, der er anvendt til sammenligningen

h) referenceangivelsen på den embedsmand, der har foretaget søgningen, og den embedsmand, der har givet ordre til søgningen eller videregivelsen, i overensstemmelse med de nationale bestemmelser eller bestemmelserne i afgørelse 2009/371/RIA.

3. Registre og dokumentation kan kun bruges til kontrol med lovligheden af behandlingen af oplysningerne i databeskyttelsesøjemed samt til at garantere dataintegriteten og -sikkerheden. Kun registre, som indeholder oplysninger, der ikke er personoplysninger, må bruges til den overvågning og evaluering, som er omhandlet i artikel 40. De kompetente nationale tilsynsmyndigheder, der har ansvar for at kontrollere, at anmodningen opfylder betingelserne, og at kontrollere, om behandlingen af oplysninger og dataintegriteten og -sikkerheden er i overensstemmelse med reglerne, skal have adgang til disse registre efter anmodning med henblik på opfyldelse af deres forpligtelser.

Artikel 37

Erstatningsansvar

1. Enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er i strid med denne forordning, har ret til erstatning fra den medlemsstat, der er ansvarlig for skaden. Den pågældende medlemsstat fritages helt eller delvis for erstatningsansvar, hvis den kan bevise, at den ikke er skyld i den begivenhed, der medførte skaden.

2. Hvis en medlemsstats manglende overholdelse af sine forpligtelser i henhold til denne forordning volder skade på det centrale system, holdes den pågældende medlemsstat ansvarlig for skaden, medmindre og i det omfang agenturet eller en anden medlemsstat ikke har truffet rimelige foranstaltninger til at forhindre skaden i at ske eller til at begrænse dens omfang.

3. Skadeserstatningskrav mod en medlemsstat, der fremsættes efter stk. 1 og 2, behandles efter den sagsøgte medlemsstats nationale ret.

KAPITEL VIII

ÆNDRING AF FORORDNING (EU) NR. 1077/2011

Artikel 38

Ændringer af forordning (EU) nr. 1077/2011

I forordning (EU) nr. 1077/2011 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 5 affattes således:

"Artikel 5

Opgaver vedrørende Eurodac

Vedrørende Eurodac udfører agenturet:

a) de opgaver, som er pålagt det i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhavende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse (*), og

b) opgaver vedrørende uddannelse i den tekniske anvendelse af Eurodac.

(*) EUT L 180 af 29.6.2013, s. 1."

2) Artikel 12, stk. 1, ændres således:

a) Litra u) og v) affattes således:

"u) vedtage den årlige rapport om det centrale Eurodac-systems virksomhed, jf. artikel 40, stk. 1, i forordning (EU) nr. 603/2013

v) fremsætte bemærkninger til rapporterne fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse om audit, jf. artikel 45, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1987/2006, artikel 42, stk. 2, i forordning (EF) nr. 767/2008 og artikel 31, stk. 2, i forordning (EU) nr. 603/2013, og sikre en hensigtsmæssig opfølgning af disse auditter"

b) Litra x) affattes således:

"x) udarbejde statistikker over det centrale Eurodac-systems virksomhed, jf. artikel 8, stk. 2, i forordning (EU) nr. 603/2013"

c) Litra z) affattes således:

"z) sikre, at listen over enheder i henhold til artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 603/2013 offentliggøres årligt"

3) Artikel 15, stk. 4, affattes således:

"4. Europol og Eurojust kan deltage i bestyrelsens møder som observatører, når et spørgsmål vedrørende SIS II i forbindelse med anvendelsen af afgørelse 2007/533/RIA er på dagsordenen. Europol kan desuden deltage i bestyrelsens møder som observatør, når et spørgsmål vedrørende VIS i forbindelse med anvendelsen af afgørelse 2008/633/RIA, eller et spørgsmål vedrørende Eurodac i forbindelse med anvendelsen af forordning (EU) nr. 603/2013 er på dagsordenen."

4) Artikel 17 ændres således:

a) Stk. 5, litra g), affattes således:

"g) fastlægge fortrolighedskrav for at efterkomme henholdsvis artikel 17 i forordning (EF) nr. 1987/2006, artikel 17 i afgørelse 2007/533/RIA, artikel 26, stk. 9, i forordning (EF) nr. 767/2008 samt artikel 4, stk. 4, i forordning (EU) nr. 603/2013, jf. dog artikel 17 i tjenstemandsvedtægten"

b) Stk. 6, litra i), affattes således:

"i) rapporter om den tekniske funktion af hvert af de store it-systemer, som er nævnt i artikel 12, stk. 1, litra t), og den årlige rapport om det centrale Eurodacsystems virksomhed, som er nævnt i artikel 12, stk. 1, litra u), på grundlag af resultaterne af overvågningen og evalueringen."

5) Artikel 19, stk. 3, affattes således:

"3. Europol og Eurojust kan hver udpege en repræsentant til Den Rådgivende Gruppe for SIS II. Europol kan også udpege en repræsentant til Den Rådgivende Gruppe for VIS og Den Rådgivende Gruppe for Eurodac."

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 39

Udgifter

1. Udgifterne i forbindelse med oprettelse og drift af det centrale system og kommunikationsinfrastrukturen afholdes over Den Europæiske Unions almindelige budget.

2. Udgifterne til de nationale adgangspunkter og udgifterne til deres tilslutning til det centrale system afholdes af hver medlemsstat.

3. Hver medlemsstat og Europol opretter og vedligeholder for egen regning den tekniske infrastruktur, som er nødvendig for at gennemføre denne forordning, og bærer omkostningerne i forbindelse med anmodninger om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på de i artikel 1, stk. 2, fastsatte formål.

Artikel 40

Årsrapport: kontrol og evaluering

1. Agenturet forelægger en gang om året Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse en rapport om det centrale systems virksomhed, herunder om dets tekniske funktion og sikkerhed. Årsrapporten skal omfatte oplysninger om forvaltningen af Eurodac og dets resultater sammenholdt med på forhånd fastlagte kvantitative indikatorer for de i stk. 2 omhandlede mål.

2. Agenturet sikrer, at der indføres procedurer til overvågning af, hvorledes det centrale system fungerer set i forhold til de mål, der er fastlagt for resultater, omkostningseffektivitet og tjenesternes kvalitet.

3. Med henblik på den tekniske vedligeholdelse, rapportering og statistik har agenturet adgang til de nødvendige oplysninger vedrørende behandlingsprocesserne i det centrale system.

4. Senest den 20. juli 2018 og hvert fjerde år derefter forelægger Kommissionen en samlet evaluering af Eurodac, hvori den gennemgår de opnåede resultater set i forhold til målene og indvirkningen på de grundlæggende rettigheder, herunder om adgang med henblik på retshåndhævelse har ført til en indirekte forskelsbehandling af personer, som er omfattet af denne forordning, og vurderer, om de grundlæggende principper fortsat skal anvendes, samt tager stilling til eventuelle konsekvenser for den fremtidige virksomhed samt fremsætter de nødvendige henstillinger. Kommissionen sender evalueringen til Europa-Parlamentet og Rådet.

5. Medlemsstaterne sender agenturet og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde den årlige rapport, der er omhandlet i stk. 1.

6. Agenturet, medlemsstaterne og Kommissionen sender de oplysninger, der er nødvendige for at udarbejde de i stk. 4 nævnte evalueringsrapporter. Disse oplysninger må aldrig bringe arbejdsmetoderne i fare eller omfatte oplysninger, som afslører kilder, medarbejdere eller efterforskninger hos de udpegede myndigheder.

7. Medlemsstaterne og Europol aflægger under overholdelse af national lovgivning om offentliggørelse af følsomme oplysninger hver deres årsrapport om, hvor effektiv sammenligningen af fingeraftryksoplysninger med Eurodacoplysninger har været med henblik på retshåndhævelse, idet rapporterne skal indeholde oplysninger og statistisk materiale om:

- det nøjagtige formål med sammenligningerne, herunder om, hvilke typer terrorhandlinger eller alvorlige lovovertrædelser der var tale om
- begrundelserne for rimelig mistanke
- de rimelige grunde, der er anført for ikke at foretage en sammenligning med andre medlemsstater i henhold til afgørelse 2008/615/RIA, jf. nærværende forordnings artikel 20, stk. 1,
- antallet af anmodninger om sammenligning
- antal og type af sager, der har ført til korrekt identifikation, og
- hvorvidt der var behov for de særlige hastetilfælde, om brugen heraf, herunder om, i hvilke sager det under kontrolmyndighedens efterfølgende kontrol ikke blev anerkendt, at der var tale om et særligt hastetilfælde.

Medlemsstaternes og Europolis årsrapporter sendes til Kommissionen senest den 30. juni det følgende år.

8. På grundlag af medlemsstaternes og Europolis årsrapporter som omhandlet i stk. 7 og i tillæg til den samlede evaluering som omhandlet i stk. 4 udarbejder Kommissionen en årlig rapport om adgang til Eurodac med henblik på retshåndhævelse og sender denne til Europa-Parlamentet, Rådet og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

Artikel 41

Sanktioner

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at al behandling af oplysninger, der er registreret i det centrale system, og som strider mod formålene med Eurodac, jf.

artikel 1, pålægges sanktioner, herunder administrative eller strafferetlige sanktioner i overensstemmelse med national lovgivning, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning.

Artikel 42

Geografisk anvendelsesområde

Denne forordning finder ikke anvendelse på de områder, hvor forordning (EU) nr. 604/2013 ikke anvendes.

Artikel 43

Meddelelse om udpegede myndigheder og kontrolmyndigheder

1. Senest den 20. oktober 2013 giver hver medlemsstat Kommissionen meddelelse om sine udpegede myndigheder, og de i artikel 5, stk. 3, omhandlede operative enheder og om sin kontrolmyndighed og meddeler uden ophold alle ændringer heraf.

2. Senest den 20. oktober 2013 giver Europol Kommissionen meddelelse om sin udpegede myndighed, om sin kontrolmyndighed og om det nationale adgangspunkt, som det har udpeget, og meddeler uden ophold alle ændringer heraf.

3. Kommissionen offentliggør hvert år de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2, i *Den Europæiske Unions Tidende* og via en elektronisk publikation, der er tilgængelig online og straks opdateres.

Artikel 44

Overgangsbestemmelse

For oplysninger, der er blokeret i det centrale system i medfør af artikel 12 i forordning (EF) nr. 2725/2000, ophæves blokeringen, og oplysningerne mærkes i henhold til nærværende forordnings artikel 18, stk. 1, den 20. juli 2015.

Artikel 45

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 2725/2000 og forordning (EF) nr. 407/2002 ophæves med virkning fra den 20. juli 2015.

Henvisninger til de ophævede forordninger forstås som henvisninger til nærværende forordning og læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 46***Ikrafttræden og anvendelse**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning finder anvendelse fra 20. juli 2015.

Medlemsstaterne giver Kommissionen og agenturet meddelelse, så snart de har truffet de tekniske foranstaltninger for at videregive oplysninger til det centrale system og under ingen omstændigheder senere end 20. juli 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

*BILAG I***Dataformat og fingeraftryksblanket**

Dataformat for udveksling af fingeraftryksoplysninger

Der fastlægges følgende standard for udvekslingen af fingeraftryksoplysninger:

ANSI/NIST-ITL 1a-1997, Ver.3, juni 2001 (INT-1) og eventuelle senere udgaver af denne standard

Standard for medlemsstaternes kendingsbogstaver

Der anvendes følgende ISO-standard: ISO 3166 - kode med to bogstaver.

Eurodac – Fingeraftryksblanket

1.	Referencenummer			
2.	Det sted, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, eller det sted, hvor tredjelandstatsborgeren eller den statsløse er blevet tilbageholdt			
3.	Den dato, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, eller den dato, hvor tredjelandstatsborgeren eller den statsløse er blevet tilbageholdt			
4.	Køn			
5.	Den dato, hvor fingeraftrykkene er taget			
6.	Den dato, hvor fingeraftrykkene er sendt til det centrale system			

105 mm fra bl. arkets korts
afvendte linje

105 mm fra bl. arkets korts
afvendte linje

305 mm fra bl. arkets korts
afvendte linje

RULLEDE FINGRE

1. Højre tommelfinger	2. Højre pegefinger	3. Højre langfinger	4. Højre ringfinger	5. Højre lillefinger
50 mm	40 mm	40 mm	40 mm	40 mm
40 mm				40 mm
6. Venstre tommelfinger	7. Venstre pegefinger	8. Venstre langfinger	9. Venstre ringfinger	10. Venstre lillefinger
40 mm				

KONTROLAFTRYK

VENSTRE HÅND Fem fingre taget samtidig	TO TOMMELFINGRE Fingeraftryk taget samtidig		HØJRE HÅND Fem fingre taget samtidig
	VENSTRE	HØJRE	
	75 mm	30 mm	
65 mm	65 mm		

*BILAG II***Ophævede forordninger (henvisning hertil i artikel 45)**

Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000

(EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1).

Rådets forordning (EF) nr. 407/2002

(EFT L 62 af 5.3.2002, s. 1).

BILAG III

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 2725/2000	Denne forordning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, første afsnit, litra a) og b)	Artikel 3, stk. 1, litra a)
Artikel 1, stk. 2, første afsnit, litra c)	—
Artikel 1, stk. 2, andet afsnit	Artikel 3, stk. 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 3
Artikel 2, stk. 1, litra a)	—
Artikel 2, stk. 1, litra b)-e)	Artikel 2, stk. 1, litra a)-d)
—	Artikel 2, stk. 1, litra e)-j)
Artikel 3, stk. 1	—
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 3
Artikel 3, stk. 3, litra a)-e)	Artikel 8, stk. 1, litra a)-e)
—	Artikel 8, stk. 1, litra f)-i)
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 4, stk. 1	Artikel 9, stk. 1, og artikel 3, stk. 5
Artikel 4, stk. 2	—
Artikel 4, stk. 3	Artikel 9, stk. 3
Artikel 4, stk. 4	Artikel 9, stk. 4
Artikel 4, stk. 5	Artikel 9, stk. 5
Artikel 4, stk. 6	Artikel 25, stk. 4
Artikel 5, stk. 1, litra a)-f)	Artikel 11, litra a)-f)
—	Artikel 11, litra g)-k)
Artikel 5, stk. 1, litra g)-h)	
Artikel 6	Artikel 12
Artikel 7	Artikel 13
Artikel 8	Artikel 14
Artikel 9	Artikel 15
Artikel 10	Artikel 16
Artikel 11, stk. 1-3	Artikel 17, stk. 1-3
Artikel 11, stk. 4	Artikel 17, stk. 5
Artikel 11, stk. 5	Artikel 17, stk. 4
Artikel 12	Artikel 18
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	—

Forordning (EF) nr. 2725/2000	Denne forordning
Artikel 15	Artikel 27
Artikel 16	Artikel 28, stk. 1 og 2
—	Artikel 28, stk. 3
Artikel 17	Artikel 37
Artikel 18	Artikel 29, stk. 1, 2, 4-10 og 12-15
—	Artikel 29, stk. 3 og 11
Artikel 19	Artikel 30
—	Artikel 31-36
Artikel 20	—
Artikel 21	Artikel 39, stk. 1 og 2
Artikel 22	—
Artikel 23	—
Artikel 24, stk. 1 og 2	Artikel 40, stk. 1 og 2
—	Artikel 40, stk. 3-8
Artikel 25	Artikel 41
Artikel 26	Artikel 42
—	Artikel 43-45
Artikel 27	Artikel 46
<hr/>	
Forordning (EF) nr. 407/2002	Denne forordning
Artikel 2	Artikel 24
Artikel 3	Artikel 25, stk. 1-3
—	Artikel 25, stk. 4 og 5
Artikel 4	Artikel 26
Artikel 5, stk. 1	Artikel 3, stk. 3
Bilag I	Bilag I
Bilag II	—

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 604/2013

af 26. juni 2013

om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra e),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række substansændringer i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, som på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen.

⁽¹⁾ EUT C 317 af 23.12.2009, s. 115.

⁽²⁾ EUT C 79 af 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 7.5.2009 (EUT C 212 E af 5.8.2010, s. 370) og Rådets førstebehandlingsholdning af 6.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 10.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1.

(3) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), hvorved det sikres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. fastholdelse af non-refoulement-princippet. I denne henseende, og uden at dette berører ansvarlighedskriterierne i denne forordning, betragtes medlemsstaterne, der alle efterlever non-refoulement-princippet, som sikre lande for tredjelandstatsborgere.

(4) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

(6) Den første fase af oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som på længere sigt bør føre til en fælles procedure og en ensartet retsstilling, som gælder i hele Unionen, for personer, der er meddelt international beskyttelse, er nu afsluttet. Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsætter de mål, der skal realiseres på området frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. I denne forbindelse opfordrede Haagprogrammet Europa-Kommissionen til at afslutte evalueringen af retsinstrumenterne fra første fase og forelægge Europa-Parlamentet og Rådet anden fases instrumenter og foranstaltninger med henblik på vedtagelse inden 2010.

(7) I Stockholmprogrammet gentog Det Europæiske Råd sit engagement i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet, jf. artikel 78 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), for personer, der er meddelt international beskyttelse.

Det understregede desuden, at Dublinsystemet fortsat er hovedhjørnesteinen i opbygningen af det fælles europæiske asylsystem, da det klart fastlægger, hvem blandt medlemsstaterne der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse.

- (8) Ressourcerne i Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010⁽¹⁾, bør kunne anvendes til passende støtte til de relevante tjenester i medlemsstaterne, som er ansvarlige for gennemførelsen af nærværende forordning. EASO bør navnlig træffe solidaritetsforanstaltninger såsom asylindsatsreserven, hvor asylstøtteholdene kan bistå de medlemsstater, der er under særligt pres, og hvor ansøgerne om international beskyttelse (»ansøgerne«) ikke nyder godt af passende standarder, navnlig med hensyn til modtagelse og beskyttelse.
- (9) I lyset af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget af førstefaseinstrumenternes gennemførelse, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for forordning (EF) nr. 343/2003, samtidig med at der i lyset af erfaringerne foretages de nødvendige forbedringer af Dublinsystemets effektivitet og af beskyttelsen af ansøgere inden for rammerne af dette system. Da et velfungerende Dublin-system er af afgørende betydning for det fælles europæiske asylsystem, bør dets principper og funktion revideres, mens andre komponenter i det fælles europæiske asylsystem og Unionens solidaritetsredskaber opbygges. Der bør foretages en omfattende kvalitetskontrol ved at gennemføre en evidensbaseret revision, der omfatter Dublinsystemets juridiske, økonomiske og sociale virkninger, herunder dets virkninger for de grundlæggende rettigheder.
- (10) For at sikre, at alle, der ansøger om eller har international beskyttelse, behandles lige, og sikre overensstemmelse med den gældende EU-ret på asylområdet, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽²⁾, omfatter denne forordnings anvendelsesområde ansøgere om subsidiær beskyttelse og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse.
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse⁽³⁾

bør finde anvendelse på den procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som er fastlagt i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne med hensyn til anvendelsen af nævnte direktiv.

- (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelsesstatus⁽⁴⁾ bør ligeledes finde anvendelse, uden at dette berører bestemmelserne om de proceduremæssige garantier, der gives i denne forordning, med forbehold af begrænsningerne med hensyn til anvendelsen af nævnte direktiv.
- (13) I overensstemmelse med FN's konvention om barnets rettigheder fra 1989 og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduregarantier for uledsagede mindreårige på grund af deres særlige sårbarhed.
- (14) I overensstemmelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør hensynet til familielivet indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af denne forordning.
- (15) En medlemsstats samlede behandling af ansøgningerne om international beskyttelse fra medlemmerne af en familie gør det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens, og at medlemmerne af en familie ikke adskilles.
- (16) For at sikre fuld overholdelse af princippet om familiens enhed og barnets tarv bør eksistensen af et afhængighedsforhold mellem en ansøger og vedkommendes barn, søskende eller forældre på grund af ansøgerens graviditet eller fødsel, sundhedstilstand eller høje alder være et bindende ansvarskriterium. Når ansøgeren er en uledsaget mindreårig, bør tilstedeværelsen af et familiedlem eller en slægtning på en anden medlemsstats område, som kan tage sig af vedkommende, også være et bindende ansvarskriterium.

⁽¹⁾ EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11.

⁽²⁾ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

⁽³⁾ Se side 96 i denne EUT.

⁽⁴⁾ Se side 60 i denne EUT.

- (17) Enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, som er indgivet til den eller til en anden medlemsstat, selv om denne behandling ikke er dens ansvar i henhold til de bindende kriterier, som er fastsat i denne forordning.
- (18) Der bør afholdes en personlig samtale med ansøgeren for at lette afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse. Så snart ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, bør ansøgeren informeres om anvendelsen af denne forordning og om muligheden for under samtalen at fremlægge oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, for at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.
- (19) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til.
- (20) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse. Frihedsberøvelsen bør være så kortvarig som muligt og være underkastet principperne om nødvendighed og proportionalitet. Særlig skal frihedsberøvelse af ansøgere være i overensstemmelse med Genèvekonventionens artikel 31. De procedurer, der i henhold til denne forordning fastsættes for en frihedsberøvet person, bør anvendes som en prioritet, inden for de kortest mulige frister. For så vidt angår de generelle garantier vedrørende frihedsberøvelse samt, hvor det er relevant, betingelserne for frihedsberøvelsen bør medlemsstaterne også anvende bestemmelserne i direktiv 2013/33/EU på personer, der frihedsberøves på grundlag af denne forordning.
- (21) Mangler ved eller sammenbrud af asylsystemer, som ofte forværres eller fremkaldes ved, at der kommer særligt pres på dem, kan bringe den korrekte funktion af det system, der indføres i henhold til denne forordning, i fare, hvilket kan medføre risiko for krænkelse af de rettigheder for ansøgere, som er fastsat i den gældende EU-ret på asylområdet og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, andre internationale menneskerettigheder og flygtninges rettigheder.
- (22) Der bør udarbejdes en proces for tidlig varsling, beredskab og styring af kriser på asylområdet, som skal kunne forebygge en forværrelse i eller sammenbrud af asylsystemer, og hvor EASO spiller en væsentlig rolle ved at anvende sine beføjelser i henhold til forordning (EU) nr. 439/2010, for at sikre et robust samarbejde inden for rammerne af nærværende forordning og for at udvikle gensidig tillid blandt medlemsstaterne for så vidt angår asylpolitikken. En sådan proces bør sikre, at Unionen varskos så hurtigt som muligt, når der er bekymring for, at den korrekte funktion af det system, der indføres ved nærværende forordning, bringes i fare på grund af et særligt pres på eller mangler i asylsystemerne i en eller flere medlemsstater. En sådan proces ville give Unionen mulighed for at fremme forebyggende foranstaltninger på et tidligt stadium og vise sådanne situationer den nødvendige politiske opmærksomhed. Solidaritet, som er et centralt element i det fælles europæiske asylsystem, går hånd i hånd med gensidig tillid. Ved at øge denne tillid vil processen for tidlig varsling, beredskab og styring af asylkriser kunne forbedre styringen af konkrete foranstaltninger af reel og praktisk solidaritet over for medlemsstaterne for at bistå de berørte medlemsstater i almindelighed og ansøgerne i særdeleshed. I overensstemmelse med artikel 80 i TEUF bør EU-retsakter, når det er nødvendigt, indeholde passende bestemmelser vedrørende anvendelsen af princippet om solidaritet, og processen bør ledsages af sådanne foranstaltninger. Rådets konklusioner af 8. marts 2012 om en fælles ramme for reel og praktisk solidaritet over for medlemsstater, hvis asylsystemer er under særligt pres, bl.a. på grund af blandede migrationsstrømme, er en »værktøjskasse« for såvel eksisterende som potentielle nye foranstaltninger, som der bør tages hensyn til i forbindelse med en procedure for tidlig varsling, beredskab og krisestyring.
- (23) Medlemsstaterne bør samarbejde med EASO om at indsamle oplysninger om medlemsstaternes evne til at håndtere et særligt pres på deres asyl- og modtagelsessystemer, navnlig inden for rammerne af anvendelsen af denne forordning. EASO bør regelmæssigt aflægge rapport om de oplysninger, der er indsamlet i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 439/2010.
- (24) I overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003⁽¹⁾ kan overførsler til den medlemsstat, der har ansvaret for at behandle en ansøgning om international beskyttelse, foretages på frivilligt grundlag, i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse. Medlemsstaterne bør fremme frivillige overførsler ved at give ansøgeren tilstrækkelig information og bør sikre, at kontrollerede overførsler og overførsler under ledsagelse foretages på en human måde under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og respekt for den menneskelige værdighed, samt barnets tarv og under størst

⁽¹⁾ EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3.

mulig hensyntagen til udviklingen i den relevante retspraksis, navnlig for så vidt angår overførsler af humanitære årsager.

- (25) Den gradvise indførelse af et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med TEUF, og fastlæggelse af EU-politikker med hensyn til betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold, herunder fælles bestræbelser for forvaltning af de ydre grænser, gør det nødvendigt at finde en ligevægt mellem ansvarlighedskriterierne i en ånd af solidaritet.
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ finder anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning.
- (27) Udvekslingen af personoplysninger om en ansøger, herunder følsomme oplysninger om vedkommendes helbredsmæssige forhold, inden en overførsel, vil sikre, at de kompetente asylmyndigheder er i stand til at yde ansøgerne passende bistand og til at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, de tildeles. Der bør fastsættes særlige bestemmelser for at sikre beskyttelsen af oplysninger om ansøgere, som befinder sig i denne situation, i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
- (28) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, reducere procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge bestemmelser om gennemførelsen af overførslerne.
- (29) Der bør sikres kontinuitet mellem bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og bestemmelserne i nærværende forordning. Tilsvarende bør der sikres sammenhæng mellem nærværende forordning og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemssta-

terne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse⁽²⁾.

- (30) Eurodacsystemets virkemåde som fastsat ved forordning (EU) nr. 603/2013 bør lette anvendelsen af nærværende forordning.
- (31) Visuminformationssystemets virkemåde som fastsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold⁽³⁾, og især gennemførelsen af artikel 21 og 22 heri, bør lette anvendelsen af nærværende forordning.
- (32) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af deres forpligtelser i henhold til folkeretlige instrumenter, herunder relevant retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.
- (33) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser⁽⁴⁾.
- (34) Undersøgesproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af en fælles folder om Dublin/Eurodac og en særlig folder for uledsagede mindreårige, af en standardformular til udveksling af relevante oplysninger om uledsagede mindreårige, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om mindreårige og afhængige personer, af ensartede betingelser for forberedelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse, af to lister over relevante bevisemønstre og indicier og periodisk revision heraf, af en passerseddel, af ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger om overførsler, af en standardformular til udveksling af oplysninger inden en overførsel, af en fælles helbredsattest, af ensartede betingelser og praktiske arrangementer for udveksling af en persons helbredsoplysninger inden en overførsel, og af sikre elektroniske transmissionskanaler for transmission af anmodninger.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Se side 1 i denne EUT.

⁽³⁾ EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60.

⁽⁴⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

- (35) For at fastsætte supplerende regler bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår identifikation af en uledsaget mindreårige familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurdering af en slægtnings kapacitet til at tage sig af en uledsaget mindreårig, herunder i tilfælde, hvor den uledsagede mindreårige familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere et afhængighedsforhold, kriterierne for vurdering af en persons kapacitet til at tage sig af en afhængig person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorizont. Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv bedst, jf. artikel 6, stk. 3. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (36) Ved anvendelsen af denne forordning, herunder ved forberedelse af delegerede retsakter, bør Kommissionen bl.a. høre eksperter fra alle relevante nationale myndigheder.
- (37) Nærmere regler om anvendelsen af forordning (EF) nr. 343/2003 er blevet fastsat ved forordning (EF) nr. 1560/2003. Visse bestemmelser i forordning (EF) nr. 1560/2003 bør indarbejdes i nærværende forordning, enten af klarhedshensyn eller fordi de kan tjene et generelt formål. Det er navnlig vigtigt for både medlemsstaterne og de pågældende ansøgere, at der er en generel ordning, som gør det muligt at nå frem til en løsning i tilfælde, hvor medlemsstaterne er uenige om anvendelsen af en bestemmelse i nærværende forordning. Det er derfor rimeligt at indarbejde den ordning for bilæggelse af uoverensstemmelser om den humanitære klausul, som er fastlagt i forordning (EF) nr. 1560/2003, i nærværende forordning, og at udvide dens anvendelsesområde til hele nærværende forordning.
- (38) En effektiv overvågning af anvendelsen af denne forordning kræver, at den evalueres med jævne mellemrum.
- (39) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og følger de principper, som særlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Denne forordning tilsigter navnlig, at den asylret, der er sikret ved chartrets artikel 18, og de rettigheder, der anerkendes i chartrets artikel 1, 4, 7, 24 og 47, respekteres fuldt ud. Denne forordning bør derfor anvendes i overensstemmelse hermed.
- (40) Målet for denne forordning, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (41) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (42) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Formål

I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (»den ansvarlige medlemsstat«).

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »tredjelandstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger, jf. artikel 20, stk. 1, i TEUF, og som ikke er statsborger i en stat, der deltager i denne forordning i medfør af en aftale med Den Europæiske Union

- b) »ansøgning om international beskyttelse«: en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95/EU
- c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om
- d) »behandling af en ansøgning om international beskyttelse«: samtlige sagsbehandlingsskridt samt alle afgørelser eller domme, der er truffet eller afsagt af de kompetente myndigheder vedrørende en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med direktiv 2013/32/EU og direktiv 2011/95/EU, bortset fra procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til bestemmelserne i denne forordning
- e) »tilbagetrækning af en ansøgning om international beskyttelse«: de skridt, hvorved ansøgeren afbryder de procedurer, som indgivelsen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse har sat i gang, i overensstemmelse med direktiv 2013/32/EU, enten udtrykkeligt eller stiltiende
- f) »person med international beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som har fået international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2011/95/EU
- g) »famielmedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der opholder sig på medlemsstaternes område:
- ansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller nationale praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens lovgivning vedrørende tredjelandstatsborgere
 - mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af ansøgeren, på betingelse af at de er ugifte, og uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret
 - såfremt ansøgeren er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for ansøgeren i henhold til loven eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor den voksne opholder sig
 - såfremt personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift: ansøgerens far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge praksis i den medlemsstat, hvor personen med international beskyttelse opholder sig
- h) »slægtning«: ansøgerens voksne tante, onkel eller bedsteforælder, som opholder sig på en medlemsstats område, uanset om ansøgeren er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret som defineret i national ret
- i) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller statsløs person under 18 år
- j) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge national praksis i den pågældende medlemsstat, så længe den pågældende ikke reelt befinder sig i en sådan voksens varetægt; denne definition omfatter en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område
- k) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente organer til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i procedurer, der er omhandlet i denne forordning, med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvor det er nødvendigt. Hvis en organisation udpeges som repræsentant, udpeger den en person, som er ansvarlig for at varetage dens opgaver i forbindelse med den mindreårige i overensstemmelse med denne forordning
- l) »opholdstilladelse«: enhver tilladelse, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat, og som giver en tredjelandstatsborger eller en statsløs ret til at opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område inden for rammerne af en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil ophøret af de omstændigheder, der stiller sig i vejen for gennemførelsen af en udsendelsesforanstaltning, bortset fra visa og tilladelser til at opholde sig i landet, som er udstedt i den periode, der er nødvendig for at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til denne forordning, eller under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse eller en ansøgning om opholdstilladelse
- m) »visum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater. Visummets art vurderes ud fra følgende definitioner:
- »visum til længerevarende ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en af medlemsstaterne, eller en afgørelse, der er truffet af en af medlemsstaterne i overensstemmelse med dens nationale ret eller EU-retten, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end tre måneder

- »visum til kortvarigt ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat med henblik på transit gennem eller et planlagt ophold i en eller flere af eller alle medlemsstaterne i højst tre måneder inden for en given seks måneders periode, der begynder på datoen for den første indrejse på medlemsstaternes område
 - »lufthavnstransitvisum«: et visum, der er gyldigt til transit gennem de internationale transitområder i en eller flere af medlemsstaternes lufthavne
- n) »risiko for, at den pågældende forsvinder«: tilstedeværelse i den enkelte sag af grunde, der er baseret på objektive, lovfæstede kriterier, til at tro, at en ansøger eller en tredjelandstatsborger eller statsløs, der er genstand for en tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde.

KAPITEL II

ALMINDELIGE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 3

Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse

1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

Er det umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal den medlemsstat, der træffer afgørelsen, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Kan en overførsel ikke gennemføres i medfør af dette stykke til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i kapitel III, eller til den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, bliver den medlemsstat, der træffer afgørelsen, den ansvarlige medlemsstat.

3. Enhver medlemsstat bevarer muligheden for at sende en ansøger til et sikkert tredjeland under overholdelse af de regler og garantier, som er fastsat i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 4

Retten til information

1. Så snart en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, i en medlemsstat, skal dennes kompetente myndigheder informere ansøgeren om anvendelsen af denne forordning og navnlig om:

- a) formålene med denne forordning og følgerne af at indgive en anden ansøgning i en anden medlemsstat og følgerne af at flytte fra en medlemsstat til en anden under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i medfør af denne forordning, og under behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse
- b) kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, sådanne kriteriers rækkefølge i procedurens forskellige etaper og deres varighed, herunder at indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat kan medføre, at denne medlemsstat bliver ansvarlig i henhold til denne forordning, selv hvis et sådant ansvar ikke følger af disse kriterier
- c) den personlige samtale som omhandlet i artikel 5 og muligheden for at afgive oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, herunder hvordan ansøgeren kan afgive sådanne oplysninger
- d) muligheden for at påklage en afgørelse om overførsel og, hvor det er relevant, at anmode om suspension af overførslen
- e) det forhold, at medlemsstaternes kompetente myndigheder udelukkende kan udveksle oplysninger om vedkommende med henblik på gennemførelsen af deres forpligtelser, som følger af denne forordning
- f) at den pågældende har ret til at få indsigt i oplysninger om vedkommende selv og til at kræve, at sådanne oplysninger rettes, hvis de er ukorrekte, eller slettes, hvis de er ulovligt behandlede, samt procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder kontaktoplysninger for de myndigheder, der er omhandlet i artikel 35, og for de nationale databeskyttelsesmyndigheder, som har ansvaret for at behandle krav om beskyttelse af personoplysninger.

2. De oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, skal gives skriftligt på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Medlemsstaterne skal til det formål benytte den fælles folder, som er udarbejdet i henhold til stk. 3.

Når det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, skal de også gives mundtligt, f.eks. under den personlige samtale, jf. artikel 5.

3. Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter en fælles folder samt en særlig folder for uledsagede mindreårige, som mindst indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Den fælles folder skal også indeholde oplysninger vedrørende anvendelsen af forordning (EU) nr. 603/2013 og navnlig det formål, med henblik på hvilket en ansøgers data kan behandles i Eurodac. Den fælles folder udarbejdes på en sådan måde, at den sætter medlemsstaterne i stand til at supplere den med yderligere oplysninger, som er specifikke for den enkelte medlemsstat. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 5

Personlig samtale

1. For at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, afholder den medlemsstat, som træffer afgørelsen, en personlig samtale med ansøgeren. Samtalen skal også sikre, at de oplysninger, der gives til ansøgeren i overensstemmelse med artikel 4, bliver forstået korrekt.

2. Den personlige samtale kan undlades, hvis

a) ansøgeren er forsvundet, eller

b) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 4 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Den medlemsstat, der undlader at afholde samtalen, skal give ansøgeren mulighed for at fremlægge alle yderligere oplysninger, der er relevante for en korrekt afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

3. Den personlige samtale skal afholdes hurtigt, og under alle omstændigheder inden der træffes afgørelse om at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 26, stk. 1.

4. Den personlige samtale skal afholdes på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, og som vedkommende kan kommunikere på. Når det er nødvendigt, gør medlemsstaterne brug af en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, som afholder den personlige samtale.

5. Den personlige samtale skal finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed. Den skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til den nationale lovgivning.

6. Den medlemsstat, som afholder den personlige samtale, skal udarbejde et skriftligt resumé heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen.

Dette resumé kan enten have form af en rapport eller et standardskema. Medlemsstaten sikrer, at ansøgeren og/eller den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, der repræsenterer ansøgeren, i god tid får adgang til resuméet.

Artikel 6

Garantier for mindreårige

1. Barnets tarv skal være et primært hensyn for medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, som er fastsat i denne forordning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en repræsentant repræsenterer og/eller bistår en uledsaget mindreårig i forbindelse med alle de procedurer, som er fastsat i denne forordning. Repræsentanten skal have de fornødne kvalifikationer og den fornødne ekspertise til at sikre, at der tages hensyn til den mindreåriges tarv under de procedurer, der gennemføres i henhold til denne forordning. En sådan repræsentant skal have adgang til indholdet af de relevante dokumenter i ansøgerens aktmappe, herunder den særlige folder for uledsagede mindreårige.

Dette stykke berører ikke de relevante bestemmelser i artikel 25 i direktiv 2013/32/EU.

3. Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til følgende faktorer:

a) mulighederne for familiesammenføring

b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling

c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at barnet er offer for menneskehandel

d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

4. Med henblik på anvendelsen af artikel 8 træffer den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårig indgav ansøgningen om international beskyttelse, hurtigst muligt passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge på medlemsstaternes område, samtidig med at den varetager barnets tarv.

Med henblik på dette kan den pågældende medlemsstat søge bistand hos internationale eller andre relevante organisationer og lette den mindreåriges adgang til disse organisationers springstjenester.

Ansatte ved de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 35, som beskæftiger sig med anmodninger vedrørende uledsagede mindreårige, skal have modtaget og fortsat modtage passende uddannelse vedrørende mindreåriges specifikke behov.

5. Med henblik på at gøre det lettere at træffe de passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, som opholder sig på en anden medlemsstats område, i medfør af denne artikels stk. 4, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, herunder en standardformular til udveksling af relevante oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

KAPITEL III

KRITERIER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG

Artikel 7

Kriteriernes rækkefølge

1. Kriterierne for afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne i dette kapitel, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren for første gang indgav sin ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat.

3. Med henblik på anvendelsen af kriterierne i artikel 8, 10 og 16 skal medlemsstaterne inddrage alle foreliggende beviser for, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer til ansøgeren opholder sig på en medlemsstats område, forudsat at disse beviser fremlægges, inden en anden medlemsstat har accepteret anmodningen om at overtage eller tilbagetage den pågældende i henhold til henholdsvis artikel 22 og 25, og forudsat at der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substansen om ansøgerens tidligere ansøgninger om international beskyttelse.

Artikel 8

Mindreårige

1. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det den medlemsstat, hvor et af vedkommendes familiemedlemmer eller en af vedkommendes søskende opholder sig lovligt, der er ansvarlig, under forudsætning af, at dette tjener den mindreåriges tarv bedst. Er ansøgeren en gift mindreårig, hvis ægtefælle ikke opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor vedkommendes far, mor eller en anden voksen, der er ansvarlig for den mindreårig i henhold til medlemsstatens lov eller praksis, eller en af vedkommendes søskende, har lovligt ophold, der er den ansvarlige medlemsstat.

2. Er ansøgeren en uledsaget mindreårig, der har en slægtning, som opholder sig lovligt i en anden medlemsstat, og det på grundlag af en konkret vurdering er fastslået, at slægtningen kan tage sig af vedkommende, skal den pågældende

medlemsstat sammenføre den mindreårig med vedkommendes slægtning og være ansvarlig medlemsstat, forudsat at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

3. Når familiemedlemmer, søskende eller slægtninge som omhandlet i stk. 1 og 2 opholder sig i mere end én medlemsstat, afgøres det, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på grundlag af, hvad der tjener den uledsagede mindreåriges tarv bedst.

4. Hvis der ikke findes et familiemedlem, søskende eller en slægtning som omhandlet i stk. 1 og 2, er det den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårig har indgivet sin ansøgning om international beskyttelse, der er ansvarlig, forudsat at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 45 om identifikation af den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurderingen af en slægtningens kapacitet til at tage sig af den uledsagede mindreårig, herunder hvor den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge opholder sig i mere end én medlemsstat. Kommissionen må under udøvelsen af sine beføjelser til at vedtage delegerede retsakter ikke gå videre end det, der tjener barnets tarv bedst, jf. artikel 6, stk. 3.

6. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultationen og udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 9

Familiemedlemmer, som er personer med international beskyttelse

Hvis ansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som en person med international beskyttelse i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 10

Familiemedlemmer, som er ansøgere om international beskyttelse

Hvis ansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning om international beskyttelse i den pågældende medlemsstat der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substans, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

Artikel 11

Procedure for familier

Hvis flere familiemedlemmer og/eller mindreårige ugifte søskende indgiver en ansøgning om international beskyttelse i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og hvis anvendelsen af kriterierne i denne forordning ville medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende bestemmelser:

- a) Den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for overtagelsen af det største antal familiemedlemmer og/eller mindreårige ugifte søskende, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne om international beskyttelse fra dem alle.
- b) Hvis litra a) ikke kan anvendes, er det den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, der er ansvarlig.

Artikel 12

Udstedelse af opholdstilladelser eller visa

1. Er ansøgeren i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er det den medlemsstat, der har udstedt denne, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, medmindre det pågældende visum er udstedt på vegne af en anden medlemsstat under en repræsentationsordning som omhandlet i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa ⁽¹⁾. I så fald er det den repræsenterede medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Er ansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse medlemsstaterne i følgende rækkefølge:

- a) den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelse giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest
- b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art

- c) i tilfælde af visa af forskellig art den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller i tilfælde af samme gyldighedsperiode den medlemsstat, der har udstedt det visum, som udløber senest.

4. Er ansøgeren kun i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mindre end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mindre end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for vedkommende at rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, for så vidt ansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område.

Er ansøgeren i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mere end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mere end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for vedkommende at rejse ind på en medlemsstats område, og vedkommende ikke har forladt medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, der er ansvarlig.

5. Det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 13

Indrejse og/eller ophold

1. Påvises det på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i denne forordnings artikel 22, stk. 3, herunder de data, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 603/2013, at en ansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.

2. Hvis en medlemsstat ikke kan holdes eller ikke længere holdes ansvarlig i henhold til denne artikels stk. 1, og hvis det påvises på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 22, stk. 3, at ansøgeren — der ulovligt er rejst ind på medlemsstaternes område, eller for hvem omstændighederne ved indreisen ikke kan fastslås — har opholdt sig i en medlemsstat i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, er den pågældende medlemsstat ansvarlig for at behandle ansøgningen om international beskyttelse.

Har ansøgeren opholdt sig i flere medlemsstater i perioder på mindst fem måneder, er den medlemsstat, hvor vedkommende senest har haft ophold, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

⁽¹⁾ EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.

*Artikel 14***Indrejse med visumfritagelse**

1. Rejser en tredjelandstatsborger eller statsløs ind i en medlemsstat, hvor vedkommende er fritaget for visumpligt, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

2. Princippet i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis tredjelandstatsborgeren eller den statsløse indgiver sin ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor vedkommende også er fritaget for visum til indrejse på området. I så fald er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse.

*Artikel 15***Ansøgning i et internationalt transitområde i en lufthavn**

Indgives ansøgningen om international beskyttelse under transit i en lufthavns internationale transitområde i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger eller statsløs, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

KAPITEL IV

AFHÆNGIGE PERSONER OG DISKRETIONÆRE KLAUSULER*Artikel 16***Afhængige personer**

1. Når ansøgeren på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder er afhængig af hjælp fra vedkommendes barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, eller når vedkommendes barn, søskende eller forælder, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne, er afhængig af hjælp fra ansøgeren, skal medlemsstaterne normalt lade ansøgeren blive sammen med eller sammenføre denne med barnet, søskenden eller forælderen, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet, at barnet, søskenden eller forælderen eller ansøgeren er i stand til at tage sig af den afhængige person, og at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom.

2. Hvis barnet, søskenden eller forælderen, jf. stk. 1, har lovligt ophold i en anden medlemsstat end den, hvor ansøgeren opholder sig, er den medlemsstat, der er ansvarlig, den, hvor barnet, søskenden eller forælderen har lovligt ophold, medmindre ansøgerens helbred gør det umuligt for vedkommende at rejse til den pågældende medlemsstat inden for en betydelig tidshorizont. I så fald er den ansvarlige medlemsstat den medlemsstat, hvor ansøgeren opholder sig. En sådan medlemsstat er ikke forpligtet til at sammenføre ansøgerens barn, søskende eller forælder til medlemsstaten.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 45 om, hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere afhængighedsforholdet, kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning, kriterierne for vurderingen af den pågældende persons kapacitet til at tage sig af den afhængige person, og hvilke elementer der skal tages hensyn til for at vurdere, om det er umuligt at rejse inden for en betydelig tidshorizont.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

*Artikel 17***Diskretionære klausuler**

1. Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

Den medlemsstat, der beslutter at behandle en ansøgning om international beskyttelse i medfør af dette stykke, bliver den ansvarlige medlemsstat og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den, ved brug af det elektroniske kommunikationsnet Dublinet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003, den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

Den medlemsstat, der bliver ansvarlig i henhold til dette stykke, skal også straks angive dette i Eurodac i henhold til forordning (EU) nr. 603/2013 ved at tilføje den dato, hvor beslutningen om at behandle ansøgningen blev truffet.

2. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, og som gennemfører proceduren til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den ansvarlige medlemsstat, kan når som helst, inden der træffes en første substansafgørelse, anmode en anden medlemsstat om at overtage en ansøger med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om denne anden medlemsstat ikke er ansvarlig efter kriterierne i artikel 8-11 og 16. De pågældende skal give deres skriftlige samtykke.

Anmodningen om overtagelse skal indeholde alle de oplysninger, som den anmodende medlemsstat råder over, som kan gøre det muligt for den anmodede medlemsstat at vurdere situationen.

Den anmodede medlemsstat foretager den kontrol, der er nødvendig for at undersøge de anførte humanitære årsager, og skal svare den anmodende medlemsstat senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen ved at benytte det elektroniske kommunikationsnet DubliNet, som er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. Er svaret et afslag på anmodningen, skal afslaget begrundes.

Accepterer den anmodede medlemsstat anmodningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

KAPITEL V

DEN ANSVARLIGE MEDLEMSSTATS FORPLIGTELSE

Artikel 18

Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser

- Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:
 - på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, 22 og 29, at overtage en ansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
 - på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
 - på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 and 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
 - på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.
- I de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra a) og b), skal den ansvarlige medlemsstat behandle eller afslutte behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som ansøgeren har indgivet.

Når den ansvarlige medlemsstat har indstillet behandlingen af en ansøgning, efter at ansøgeren har trukket den tilbage, inden der er truffet en substansafgørelse i første instans, sikrer den pågældende medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra c), at ansøgeren har ret til at anmode om, at behandlingen af vedkommendes ansøgning

afsluttes, eller til at indgive en ny ansøgning om international beskyttelse, som ikke skal behandles som en fornyet ansøgning som fastsat i direktiv 2013/32/EU. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaten, at behandlingen af ansøgningen afsluttes.

Når der kun er givet afslag på ansøgningen i første instans, skal den ansvarlige medlemsstat i de tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for stk. 1, litra d), sikre, at den pågældende har eller har haft mulighed for at anvende effektive retsmidler som omhandlet i artikel 46 i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 19

Ansvarrets ophør

- Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en ansøger, overgår de i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser til den pågældende medlemsstat.
- De i artikel 18, stk. 1, nævnte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre den pågældende har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

En ansøgning, som indgives efter en fraværperiode, jf. første afsnit, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

- De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.

En ansøgning, som indgives efter en faktisk udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

KAPITEL VI

PROCEDURER FOR OVERTAGELSE OG TILBAGETAGELSE

AFDELING I

Indledning af proceduren

Artikel 20

Indledning af proceduren

- Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigts erklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager ansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem, befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som den pågældendes familiemedlem befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse fra det pågældende familiemedlem, selv når den mindreårige ikke selv er ansøger, forudsat at det tjener den mindreåriges tarv bedst. På samme måde behandles børn født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

4. Indgives en ansøgning om international beskyttelse til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der opholder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område ansøgeren opholder sig. Sidstnævnte medlemsstat underrettes straks af ansøgerens ophold af den medlemsstat, der har fået forelagt ansøgningen, og betragtes derefter i henhold til denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse er indgivet til.

Ansøgeren underrettes skriftligt om ændringen af, hvilken medlemsstat der træffer afgørelsen, og om datoen herfor.

5. Den medlemsstat, som den første ansøgning om international beskyttelse er indgivet til, skal på de i artikel 23, 24, 25 og 29 fastsatte betingelser og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, tilbagetage en ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden opholdstilladelse, eller som dér har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse efter at have trukket sin første ansøgning, som er indgivet i en anden medlemsstat, tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse bortfalder, når den medlemsstat, som er blevet anmodet om at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan fastslå, at ansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller har fået opholdstilladelse af en anden medlemsstat.

En ansøgning, som indgives efter den i andet afsnit omhandlede fraværperiode, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

AFDELING II

Procedurer for anmodninger om overtagelse

Artikel 21

Indgivelse af en anmodning om overtagelse

1. Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.

I tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. artikel 14 i forordning (EU) nr. 603/2013, skal anmodningen uanset nærværende stykkes første afsnit sendes senest to måneder efter modtagelsen af hittet, jf. artikel 15, stk. 2, i nævnte forordning.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

2. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet som følge af afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold, forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning.

Anmodningen skal indeholde grundene til, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Fristen skal være på mindst en uge.

3. I de i stk. 1 og 2 omhandlede tilfælde skal anmodningen om en anden medlemsstats overtagelse ske ved hjælp af en standardformular, og der skal vedlægges de beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 22, stk. 3, og/eller andre relevante oplysninger fra ansøgerens erklæring, sådan at myndighederne i den anmodede medlemsstat kan kontrollere, om den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om overtagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 22

Besvarelse af en anmodning om overtagelse

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen.

2. Med henblik på proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, anvendes der bevisementer og indicier.

3. Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af, hvilke beviser og indikatorer der er relevante, efter kriterierne i litra a) og b). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

a) Beviser:

- i) Herved forstås formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte.
- ii) Medlemsstaterne skal forelægge eksempler på de forskellige typer administrative dokumenter i overensstemmelse med den typologi, der er fastlagt i listen over formelle beviser, for det i artikel 44 omhandlede udvalg.

b) Indikatorer:

- i) Herved forstås sandsynliggørende oplysninger, der, selv om de kan anfægtes, i nogle tilfælde kan være tilstrækkelige afhængigt af den beviskraft, som tillægges dem.
- ii) Deres beviskraft med hensyn til, hvem der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, vurderes i de enkelte sager.

4. Beviskravet bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af denne forordning.

5. Foreligger der ikke formelle beviser, accepterer den anmodede medlemsstat, at den er ansvarlig, såfremt indikatorerne sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret.

6. Har den anmodende medlemsstat anmodet om et hurtigt svar, jf. bestemmelserne i artikel 21, stk. 2, gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at overholde tidsfristen. Kan det undtagelsesvis påvises, at behandlingen af en anmodning om overtagelse af en ansøger er særlig kompliceret, kan den anmodede medlemsstat svare efter den ønskede frist, men under alle omstændigheder inden for en måned. I sådanne tilfælde skal den anmodede medlemsstat inden for den oprindeligt ønskede tidsfrist meddele den anmodende medlemsstat, at den udsætter sit svar.

7. Er der ikke givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i stk. 1, og på én måned, der er fastsat i stk. 6, anses den for at være accepteret og medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

AFDELING III

Procedurer for anmodninger om tilbagetagelse

Artikel 23

Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når en ny ansøgning er indgivet i den anmodende medlemsstat

1. Når en medlemsstat, hvor en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), har indgivet en ny

ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode den anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. En anmodning om tilbagetagelse fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder inden for to måneder efter modtagelsen af hittet i Eurodac i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) nr. 603/2013.

Er anmodningen om tilbagetagelse baseret på andre beviser end oplysninger fra Eurodacsystemet, sendes den til den anmodede medlemsstat senest tre måneder fra datoen for indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, jf. artikel 20, stk. 2.

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som den nye ansøgning er indgivet til.

4. En anmodning om tilbagetagelse skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indikatorer, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 24

Indgivelse af en anmodning om tilbagetagelse, når der ikke er indgivet nogen ny ansøgning i den anmodende medlemsstat

1. Når en medlemsstat, på hvis område en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), opholder sig uden opholdstilladelse, og som ikke har modtaget nogen ny ansøgning om international beskyttelse, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig i henhold til artikel 20, stk. 5, og artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), kan den anmode denne anden medlemsstat om at tilbagetage den pågældende.

2. Når en medlemsstat, på hvis område en person opholder sig uden opholdstilladelse, beslutter at søge i Eurodacsystemet i overensstemmelse med artikel 17 i forordning (EU) nr. 603/2013, skal anmodningen om tilbagetagelse af en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra b) eller c), i nærværende forordning eller en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), hvis ansøgning om international beskyttelse der ikke er givet afslag på ved en endelig afgørelse, fremsættes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest to måneder fra modtagelsen af Eurodachittet, jf. artikel 17, stk. 5, i forordning (EU) nr. 603/2013, uanset artikel 6, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008

om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ⁽¹⁾.

Er anmodningen om tilbagetagelse baseret på andre beviser end oplysninger fra Eurodacsystemet, sendes den til den anmodede medlemsstat senest tre måneder fra den dato, hvor den anmodende medlemsstat bliver klar over, at det muligvis er en anden medlemsstat, der er ansvarlig for den pågældende.

3. Når anmodningen om tilbagetagelse ikke fremsættes inden for de frister, som er fastsat i stk. 2, skal den medlemsstat på hvis område den pågældende opholder sig uden opholdstilladelse give vedkommende mulighed for at indgive en ny ansøgning.

4. Når en person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra d), hvis ansøgning om international beskyttelse der er givet afslag på ved en endelig afgørelse i én medlemsstat, opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, kan sidstnævnte medlemsstat enten anmode den førstnævnte medlemsstat om at tilbagetage den pågældende eller gennemføre en tilbagesendelsesprocedure i overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF.

Når sidstnævnte medlemsstat beslutter at anmode den førstnævnte medlemsstat om at tilbagetage den pågældende, finder reglerne i direktiv 2008/115/EF ikke anvendelse.

5. Anmodningen om tilbagetagelse af den i artikel 18, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede person skal fremsættes ved brug af en standardformular og skal omfatte beviser eller indicier, jf. beskrivelsen i de to lister nævnt i artikel 22, stk. 3, og/eller relevante elementer fra den pågældendes erklæringer, der gør det muligt for myndighederne i den anmodede medlemsstat at kontrollere, om den er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning.

Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af de relevante beviser og indicier i overensstemmelse med kriterierne i artikel 22, stk. 3, litra a) og b), og vedtager ensartede betingelser for udarbejdelse og indgivelse af anmodninger om tilbagetagelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 25

Besvarelse af en anmodning om tilbagetagelse

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og tager stilling til anmodningen om tilbagetagelse af den pågældende så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest en måned efter den dato, hvor den modtog anmodningen. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodacsystemet, sættes tidsfristen til to uger.

2. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om tilbagetagelse ved udløbet af den frist på en måned eller to uger, der er fastsat i stk. 1, anses den for at være accepteret, hvilket

medfører en pligt til at tilbagetage den pågældende, herunder til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

AFDELING IV

Proceduremæssige garantier

Artikel 26

Meddelelse af en afgørelse om overførsel

1. Når den anmodede medlemsstat accepterer at overtage eller tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler den anmodende medlemsstat den pågældende afgørelsen om, at vedkommende skal overføres til den ansvarlige medlemsstat, og i givet fald afgørelsen om ikke at behandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer den pågældende, kan medlemsstaterne vælge at meddele afgørelsen til en sådan juridisk rådgiver eller anden rådgiver i stedet for til den pågældende selv og, hvor det er relevant, give den pågældende meddelelse om afgørelsen.

2. Den i stk. 1 omhandlede afgørelse skal indeholde oplysninger om de retsmidler, som er til rådighed, herunder om retten til eventuelt at anmode om opsættende virkning, og om fristerne for anvendelse af disse retsmidler og for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår den pågældende skal møde op, hvis vedkommende selv tager til den ansvarlige medlemsstat.

Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om personer eller enheder, der kan yde retshjælp til den pågældende, videregives til vedkommende sammen med den i stk. 1 omhandlede afgørelse, såfremt disse oplysninger ikke allerede er blevet meddelt.

3. Hvis den pågældende ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver skal medlemsstaterne underrette vedkommende om de vigtigste elementer i afgørelsen, som altid skal omfatte oplysninger om tilgængelige retsmidler og fristerne for anvendelse af sådanne retsmidler, på et sprog, som den pågældende forstår eller med rimelighed formodes at forstå.

Artikel 27

Retsmidler

1. Ansøgeren eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

2. Medlemsstaterne fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1.

⁽¹⁾ EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

3. Med henblik på tilfælde, hvor afgørelser om overførsel påklages eller indbringes, skal det i medlemsstaternes nationale lovgivning fastsættes, at:

- a) klagen eller indbringelsen giver personen ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen for en domstol foreligger, eller
- b) overførslen suspenderes automatisk, og at denne suspension udløber efter en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller
- c) den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive retsmidler ved at udsætte overførslen indtil afgørelsen om den første anmodning om udsættelse er truffet. Enhver afgørelse om, hvorvidt gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes, skal træffes inden for en rimelig frist, idet der skal kunne foretages en nøje og stringent undersøgelse af anmodningen om udsættelse. En afgørelse om ikke at udsætte gennemførelsen af overførslen skal indeholde oplysning om den begrundelse, som den er baseret på.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder på eget initiativ kan beslutte at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil resultatet af klagen eller indbringelsen foreligger.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand.

6. Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgerne for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke behandles mere gunstigt end den behandling, der generelt gives landets egne statsborgere i spørgsmål vedrørende retshjælp.

Medlemsstaterne kan uden vilkårligt at begrænse adgangen til gratis retshjælp eller juridisk repræsentation fastsætte, at der ikke ydes gratis retshjælp, når den kompetente myndighed eller en domstol eller et domstolslignende organ vurderer, at klagen eller indbringelsen er udsigtsløs.

Når en afgørelse om ikke at yde gratis retshjælp og juridisk repræsentation i henhold til dette stykke træffes af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, skal medlemsstaterne give ret til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ til anfægtelse af denne afgørelse.

Ved overholdelsen af kravene i dette stykke skal medlemsstaterne sikre, at retshjælp og juridisk repræsentation ikke

begrænses vilkårligt, og at ansøgerens effektive adgang til prøvelse ikke hindres.

Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter og repræsentation for en domstol eller et domstolslignende organ og kan begrænses til juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der specifikt er udpeget efter national ret til at bistå og repræsentere.

Procedurene for adgang til retshjælp fastsættes i national ret.

AFDELING V

Frihedsberøvelse med henblik på overførsel

Artikel 28

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af den procedure, der fastsættes ved denne forordning.

2. Er der væsentlig risiko for, at en person forsvinder, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver sag, og kun hvis frihedsberøvelsen er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagemåling ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. Den medlemsstat, der udfører proceduren i henhold til denne forordning, skal anmode om et hurtigt svar i sådanne tilfælde. Et sådant svar gives senest to uger fra modtagelsen af anmodningen. Hvis der ikke er givet svar ved udløbet af fristen på to uger, anses anmodningen for at være accepteret, hvilket medfører en pligt til at overtage eller tilbagemåling den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, skal overførslen af den pågældende fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat finde sted så hurtigt, som det er praktisk muligt, og senest seks uger efter den implicite eller eksplicite accept af en anden medlemsstats anmodning om at overtage eller tilbagemåling den pågældende person, eller fra det tidspunkt, hvor klagen eller indbringelsen for en domstol ikke længere har opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

Hvis den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvis overførslen ikke finder sted inden udløbet af den i tredje afsnit omhandlede frist på seks uger, må personen ikke længere frihedsberøves. Artikel 21, 23, 24 og 29 finder fortsat tilsvarende anvendelse.

4. For så vidt angår betingelserne og garantierne for frihedsberøvede personer for at sikre overførselsprocedurerne til den ansvarlige medlemsstat finder artikel 9, 10 og 11 i direktiv 2013/33/EU anvendelse.

AFDELING VI

Overførsler

Artikel 29

Nærmere bestemmelser og frister

1. Overførslen af ansøgeren eller af en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), fra den anmodende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen fra en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse af den pågældende er accepteret, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage eller indbringelse, hvor dette tillægges opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3.

Såfremt overførslerne til den ansvarlige medlemsstat sker i form af en kontrolleret afrejse eller under ledsagelse, sikrer medlemsstaterne, at de foretages på en human måde under fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og den menneskelige værdighed.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat en passerseddel til ansøgeren. Kommissionen udfærdiger ved gennemførelsesretsakter modellen for passersedlen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende medlemsstat om, at den pågældende er vel ankommet, eller at vedkommende ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

2. Finder overførslen ikke sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende, og ansvaret overføres så til den anmodende medlemsstat. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende, eller til højst 18 måneder, hvis den pågældende forsvinder.

3. Overføres en person fejlagtigt, eller underkendes en afgørelse om overførsel efter påklage, efter at overførslen er blevet gennemført, tilbagetager den medlemsstat, som har gennemført overførslen, straks den pågældende.

4. Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser for konsultation og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne, navnlig ved udsættelse af overførslen eller forsinket overførsel, ved overførsler efter implicit accept, ved overførsler af mindreårige eller afhængige personer og ved kontrollerede overførsler. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 30

Omkostningerne ved overførsler

1. De omkostninger, som er nødvendige for at overføre en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), til den ansvarlige medlemsstat, afholdes af den overførende medlemsstat.

2. Når den pågældende skal overføres tilbage til en medlemsstat som følge af en fejlagtig overførsel eller en afgørelse om overførsel, der er blevet underkendt efter påklage, efter at overførslen er blevet gennemført, er den medlemsstat, som oprindeligt gennemførte overførslen, ansvarlig for omkostningerne ved at tilbageføre den pågældende til dens område.

3. De personer, der skal overføres i henhold til denne forordning, skal ikke afholde omkostningerne ved sådanne overførsler.

Artikel 31

Udveksling af relevante oplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den medlemsstat, som gennemfører overførslen af en ansøger eller en anden person, jf. artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), meddeler udelukkende den ansvarlige medlemsstat de personoplysninger om den person, der skal overføres, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at sikre, at de kompetente myndigheder i henhold til den nationale lovgivning i den ansvarlige medlemsstat er i stand til at yde den pågældende passende bistand, herunder ydelse af akut lægebehandling, der er nødvendig for at beskytte vedkommendes vitale interesser, og for at sikre kontinuitet i den beskyttelse og de rettigheder, som følger af denne forordning og af andre relevante retlige instrumenter på asylområdet. Disse oplysninger meddeles til den ansvarlige medlemsstat inden for en rimelig frist, inden overførslen gennemføres, for at sikre, at dennes kompetente myndigheder i henhold til den nationale lovgivning har tilstrækkelig tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

2. Den overførende medlemsstat skal, for så vidt den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har adgang til sådanne oplysninger, sende den ansvarlige medlemsstat alle oplysninger, der er væsentlige for at sikre rettigheder for og umiddelbare særlige behov hos den person, der skal overføres, herunder navnlig:

- a) eventuelle øjeblikkelige foranstaltninger, som den ansvarlige medlemsstat skal træffe for at sikre, at de særlige behov, som den person, der skal overføres, har, herunder eventuel nødvendig akut lægebehandling, tilgodeses
- b) kontaktoplysninger om familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer i den modtagende medlemsstat, hvor det er relevant
- c) når der er tale om mindreårige, oplysninger om deres uddannelse
- d) en vurdering af ansøgerens alder.

3. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel finder kun sted mellem de myndigheder, som er meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 35 i denne forordning ved brug af det elektroniske kommunikationsnet »DubliNet«, der er oprettet ved artikel 18 i forordning (EF) nr. 1560/2003. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1 i denne artikel, og må ikke behandles yderligere.

4. For at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne udarbejder Kommissionen ved gennemførelsesretsakter en standardformular til overførsel af de oplysninger, som kræves i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

5. Reglerne i artikel 34, stk. 8-12, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 32

Udveksling af sundhedsoplysninger, inden en overførsel gennemføres

1. Den overførende medlemsstat sender, for så vidt den kompetente myndighed i henhold til den nationale lovgivning har adgang til sådanne oplysninger, udelukkende med henblik på ydelse af lægebehandling eller patientbehandling, navnlig vedrørende handicappede, ældre, gravide kvinder, mindreårige og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, den ansvarlige medlemsstat oplysninger om særlige behov hos den person, der skal overføres, som i specifikke tilfælde kan omfatte oplysninger om den fysiske eller psykiske sundhedstilstand hos den pågældende person. Disse oplysninger sendes i en fælles helbredsattest samt de nødvendige bilag hertil. Den ansvarlige medlemsstat sikrer, at der tages tilstrækkeligt hensyn til disse særlige behov, herunder navnlig behovet for nødvendig lægebehandling.

Kommissionen udarbejder ved gennemførelsesretsakter den fælles helbredsattest. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

2. Den overførende medlemsstat sender kun den ansvarlige medlemsstat de oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, efter at have indhentet ansøgerens og/eller dennes repræsentants udtrykkelige samtykke, eller, hvor den pågældende fysisk eller retligt ikke er i stand til at give sit samtykke, når fremsendelsen er nødvendig for at beskytte ansøgerens eller en anden persons vitale interesser. Et manglende samtykke, herunder hvis samtykke nægtes, udgør ikke en hindring for overførslen.

3. Behandlingen af helbredsmæssige personoplysninger som omhandlet i stk. 1 må kun foretages af en sundhedsperson, der i henhold til national ret eller regler, som er fastsat af kompetente nationale organer, har lægelig tavshedspligt, eller af en anden person med en tilsvarende professionel tavshedspligt.

4. Udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel finder kun sted mellem de sundhedspersoner eller andre personer, som er omhandlet i stk. 3. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1, og må ikke behandles yderligere.

5. Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter ensartede betingelser og praktiske arrangementer til udveksling af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

6. Reglerne i artikel 34, stk. 8-12, finder anvendelse på udveksling af oplysninger i henhold til denne artikel.

Artikel 33

Procedure for tidlig varsling, beredskab og krisestyring

1. Når Kommissionen, navnlig på grundlag af oplysninger indsamlet af EASO i henhold til forordning (EU) nr. 439/2010, fastslår, at anvendelsen af nærværende forordning vil kunne blive forstyrret, enten som følge af en dokumenteret risiko for et særligt pres, der udøves på en medlemsstats asylsystem, og/eller problemer i en medlemsstats asylsystems funktion, fremsætter Kommissionen i samarbejde med EASO henstillinger til den pågældende medlemsstat om at udarbejde en forebyggende handlingsplan.

Den pågældende medlemsstat skal underrette Rådet og Kommissionen om, hvorvidt den har til hensigt at udarbejde en sådan forebyggende handlingsplan for at mindske presset og/eller problemerne i sit asylsystems funktion og samtidig sikre beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder for ansøgerne om international beskyttelse.

En medlemsstat kan efter eget skøn og på eget initiativ udarbejde en forebyggende handlingsplan og senere revisioner heraf. Medlemsstaten kan i forbindelse med udarbejdelsen af sin forebyggende handlingsplan anmode om bistand fra Kommissionen, andre medlemsstater, EASO og andre relevante EU-organer.

2. Når den udarbejder en forebyggende handlingsplan, skal den pågældende medlemsstat forelægge den og regelmæssigt aflægge rapport om dens gennemførelse til Rådet og Kommissionen. Kommissionen underretter efterfølgende Europa-Parlamentet om de vigtigste elementer i den forebyggende handlingsplan. Kommissionen forelægger rapporter om gennemførelsen til Rådet og fremsender rapporter om gennemførelsen til Europa-Parlamentet.

Den pågældende medlemsstat træffer alle de nødvendige foranstaltninger til at imødegå situationen med et særligt pres på sit asylsystem eller sikre, at de påpegede mangler afhjælpes, inden situationen forværres. Hvis den forebyggende handlingsplan indeholder foranstaltninger, der tager sigte på at imødegå et særligt pres på en medlemsstats asylsystem, som vil kunne forstyrre anvendelsen af denne forordning, rådfører Kommissionen sig med EASO, inden den aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet.

3. Hvis Kommissionen på grundlag af EASO's analyse fastslår, at gennemførelsen af den forebyggende handlingsplan ikke har afhjulpet de mangler, der blev påpeget, eller hvis der er alvorlig risiko for, at asylsituationen i den pågældende medlemsstat udvikler sig til en krise, der sandsynligvis ikke kan afhjælpes med en forebyggende handlingsplan, kan Kommissionen, eventuelt i samarbejde med EASO, anmode den pågældende medlemsstat om at udarbejde en krisestyringshandlingsplan og om nødvendigt senere revisioner heraf. Krisestyringshandlingsplanen skal under hele processen sikre foreneligheden med gældende EU-ret på asylområdet, navnlig med hensyn til grundlæggende rettigheder for ansøgere om international beskyttelse.

Efter at have modtaget anmodningen om at udarbejde en krisestyringshandlingsplan udarbejder den pågældende medlemsstat i samarbejde med Kommissionen og EASO en sådan plan hurtigst muligt, og senest tre måneder efter anmodningen.

Den pågældende medlemsstat forelægger sin krisestyringshandlingsplan og aflægger mindst hver tredje måned rapport om gennemførelsen heraf til Kommissionen og andre relevante interessenter, såsom EASO, når dette er relevant.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om krisestyringshandlingsplanen, om eventuelle revisioner og om gennemførelsen heraf. I disse rapporter skal den pågældende medlemsstat indberette data med henblik på overvågning af overholdelse af krisestyringshandlingsplanen, såsom procedurernes varighed, betingelserne for frihedsberøvelse og modtagekapaciteten set i forhold til tilstrømningen af ansøgere.

4. Under hele processen for tidlig varsling, beredskab og styring af asylkriser overvåger Rådet nøje situationen og kan rekvirere yderligere oplysninger og yde politisk rådgivning, navnlig med hensyn til situationens alvor og hastende karakter og det deraf følgende behov for, at en medlemsstat udarbejder enten en forebyggende handlingsplan eller om nødvendigt en krisestyringshandlingsplan. Europa-Parlamentet og Rådet kan under hele processen drøfte og yde rådgivning om eventuelle solidaritetsforanstaltninger, som de måtte finde passende.

KAPITEL VII

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 34

Udveksling af oplysninger

1. Hver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, personoplysninger om ansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for:

- a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig
- b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse
- c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:

- a) personoplysninger om ansøgeren og dennes eventuelle familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer (fulde navn, evt. tidligere navn, kaldenavne eller pseudonymer, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)
- b) identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)
- c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i forordning (EU) nr. 603/2013

d) opholdssteder og rejseruter

e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat

f) det sted, hvor ansøgningen er indgivet

g) dato for eventuel indgivelse af en tidligere ansøgning om international beskyttelse, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som ansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til de afgørelser, der måtte være truffet om ansøgeren. Denne anden medlemsstat kan nægte at efterkomme anmodningen, hvis fremsendelsen af disse oplysninger vil kunne skade dens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Under alle omstændigheder er det en betingelse for udlevering af oplysningerne, at den anmodende medlemsstat indhenter skriftligt samtykke fra ansøgeren om international beskyttelse. I så fald skal ansøgeren vide, hvilke bestemte oplysninger vedkommende giver sit samtykke til.

4. Enhver anmodning om oplysninger må kun sendes i forbindelse med en individuel ansøgning om international beskyttelse. Den skal begrundes, og når den har til formål at kontrollere opfyldelsen af et kriterium, der kan medføre, at den anmodede medlemsstat pålægges ansvaret, skal det oplyses, hvilket indicium, herunder relevante oplysninger fra pålidelige kilder om ansøgeres metoder til indrejse på medlemsstaternes område, eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på. Sådanne relevante oplysninger fra pålidelige kilder er i sig selv ikke tilstrækkelige til at fastlægge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig og kompetent i henhold til denne forordning, men de kan bidrage til vurderingen af andre indicier vedrørende den enkelte ansøger.

5. Den anmodede medlemsstat skal svare inden for en frist på fem uger. Enhver forsinkelse i besvarelsen skal begrundes behørigt. Manglende overholdelse af fristen på fem uger fritager ikke den anmodede medlemsstat fra pligten til at svare. Hvis de undersøgelser, som er foretaget af den anmodede medlemsstat, der ikke overholdt fristen, indeholder oplysninger, som viser, at den er ansvarlig, kan den pågældende medlemsstat ikke påberåbe sig udløbet af fristerne i artikel 21, 23 og 24 som grund til at nægte at efterkomme anmodningen om overtagelse eller tilbagesøgning. I så fald forlænges fristerne i artikel 21, 23 og 24 for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagesøgning med et tidsrum af samme længde som forsinkelsen i den anmodede medlemsstats svar.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan finde sted mellem de myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og domstole og domstolslignende organer i hver medlemsstat, der har til opgave:

a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

b) at behandle ansøgningen om international beskyttelse

c) at gennemføre enhver forpligtelse, der følger af denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.

9. Ansøgeren har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de behandlede oplysninger om vedkommende.

Hvis ansøgeren finder, at bestemmelserne i denne forordning eller direktiv 95/46/EF er blevet overtrådt ved behandlingen af oplysningerne, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige, har vedkommende ret til at kræve, at de berigtiges eller slettes.

Den myndighed, der berigtiger eller sletter oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt oplysningerne, eller den medlemsstat, der har modtaget dem.

Ansøgeren har ret til at anlægge sag eller indbringe en klage for de kompetente myndigheder eller domstole eller domstolslignende organer i den medlemsstat, som nægtede den pågældende ret til at få indsigt i eller ret til at berigtige eller slette oplysninger om vedkommende.

10. De berørte medlemsstater registrerer i den pågældendes individuelle sagsakter og/eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

11. De udvekslede oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til det formål, med henblik på hvilket de er udvekslet.

12. Hvis oplysningerne hverken behandles ved hjælp af edb eller er eller vil blive indført i et register, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger til at sikre overholdelsen af denne artikel og sørge for effektiv kontrol.

Artikel 35

Kompetente myndigheder og ressourcer

1. Hver medlemsstat skal straks meddele Kommissionen, hvilke specifikke myndigheder der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, og eventuelle ændringer vedrørende disse myndigheder. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at opfylde deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse af ansøgere inden for de fastsatte frister.

2. Kommissionen offentliggør en konsolideret liste over de myndigheder, som er omhandlet i stk. 1, i *Den Europæiske Unions Tidende*. Når der er ændringer til denne, offentliggør Kommissionen en gang om året en ajourført konsolideret liste.

3. De myndigheder, som er omhandlet i stk. 1, skal modtage den nødvendige uddannelse vedrørende anvendelsen af denne forordning.

4. Kommissionen indfører ved gennemførelsesretsakter sikre elektroniske transmissionskanaler mellem de i stk. 1 omhandlede myndigheder til fremsendelse af anmodninger, svar og al skriftlig korrespondance og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager et elektronisk bevis for modtagelsen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

Artikel 36

Administrative aftaler

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af denne forordning for at lette dens gennemførelse og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:

- a) udveksling af forbindelsesofficerer
- b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse af ansøgere.

2. Medlemsstaterne kan også bibeholde de administrative aftaler, der blev indgået under forordning (EF) nr. 343/2003.

Er disse aftaler ikke forenelige med nærværende forordning, skal de pågældende medlemsstater ændre aftalerne på en sådan måde, at eventuelle identificerede uforeneligheder fjernes.

3. Inden indgåelse eller ændring af aftaler som omhandlet i stk. 1, litra b), skal medlemsstaterne rådføre sig med Kommissionen om aftalens forenelighed med denne forordning.

4. Anser Kommissionen aftalerne som omhandlet i stk. 1, litra b), for at være uforenelige med denne forordning, skal den inden for en rimelig tidsfrist give de pågældende medlemsstater meddelelse herom. Medlemsstaterne træffer de nødvendige passende foranstaltninger til at ændre den pågældende aftale inden for en rimelig tidsfrist med henblik på at fjerne de uforeneligheder, der måtte være identificeret.

5. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle aftaler som omhandlet i stk. 1 samt om enhver opsigelse eller ændring heraf.

KAPITEL VIII

FORLIG

Artikel 37

Forlig

1. Når medlemsstaterne ikke kan løse deres uoverensstemmelser om spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning, kan de benytte sig af forligsproceduren i stk. 2.

2. Forligsproceduren indledes efter anmodning fra en af de medlemsstater, som der er uoverensstemmelse mellem, stilet til formanden for det udvalg, der er nedsat ved artikel 44. Ved at acceptere at anvende forligsproceduren forpligter de pågældende medlemsstater sig til at tage størst muligt hensyn til den løsning, der foreslås.

Formanden for udvalget udpeger tre medlemmer af udvalget, der repræsenterer tre medlemsstater, som ikke er part i sagen. Ekspertene modtager skriftligt eller mundtligt parternes argumenter og foreslår efter rådslagning en løsning inden for en frist på en måned, om nødvendigt efter afstemning.

Formanden for udvalget eller vedkommendes stedfortræder leder drøftelserne. Denne kan give udtryk for sin holdning, men deltager ikke i afstemningen.

Uanset om parterne godkender eller afviser løsningen, er den endelig og kan ikke revideres.

KAPITEL IX

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Datasikkerhed og databeskyttelse

Medlemsstaterne træffer alle passende foranstaltninger til at sikre videregivne personoplysningers sikkerhed og navnlig til at undgå ulovlig eller uberettiget adgang til eller videregivelse, ændring eller tab af behandlede personoplysninger.

Hver medlemsstat drager omsorg for, at den eller de nationale tilsynsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 95/46/EF, i overensstemmelse med dens gældende nationale ret uafhængigt overvåger lovligheden af den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 39

Fortrolighed

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 35 omhandlede myndigheder har tavshedspligt efter reglerne herom i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 40

Sanktioner

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ethvert misbrug af oplysninger, som behandles i overensstemmelse med denne forordning, pålægges sanktioner, herunder administrative og/eller strafferetlige sanktioner i overensstemmelse med national ret, som er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning.

Artikel 41

Overgangsforanstaltninger

Når en ansøgning er indgivet efter den dato, der er omhandlet i artikel 49, stk. 2, tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato, bortset fra de forhold, der er omhandlet i artikel 13, stk. 2.

Artikel 42

Beregning af frister

De frister, som er fastsat i denne forordning, beregnes på følgende måde:

a) Såfremt en frist, der er udtrykt i dage, uger eller måneder, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen.

b) En frist, der er udtrykt i uger eller måneder, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge eller måned er samme ugedag eller dato som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Såfremt den dag, på hvilken en tidsfrist, der er udtrykt i måneder, ville udløbe, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen med udgangen af månedens sidste dag.

c) Ved beregningen af fristerne medregnes lovbestemte fri- og helligdage, lørdage og søndage.

Artikel 43

Territorialt anvendelsesområde

For så vidt angår Den Franske Republik finder bestemmelserne i denne forordning kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 44

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 45

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 46

Kontrol og evaluering

Senest den 21. juli 2016 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender senest seks måneder inden denne dato Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

Efter at have fremlagt denne rapport aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, samtidig med at den fremlægger de rapporter om anvendelsen af Eurodacsystemet, der er nævnt i artikel 40 i forordning (EU) nr. 603/2013.

Artikel 47

Statistikker

Medlemsstaterne meddeler i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse⁽¹⁾ Kommissionen (Eurostat)

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

statistikker om anvendelsen af nærværende forordning og forordning (EF) nr. 1560/2003.

Artikel 48

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 343/2003 ophæves.

Artikel 11, stk. 1, og artikel 13, 14 og 17 i forordning (EF) nr. 1560/2003 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning eller de ophævede artikler gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 49

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden, og fra den dato finder den anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af ansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet inden denne dato, træffes efter kriterierne i forordning (EF) nr. 343/2003.

Henvisninger i denne forordning til forordning (EU) nr. 603/2013, direktiv 2013/32/EU og direktiv 2013/33/EU betragtes indtil deres anvendelsesdato som henvisninger til henholdsvis forordning (EF) nr. 2725/2000⁽²⁾, direktiv 2003/9/EF⁽³⁾ og direktiv 2005/85/EF⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne (EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne (EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13).

*BILAG I***Ophævede forordninger (jf. artikel 48)**

Rådets forordning (EF) nr. 343/2003

(EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003, kun artikel 11, stk. 1, og artikel 13, 14 og 17

(EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3).

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, litra b)	—
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra c)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra e)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra f)
—	Artikel 2, litra h)
—	Artikel 2, litra i)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra j)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra g)
—	Artikel 2, litra k)
Artikel 2, litra j) og k)	Artikel 2, litra l) og m)
—	Artikel 2, litra n)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 17, stk. 1
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 3
Artikel 3, stk. 4	Artikel 4, stk. 1, indledningen
—	Artikel 4, stk. 1, litra a)-f)
—	Artikel 4, stk. 2 og 3
Artikel 4, stk. 1-5	Artikel 20, stk. 1-5
—	Artikel 20, stk. 5, tredje afsnit
—	Artikel 5
—	Artikel 6
Artikel 5, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 5, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
—	Artikel 7, stk. 3
Artikel 6, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
—	Artikel 8, stk. 3
Artikel 6, stk. 2	Artikel 8, stk. 4
Artikel 7	Artikel 9

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
Artikel 8	Artikel 10
Artikel 9	Artikel 12
Artikel 10	Artikel 13
Artikel 11	Artikel 14
Artikel 12	Artikel 15
—	Artikel 16
Artikel 13	Artikel 3, stk. 2
Artikel 14	Artikel 11
Artikel 15, stk. 1	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 15, stk. 2	Artikel 16, stk. 1
Artikel 15, stk. 3	Artikel 8, stk. 2
Artikel 15, stk. 4	Artikel 17, stk. 2, fjerde afsnit
Artikel 15, stk. 5	Artikel 8, stk. 5 og 6, og artikel 16, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, litra a)	Artikel 18, stk. 1, litra a)
Artikel 16, stk. 1, litra b)	Artikel 18, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, litra c)	Artikel 18, stk. 1, litra b)
Artikel 16, stk. 1, litra d)	Artikel 18, stk. 1, litra c)
Artikel 16, stk. 1, litra e)	Artikel 18, stk. 1, litra d)
Artikel 16, stk. 2	Artikel 19, stk. 1
Artikel 16, stk. 3	Artikel 19, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 19, stk. 2, andet afsnit
Artikel 16, stk. 4	Artikel 19, stk. 3
—	Artikel 19, stk. 3, andet afsnit
Artikel 17	Artikel 21
Artikel 18	Artikel 22
Artikel 19, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 26, stk. 2, og artikel 27, stk. 1
—	Artikel 27, stk. 2-6
Artikel 19, stk. 3	Artikel 29, stk. 1
Artikel 19, stk. 4	Artikel 29, stk. 2
—	Artikel 29, stk. 3
Artikel 19, stk. 5	Artikel 29, stk. 4
Artikel 20, stk. 1, indledningen	Artikel 23, stk. 1
—	Artikel 23, stk. 2
—	Artikel 23, stk. 3

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
—	Artikel 23, stk. 4
Artikel 20, stk. 1, litra a)	Artikel 23, stk. 5, første afsnit
—	Artikel 24
Artikel 20, stk. 1, litra b)	Artikel 25, stk. 1
Artikel 20, stk. 1, litra c)	Artikel 25, stk. 2
Artikel 20, stk. 1, litra d)	Artikel 29, stk. 1, første afsnit
Artikel 20, stk. 1, litra e)	Artikel 26, stk. 1 og 2, artikel 27, stk. 1, artikel 29, stk. 1, andet og tredje afsnit
Artikel 20, stk. 2	Artikel 29, stk. 2
Artikel 20, stk. 3	Artikel 23, stk. 5, andet afsnit
Artikel 20, stk. 4	Artikel 29, stk. 4
—	Artikel 28
—	Artikel 30
—	Artikel 31
—	Artikel 32
—	Artikel 33
Artikel 21, stk. 1-9	Artikel 34, stk. 1-9, første til tredje afsnit
—	Artikel 34, stk. 9, fjerde afsnit
Artikel 21, stk. 10-12	Artikel 34, stk. 10-12
Artikel 22, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
—	Artikel 35, stk. 2
—	Artikel 35, stk. 3
Artikel 22, stk. 2	Artikel 35, stk. 4
Artikel 23	Artikel 36
—	Artikel 37
—	Artikel 40
Artikel 24, stk. 1	—
Artikel 24, stk. 2	Artikel 41
Artikel 24, stk. 3	—
Artikel 25, stk. 1	Artikel 42
Artikel 25, stk. 2	—
Artikel 26	Artikel 43

Forordning (EF) nr. 343/2003	Denne forordning
artikel 27, stk. 1 og 2	artikel 44, stk. 1 og 2
Artikel 27, stk. 3	—
—	Artikel 45
Artikel 28	Artikel 46
—	Artikel 47
—	Artikel 48
Artikel 29	Artikel 49

Forordning (EF) nr. 1560/2003	Denne forordning
Artikel 11, stk. 1	—
Artikel 13, stk. 1	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 13, stk. 2	Artikel 17, stk. 2, andet afsnit
Artikel 13, stk. 3	Artikel 17, stk. 2, tredje afsnit
Artikel 13, stk. 4	Artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 14	Artikel 37
Artikel 17, stk. 1	Artikel 9, artikel 10, artikel 17, stk. 2, første afsnit
Artikel 17, stk. 2	Artikel 34, stk. 3

ERKLÆRING FRA RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG KOMMISSIONEN

Rådet og Europa-Parlamentet anmoder uden dermed at berøre dennes initiativret Kommissionen om at overveje en revision af artikel 8, stk. 4, i den omarbejdede udgave af Dublinforordningen, når Domstolen har afsagt dom i sag C-648/11, MA m.fl. mod Secretary of State for the Home Department, og senest inden udløbet af de frister, der er fastsat i Dublinforordningens artikel 46. Europa-Parlamentet og Rådet vil da begge udøve deres lovgivningskompetence under hensyn til, hvad der tjener barnets tarv bedst.

I kompromisets ånd og for at sikre en omgående vedtagelse af forslaget accepterer Kommissionen at overveje denne anmodning, som den opfatter som begrænset til disse specifikke omstændigheder, og som ikke skaber præcedens.

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/32/EU

af 26. juni 2013

om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer af Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om fastlæggelse af minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus ⁽³⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, udgør en integrerende del af Unionens målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som tvunget af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Unionen. En sådan politik bør være underlagt princippet om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, herunder for så vidt angår dens finansielle virkninger.

(3) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde for oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), og bekræfter dermed non-refoulement-princippet og sikrer, at ingen sendes tilbage til forfølgelse.

(4) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør omfatte fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og på længere sigt EU-bestemmelser, der fører til en fælles asylprocedure i Unionen.

(5) Første fase i oprettelsen af et fælles europæisk asylsystem gennemførtes med vedtagelsen af relevante retlige instrumenter som fastsat i traktaten, herunder direktiv 2005/85/EF, som var en første foranstaltning vedrørende asylprocedurer.

(6) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsatte de mål, der skulle nås inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. Europa-Kommissionen opfordredes i Haagprogrammet til at afslutte evalueringen af de retlige instrumenter, som blev vedtaget i første fase, og at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet anden faser instrumenter og foranstaltninger. I overensstemmelse med Haagprogrammet er formålet med oprettelsen af det fælles europæiske asylsystem at få indført en fælles asylprocedure og en ensartet status, der har gyldighed overalt i Unionen.

(7) I den europæiske pagt om indvandring og asyl, der blev vedtaget den 16. oktober 2008, bemærkede Det Europæiske Råd, at der stadig var betydelige forskelle fra medlemsstat til medlemsstat med hensyn til tildeling af beskyttelse og opfordrede til, at der blev iværksat nye initiativer, herunder et forslag om indførelse af en ensartet asylprocedure med fælles garantier med henblik på at færdiggøre indførelsen af et fælles europæisk asylsystem som omhandlet i Haagprogrammet.

⁽¹⁾ EUT C 24 af 28.1.2012, s. 79.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 6.4.2011 (EUT C 296 E af 2.10.2012, s. 184) og Rådets førstebehandlingsholdning af 6.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 10.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13.

- (8) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10.-11. december 2009 Stockholmprogrammet, som gentog engagementet i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status for de personer, der indrømmes international beskyttelse, på grundlag af høje beskyttelsesstandarder samt retfærdige og effektive procedurer. I Stockholmprogrammet erklæredes det, at mennesker, der har behov for international beskyttelse, skal sikres adgang til retligt sikre og effektive asylprocedurer. I overensstemmelse med Stockholmprogrammet bør enkeltpersoner tilbydes samme behandlingsniveau med hensyn til proceduremæssige ordninger og fastlæggelse af status, uanset i hvilken medlemsstat deres ansøgning om international beskyttelse indgives. Målet er, at sager, der ligner hinanden, behandles ens og fører til samme resultat.
- (9) Ressourcerne fra Den Europæiske Flygtningefond og Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) bør anvendes til at støtte medlemsstaternes indsats tilstrækkeligt med hensyn til gennemførelsen af de standarder, der fastsættes i den anden fase af det fælles europæiske asylsystem, ikke mindst de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystem, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.
- (10) Ved gennemførelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne tage hensyn til relevante retningslinjer fra EASO.
- (11) For at sikre en alsidig og effektiv vurdering af ansøgernes behov for international beskyttelse, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽¹⁾, bør EU-rammen for procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse baseres på princippet om en ensartet procedure.
- (12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.
- (13) Den indbyrdes tilnærmelse af reglerne vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse bør medvirke til at begrænse de sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne af ansøgere om international beskyttelse, hvor sådanne bevægelser forårsages af forskelle i de retlige rammer, og at skabe tilsvarende vilkår for anvendelsen af direktiv 2011/95/EU i medlemsstaterne.
- (14) Medlemsstaterne bør have beføjelser til at indføre eller opretholde gunstigere bestemmelser for tredjelandstatsborgere eller statsløse, der ansøger en medlemsstat om international beskyttelse, når en sådan ansøgning anses for at være begrundet med, at vedkommende har behov for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.
- (15) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelser i henhold til instrumenter under international ret, som de er part i.
- (16) Det er væsentligt, at der i alle ansøgninger om international beskyttelse træffes afgørelse på grundlag af de faktiske omstændigheder og i første instans af myndigheder, hvis personale har den relevante viden eller har modtaget den nødvendige uddannelse i spørgsmål vedrørende international beskyttelse.
- (17) For at sikre, at ansøgninger om international beskyttelse behandles, og at afgørelser herom træffes på et objektivt og upartisk grundlag, er det nødvendigt, at fagfolk, der handler inden for rammerne af de procedurer, der er fastlagt i dette direktiv, udøver deres aktiviteter under behørig hensyntagen til de gældende deontologiske principper.
- (18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.
- (19) Med henblik på at afkorte procedurens samlede varighed i visse tilfælde bør medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale behov have fleksibilitet til at prioritere behandlingen af en hvilken som helst ansøgning og behandle den før andre tidligere indgivne ansøgninger uden dog dermed at fravige de normalt gældende tidsfrister, principper og garantier for procedurerne.
- (20) Under nøje definerede omstændigheder, hvor en ansøgning sandsynligvis er grundløs, eller hvor der skal tages hensyn til alvorlige nationale sikkerhedsanliggender eller den offentlige orden, bør medlemsstaterne have mulighed for at accelerere behandlingsproceduren, navnlig ved at indføre kortere, men rimelige, tidsfrister for visse dele af proceduren, idet dette dog ikke må være til hinder for udførelsen af en tilstrækkelig og fuldstændig behandling eller for ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i dette direktiv.

⁽¹⁾ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

- (21) Så længe en ansøger kan give en tilfredsstillende redegørelse herfor, bør manglende dokumenter ved indrejsen eller anvendelse af falske dokumenter ikke i sig selv medføre en automatisk anvendelse af en grænseprocedure eller en fremskyndet procedure.
- (22) Det er endvidere i både medlemsstaternes og ansøgenes interesse at sikre en korrekt anerkendelse af behovet for international beskyttelse allerede i første instans. Ansøgere bør derfor i første instans have adgang til gratis retlige og proceduremæssige oplysninger, der tager hensyn til deres særlige situation. De bibragte oplysninger bør blandt andet sætte ansøgerne i stand til bedre at forstå proceduren og dermed bidrage til, at de kan opfylde de relevante forpligtelser. Det ville være ude af proportioner at pålægge medlemsstaterne udelukkende at lade kvalificerede jurister informere ansøgerne. Det bør derfor overlades medlemsstaterne at finde frem til den mest hensigtsmæssige måde at bibringe sådanne oplysninger på, det være sig gennem ikke-statslige organisationer eller fagfolk fra regeringsmyndigheder eller særlige statslige tjenester.
- (23) Når en afgørelse påklages, bør ansøgere, på visse betingelser, have gratis juridisk bistand og repræsentation af en person, som i henhold til national ret har kompetence hertil. Endvidere bør ansøgere på alle trin i proceduren have ret til, for egen regning, at rådføre sig med juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådanne.
- (24) Begrebet offentlig orden kan blandt andet omfatte en dom for at have begået en alvorlig forbrydelse.
- (25) Af hensyn til en korrekt anerkendelse af dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genèvekonventionens artikel 1 eller personer, der kan indrømmes subsidiær beskyttelse, bør alle ansøgere have effektiv adgang til procedurerne, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de kompetente myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren. Proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse bør desuden under normale forhold som et minimum sikre ansøgeren: retten til at forblive i landet, indtil den besluttende myndighed træffer afgørelse; adgang til tolkebistand ved fremlæggelsen af sagen under samtaler med myndighederne; mulighed for at kommunikere med en repræsentant for De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR) og med organisationer, der vejleder eller rådgiver ansøgere om international beskyttelse; retten til passende underretning om en afgørelse og om begrundelsen for denne afgørelse, både hvad angår de faktiske og de retlige spørgsmål, mulighed for at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver; retten til at blive orienteret om deres retsstilling på afgørende tidspunkter i proceduren på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed formodes at forstå; samt i tilfælde af en negativ afgørelse retten til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.
- (26) For at sikre effektiv adgang til behandlingsproceduren bør det personale, der først kommer i kontakt med personer, der søger om international beskyttelse, især det personale, der foretager overvågningen af lande- eller søgrænser, eller som udfører grænsekontrol, modtage relevante oplysninger om og nødvendig uddannelse i, hvordan det genkender og håndterer ansøgninger om international beskyttelse, bl.a. ved at tage behørigt hensyn til de relevante retningslinjer fra EASO. Personalet bør være i stand til at give tredjelandstatsborgere eller statsløse, som befinder sig på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområder, og som indgiver en ansøgning om international beskyttelse, relevante oplysninger om, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives. Hvis disse personer befinder sig i en medlemsstats søterritorium, bør de sættes i land og få deres ansøgninger behandlet i overensstemmelse med dette direktiv.
- (27) Da tredjelandstatsborgere og statsløse, der har meddelt, at de ønsker at ansøge om international beskyttelse, er ansøgere om international beskyttelse, bør de overholde forpligtelserne og nyde godt af rettighederne i henhold til dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse⁽¹⁾. Med henblik på dette bør medlemsstaterne snarest muligt registrere den kendsgerning, at disse personer er ansøgere om international beskyttelse.
- (28) Med henblik på at lette adgangen til behandlingsproceduren ved grænseovergangssteder og i faciliteter for frihedsberøvede, bør oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse gøres tilgængelige. Det bør gennem tolkebistand sikres, at der kan kommunikeres tilstrækkeligt til, at de kompetente myndigheder forstår, hvorvidt en person udtrykker ønske om at søge om international beskyttelse.
- (29) Visse ansøgere kan have behov for særlige proceduremæssige garantier, bl.a. på grund af alder, køn, seksuel orientering, kønsidentitet, handicap, alvorlig sygdom, mentale forstyrrelser eller som følge af tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykologisk, fysisk eller seksuel vold. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at

⁽¹⁾ Se side 96 i denne EUT.

- identificere ansøgere, der har behov for særlige procedurermæssige garantier, inden der træffes afgørelse i første instans. Sådanne ansøgere bør gives tilstrækkelig støtte, herunder tilstrækkelig tid, således at der skabes de nødvendige betingelser for, at de har effektiv adgang til procedurerne og til at fremlægge de elementer, der skal til for at underbygge deres ansøgning om international beskyttelse.
- (30) Når der ikke kan ydes tilstrækkelig støtte til en ansøger med behov for særlige procedurermæssige garantier inden for rammerne af den fremskyndede procedure eller grænseproceduren, bør en sådan ansøger undtages fra disse procedurer. Behovet for særlige procedurermæssige garantier af en karakter, der kunne forhindre anvendelsen af den fremskyndede procedure eller grænseproceduren bør også betyde, at ansøgeren gives supplerende garantier i tilfælde, hvor den pågældendes klage ikke har automatisk opsættende virkning, med henblik på at gøre klageadgangen effektiv i den pågældendes særlige tilfælde.
- (31) Nationale foranstaltninger, hvor der ses på identifikation og dokumentation af symptomer og tegn på tortur eller anden alvorlig fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb, i procedurer omfattet af dette direktiv, kan blandt andet være baseret på manualen om effektiv efterforskning og dokumentation af tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (Istanbulprotokollen).
- (32) For at sikre reel lighed mellem kvindelige og mandlige ansøgere bør behandlingsprocedurerne være kønssensitive. Navnlig bør de personlige samtaler være tilrettelagt på en sådan måde, at både kvindelige og mandlige ansøgere har mulighed for at tale om deres tidligere erfaringer i tilfælde, hvor der er tale om kønsbaseret forfølgelse. Der bør tages passende hensyn til de meget komplicerede aspekter af kønsrelaterede sager i de procedurer, der er baseret på begrebet »sikkert tredjeland«, begrebet »sikkert oprindelsesland« eller begrebet »fornyeede ansøgninger«.
- (33) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af dette direktiv, i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»charteret«) og De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder af 1989. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, herunder vedkommendes baggrund.
- (34) Procedurerne for, hvordan behovet for international beskyttelse undersøges, bør være således, at de kompetente myndigheder er i stand til at foretage en meget stringent behandling af ansøgninger om international beskyttelse.
- (35) Når medlemsstaterne som led i behandlingen af ansøgningen foretager en undersøgelse af ansøgeren, skal denne undersøgelse foretages af en person af samme køn. Dette berører ikke en undersøgelse, der foretages af sikkerhedsgrunde på grundlag af national ret.
- (36) Indgiver en ansøger en fornyet ansøgning uden at fremlægge nyt bevismateriale eller nye argumenter, vil det være ude af proportioner at pålægge medlemsstaterne at gennemføre en ny fuldstændig behandlingsprocedure. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne kunne afvise en ansøgning ud fra princippet om res judicata.
- (37) For så vidt angår deltagelse af ansatte fra en anden myndighed end den besluttende myndighed ved afholdelsen af rettidige samtaler om indholdet af en ansøgning bør udtrykket »rettidig« forstås i forhold til de tidsfrister, der er fastsat i artikel 31.
- (38) Mange ansøgninger om international beskyttelse fremsættes ved grænsen eller i en medlemsstats transitområde, inden det beslutes, om ansøgeren kan rejse ind i landet. Medlemsstaterne bør kunne indføre procedurer for antagelse af sager og/eller grundig behandling, der ville kunne gøre det muligt at træffe afgørelse om sådanne ansøgninger ved disse beliggenheder under nærmere definerede omstændigheder.
- (39) Ved fastsættelsen af, om situationen er usikker i en ansøgers oprindelsesland, bør medlemsstaterne sørge for at få præcise og ajourførte oplysninger fra relevante kilder som EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Medlemsstaterne bør sikre, at enhver udsættelse af afslutningen af proceduren er fuldt ud forenelig med deres forpligtelser i henhold til direktiv 2011/95/EU og artikel 41 i charteret, uden at dette berører nærværende direktivs procedurers effektivitet og fairness.
- (40) Et afgørende kriterium for, om en ansøgning om international beskyttelse er velbegrunnet, er, om ansøgeren er i sikkerhed i sit oprindelsesland. Hvis et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland, bør medlemsstaterne kunne betragte det som sikkert for en given ansøger, medmindre vedkommende fremlægger oplysninger om det modsatte.

- (41) I betragtning af den harmonisering, der er opnået vedrørende anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som personer med international beskyttelse, bør der etableres fælles kriterier for at udpege tredjelande som sikre oprindelseslande.
- (42) Udpegelsen af et tredjeland som sikkert oprindelsesland med henblik på dette direktiv kan ikke give dette lands statsborgere en absolut garanti for sikkerhed. Det siger sig selv, at den vurdering, der ligger til grund for udpegelsen, kun kan tage hensyn til de generelle civile, lovgivningsmæssige og politiske forhold i dette land og til, om aktører, der står bag forfølgelse, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, i praksis bliver straffet, hvis de bliver fundet skyldige i det pågældende land. Det er derfor vigtigt, at såfremt en ansøger påviser, at der er gyldige grunde til ikke at anse landet som sikkert i vedkommendes særlige situation, kan udpegelsen af landet som sikkert ikke længere betragtes som relevant for vedkommende.
- (43) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. Især bør medlemsstaterne ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse, og ansøgeren vil kunne tilbagetages til det pågældende land.
- (44) Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis ansøgeren på grund af en tilstrækkelig tilknytning til et tredjeland i henhold til national ret med rimelighed kan forventes at søge beskyttelse i det pågældende tredjeland, og der er grund til at formode, at ansøgeren vil få tilladelse til at indrejse eller genindrejse i det pågældende land. Medlemsstaterne bør kun følge denne fremgangsmåde, hvis den pågældende ansøger vil være i sikkerhed i det pågældende tredjeland. Der bør fastsættes fælles principper for, hvordan medlemsstaterne kan betragte eller udpege tredjelande som sikre, for dermed at undgå asylansøgere sekundære bevægelser.
- (45) Med hensyn til visse europæiske tredjelande, der opfylder særlig høje standarder på menneskerettighedsområdet og for beskyttelse af flygtninge, bør medlemsstaterne endvidere kunne undlade at behandle eller ikke foretage nogen fuldstændig behandling af ansøgninger om international beskyttelse fra ansøgere, som rejser ind på deres område fra disse europæiske tredjelande.
- (46) Når medlemsstaterne anvender begreberne om sikre lande fra sag til sag eller udpeger lande som sikre ved at opstille lister over dem, bør de bl.a. tage hensyn til de retningslinjer og operationelle vejledninger og de oplysninger om oprindelseslande og aktiviteter herunder metodologien i EASO's rapport om oplysninger om oprindelseslande, som er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor ⁽¹⁾ samt relevante retningslinjer fra UNHCR.
- (47) Med henblik på at lette den regelmæssige udveksling af oplysninger om den nationale anvendelse af begreberne sikkert oprindelsesland, sikkert tredjeland og europæisk sikkert tredjeland samt en regelmæssig gennemgang, som Kommissionen foretager af medlemsstaternes anvendelse af disse begreber og med henblik på at forberede en eventuel yderligere harmonisering i fremtiden bør medlemsstaterne underrette og regelmæssigt informere Kommissionen om, hvilke tredjelande begreberne anvendes på. Kommissionen bør regelmæssigt underrette Europa-Parlamentet om resultatet af sine gennemgange.
- (48) Med henblik på at sikre den korrekte anvendelse af begreberne om sikre lande på grundlag af ajourførte oplysninger bør medlemsstaterne regelmæssigt gøre status over situationen i de pågældende lande på grundlag af en række informationskilder, herunder navnlig oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Når medlemsstaterne bliver opmærksomme på en væsentlig ændring i menneskerettigheds-situationen i et land, som de har betegnet som sikkert, bør de sikre sig, at der hurtigst muligt gøres status over den pågældende situation, og om nødvendigt tage stilling til, om landet fortsat skal betegnes som sikkert.
- (49) Med hensyn til fratagelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus bør medlemsstaterne sikre, at de personer, der nyder international beskyttelse, underrettes behørigt om en eventuel fornyet overvejelse af deres status og får mulighed for at forelægge deres synspunkt, inden myndighederne kan træffe begrundet afgørelse om at fratage dem deres status.
- (50) Det afspejler et grundlæggende princip i EU-retten, at de afgørelser, der træffes vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt, og afgørelser om fratagelse af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus omfattes af et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.

(1) EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11.

- (51) I henhold til artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) berører dette direktiv ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed.
- (52) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾ gælder for medlemsstaternes behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv.
- (53) Dette direktiv omhandler ikke de procedurer mellem medlemsstaterne, der er reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne⁽²⁾.
- (54) Dette direktiv bør finde anvendelse på ansøgere, som forordning (EU) nr. 604/2013 gælder for, i tillæg til og uden at berøre bestemmelserne i nævnte forordning.
- (55) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres med regelmæssige mellemrum.
- (56) Målet for dette direktiv, nemlig at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dette direktivs omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽³⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. For så vidt angår dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.
- (58) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for
- så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, jf. dog protokollens artikel 4, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.
- (59) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (60) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i charteret. Dette direktiv tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 og 47 i nævnte charter fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (61) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2005/85/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.
- (62) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiv 2005/85/EF —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »Genèvekonventionen«: konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Se side 31 i denne EUT.

⁽³⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- b) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv 2011/95/EU, og som kan søges særskilt
- c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
- d) »ansøger med behov for særlige proceduremæssige garantier«: en ansøger, hvis evne til at kunne udnytte rettighederne og overholde forpligtelserne i dette direktiv er begrænsede som følge af individuelle omstændigheder
- e) »endelig afgørelse«: en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU, og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i nærværende direktiv, uanset om et sådant retsmiddel bevirker, at ansøgere får tilladelse til at blive i de berørte medlemsstater, indtil afgørelsen er truffet
- f) »besluttende myndighed«: enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager
- g) »flygtning«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU
- h) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU
- i) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra j) og k)
- j) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller en statsløs som flygtning
- k) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandstatsborger eller en statsløs som en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse
- l) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller en statsløs under 18 år
- m) »uledsaget mindreårig«: en uledsaget mindreårig som defineret i artikel 2, litra l), i direktiv 2011/95/EU
- n) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente myndigheder til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i procedurerne i dette direktiv med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvor det er nødvendigt. Udpeges en organisation som repræsentant, udpeger denne en person, der er ansvarlig for at varetage repræsentantens opgaver i forhold til den uledsagede mindreårig i overensstemmelse med dette direktiv
- o) »fratagelse af international beskyttelse «: en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en persons flygtningestatus eller subsidiære beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU
- p) »forblive i medlemsstaten«: at forblive på medlemsstatens område, herunder ved grænsen eller i transitområder i den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet eller behandles
- q) »forny et ansøgning«: en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområderne i medlemsstaterne, samt på fratagelse af international beskyttelse.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv som led i procedurer for behandling af ansøgninger om enhver anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv 2011/95/EU.

Artikel 4

Ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger med henblik på alle procedurer en besluttende myndighed, der skal være ansvarlig for en hensigtsmæssig behandling af ansøgningerne i overensstemmelse med dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan myndighed råder over de fornødne midler, herunder et tilstrækkeligt antal kompetente ansatte, til at varetage sine opgaver i overensstemmelse med direktivet.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en anden myndighed end den i stk. 1 omhandlede er ansvarlig for:

- a) at behandle sagerne i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013, og
- b) at tillade eller nægte indrejse inden for rammerne af proceduren i artikel 43 på de betingelser, der er fastlagt deri og på baggrund af den besluttende myndigheds begrundede udtalelse.

3. Medlemsstaternes sikrer, at den besluttende myndigheds personale, jf. stk. 1, er behørigt uddannet. Med henblik herpå sørger medlemsstaterne for den relevante uddannelse, som omfatter de elementer, der er opført i artikel 6, stk. 4, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 439/2010. Medlemsstaterne skal desuden tage de relevante uddannelsesaktiviteter, som Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) etablerer og udvikler i betragtning. Personer, der forestår samtaler med ansøgere i henhold til dette direktiv, skal også have erhvervet generelt kendskab til problemer, der kan have negativ indvirkning på ansøgernes evne til at deltage i samtalen som f.eks. tegn på, at ansøgeren tidligere kan have været udsat for tortur.

4. Udpeges en myndighed i overensstemmelse med stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at den pågældende myndigheds personale har det relevante kendskab eller får den nødvendige uddannelse, så det kan opfylde de forpligtelser, der følger af dette direktiv.

5. Ansøgninger om international beskyttelse, der indgives i en medlemsstat til myndighederne i en anden medlemsstat, som foretager grænse- eller indvandringskontrol dér, behandles af den medlemsstat, på hvis område ansøgningen indgives.

Artikel 5

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere standarder for procedurerne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, for så vidt sådanne standarder er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER OG GARANTIER

Artikel 6

Adgang til proceduren

1. Når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Indgives ansøgningen om international beskyttelse til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringen sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Medlemsstaterne sikrer, at de andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, såsom politiet, grænsevagter, indvandringsmyndigheder og ansatte ved faciliteter for frihedsberøvede, har de relevante oplysninger, og at deres ansatte modtager den nødvendige uddannelse til at kunne varetage deres opgaver og ansvarsområder og instruks om at meddele ansøgerne, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt. Indgiver ansøgeren ikke sin ansøgning, kan medlemsstaterne anvende artikel 28 i overensstemmelse hermed.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgninger om international beskyttelse indgives personligt og/eller et bestemt sted, jf. dog stk. 2.

4. Uanset stk. 3 betragtes en ansøgning om international beskyttelse for at være indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en i national ret fastsat officiel rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.

5. Såfremt ansøgninger om international beskyttelse indgivet samtidigt af et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse i praksis gør det meget vanskeligt at overholde tidsfristen i stk. 1, kan medlemsstaterne forlænge fristen til 10 arbejdsdage.

Artikel 7

Ansøgninger indgivet på vegne af personer, over for hvem der består forsørgerpligt, eller mindreårige

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver voksen person, der har rets- og handleevne, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på egne vegne.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af de personer, denne har forsørgerpligt over for. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at voksne personer, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, giver deres samtykke til, at ansøgeren indgiver en ansøgning på deres vegne; ellers skal de have mulighed for selv at indgive en ansøgning på egne vegne.

Der anmodes om samtykke på det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives, eller senest når den personlige samtale med den voksne person, over for hvem der består forsørgerpligt, finder sted. Inden der anmodes om samtykke, skal hver enkelt voksen person, over for hvem der består forsørgerpligt, i fortrolighed underrettes om de relevante proceduremæssige konsekvenser af indgivelsen af ansøgningen på vedkommendes vegne og om vedkommendes ret til at indgive en særskilt ansøgning om international beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse enten på egne vegne, såfremt vedkommende i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning har procesabilitet, eller gennem vedkommendes forældre eller andre voksne familiedemedlemmer eller andre voksne personer, der er ansvarlige for vedkommende enten retligt eller efter sædvane i den pågældende medlemsstat, eller gennem en repræsentant.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de relevante organer, der er omhandlet i artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold⁽¹⁾, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på vegne af en uledsaget mindreårig, hvis disse organer på grundlag af en individuel vurdering af vedkommendes personlige situation er af den opfattelse, at den mindreårige kan have behov for beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

5. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte:

- a) de tilfælde, hvor en mindreårig kan indgive en ansøgning på egne vegne
- b) de tilfælde, hvor ansøgningen fra en uledsaget mindreårig skal indgives af en udpeget repræsentant, jf. artikel 25, stk. 1, litra a)
- c) de tilfælde, hvor indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse anses for også at være indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse til eventuelle ugifte mindreårige.

⁽¹⁾ EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

Artikel 8

Information og rådgivning i faciliteter for frihedsberøvede og ved grænseovergangssteder

1. Når der er tegn på, at tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der tilbageholdes i faciliteter for frihedsberøvede eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser, måske ønsker at søge om international beskyttelse, skal medlemsstaterne give dem oplysninger om muligheden for at gøre dette. I disse faciliteter for frihedsberøvede og overgangssteder sørger medlemsstaterne for tolkebistand, i det omfang det er nødvendigt for at lette adgangen til asylproceduren.

2. Medlemsstaterne sikrer, at organisationer og personer, der vejleder og rådgiver ansøgere, har effektiv adgang til ansøgere, der befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser. Medlemsstater kan fastlægge regler for sådanne organisationers og personers tilstedeværelse på disse overgangssteder og navnlig at lade adgangen til dem være betinget af en aftale med medlemsstaternes kompetente myndigheder. Begrænsning af en sådan adgang må kun ske, når det i henhold til national ret er objektivt nødvendigt af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative forvaltning af de pågældende overgangssteder, under forudsætning af at adgangen ikke derved begrænses i alvorlig grad eller umuliggøres.

Artikel 9

Ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen

1. Ansøgere har lov til at forblive i medlemsstaten, men kun med henblik på proceduren og indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse efter de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. Denne ret til at forblive giver ikke ret til opholdstilladelse.

2. Medlemsstaterne må kun indrømme en undtagelse fra denne regel, hvis en person indgiver en fornyet ansøgning, jf. artikel 41, eller hvis de vil overgive eller udlevere en person til enten en anden medlemsstat i henhold til forpligtelser, der følger af en europæisk arrestordre⁽²⁾, eller til et tredjeland, eller til internationale straffedomstole eller -tribunaler.

3. En medlemsstat kan kun udlevere en ansøger til et tredjeland i medfør af stk. 2, hvis de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en afgørelse om udlevering ikke vil føre til direkte eller indirekte refolement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.

⁽²⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

Artikel 10

Krav til behandlingen af ansøgninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger om international beskyttelse hverken afslås eller udelukkes fra behandling alene med den begrundelse, at de ikke er indgivet hurtigst muligt.

2. Ved behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse afgør den besluttende myndighed først, hvorvidt ansøgerne kan anerkendes som flygtninge, og hvis ikke, om de kan indrømmes subsidier beskyttelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne:

a) at ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk

b) at der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. fra EASO og UNHCR og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, om den generelle situation i ansøgnernes oprindelseslande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse

c) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, har kendskab til de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten

d) at det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelser, altid har mulighed for at søge nødvendig rådgivning fra eksperter om særlige spørgsmål, for eksempel af lægelig art eller vedrørende kultur, børn eller køn.

4. De myndigheder, der er omhandlet i kapitel V, skal gennem den besluttende myndighed eller ansøgeren eller på anden måde have adgang til de generelle oplysninger, der er omhandlet i stk. 3, litra b), og som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

5. Medlemsstaterne fastsætter regler for oversættelse af dokumenter, der er relevante for behandlingen af ansøgninger.

Artikel 11

Krav til den besluttende myndigheds afgørelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse meddeles skriftligt.

2. Medlemsstaterne sikrer også, at de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen i tilfælde af afslag på ansøgninger

med hensyn til flygtningestatus og/eller subsidier beskyttelsesstatus, og at der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse.

Medlemsstaterne behøver ikke give skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse sammen med en afgørelse, hvis ansøgeren tidligere skriftligt eller ved et elektronisk middel, som ansøgeren har adgang til, har fået disse oplysninger.

3. Medlemsstaterne kan i forbindelse med artikel 7, stk. 2, og hvis ansøgningen hviler på samme grundlag, træffe en enkelt afgørelse, der omfatter alle de personer, over for hvem der består forsørgerpligt, medmindre dette vil medføre, at en ansøgers særlige forhold videregives, hvorved dennes interesser skades, især i tilfælde af forfølgelse på grund af køn, seksuel orientering, kønsidentitet og/eller alder. I sådanne tilfælde tilstilles der en separat afgørelse til den pågældende person.

Artikel 12

Garantier for ansøgere

1. I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at enhver ansøger nyder følgende garantier:

a) på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, modtager oplysning om den procedure, der skal følges, om rettigheder og forpligtelser under proceduren og om de eventuelle følger, det kan få, hvis vedkommende ikke opfylder sine forpligtelser og ikke samarbejder med myndighederne. Ansøgeren informeres om tidsrammen, om de midler, som vedkommende har til sin rådighed med henblik på at opfylde sin pligt til at forelægge de elementer, der er omhandlet i artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, og om konsekvenserne af udtrykkeligt eller implicit at trække ansøgningen tilbage. Disse oplysninger skal gives tidligt nok til, at ansøgeren dels kan udøve de rettigheder, der er garanteret i nærværende direktiv, og dels kan opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dets artikel 13

b) hvis det er nødvendigt, får stillet en tolk til rådighed med henblik på forelæggelsen af sagen for de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne betragter det som nødvendigt at stille en tolk til rådighed, i det mindste når ansøgeren deltager i en samtale i henhold til artikel 14-17 og artikel 34, og der ikke kan sikres kommunikation uden tolk. I sådanne tilfælde og i andre tilfælde, hvor de kompetente myndigheder indkalder ansøgeren, afholdes udgifterne til tolkning af det offentlige

c) får mulighed for at kontakte UNHCR eller en anden organisation, der yder juridisk eller anden rådgivning til ansøgere i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lovgivning

- d) i lighed med sine eventuelle juridiske rådgivere eller andre rådgivere i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, har adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), og til de oplysninger fra eksperter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra d), hvis den besluttende myndighed har ladet oplysningerne indgå i grundlaget for afgørelsen om ansøgningen
- e) inden for en rimelig frist underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen. Hvis en juridisk rådgiver eller anden rådgiver lovmæssigt repræsenterer ansøgeren, kan medlemsstaterne vælge at underrette denne om afgørelsen i stedet for ansøgeren
- f) underrettes om resultatet af den besluttende myndigheds afgørelse på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå, når de ikke bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver. De oplysninger, der gives, skal omfatte oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 11, stk. 2.
2. For så vidt angår procedurerne i kapitel V sikrer medlemsstaterne, at alle ansøgere nyder garantier svarende til dem, der er anført i stk. 1, litra b)-e).

Artikel 13

Forpligtelser for ansøgere

1. Medlemsstaterne pålægger ansøgere en forpligtelse til at samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på at fastslå deres identitet og andre af de i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU omhandlede elementer. Medlemsstaterne kan pålægge ansøgerne andre forpligtelser til at samarbejde med de kompetente myndigheder, for så vidt sådanne forpligtelser er nødvendige for behandlingen af en ansøgning.
2. Medlemsstaterne kan navnlig fastsætte:
- a) at ansøgere skal melde sig til de kompetente myndigheder eller give personligt fremmøde for disse enten straks eller på et nærmere angivet tidspunkt
- b) at ansøgere skal udlevere de dokumenter, de er i besiddelse af, og som er relevante for behandlingen af ansøgningen, f.eks. deres pas
- c) at ansøgere snarest muligt skal oplyse de kompetente myndigheder om deres aktuelle bopæl eller adresse og om enhver ændring heraf. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgeren skal modtage enhver meddelelse på den seneste bopæl eller adresse, som vedkommende har oplyst

- d) at de kompetente myndigheder kan undersøge ansøgeren og de genstande, som vedkommende medbringer. Med forbehold af undersøgelser, der foretages af sikkerhedsgrunde, skal legemsundersøgelse af ansøgeren i henhold til dette direktiv foretages af en person af samme køn under fuld respekt for principperne om den menneskelige værdighed og den fysiske og psykiske integritet
- e) at de kompetente myndigheder kan fotografere ansøgeren, og
- f) at de kompetente myndigheder kan registrere ansøgerens mundtlige erklæringer, forudsat at vedkommende på forhånd oplyses herom.

Artikel 14

Personlig samtale

1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal ansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse med en person, der i henhold til national ret er kompetent til at forestå en sådan samtale. Personlige samtaler om substansen i en ansøgning om international beskyttelse forestås af den besluttende myndigheds personale. Dette afsnit berører ikke artikel 42, stk. 2, litra b).

Såfremt et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er umuligt for den besluttende myndighed at afholde samtaler om substansen i hver ansøgning i rette tid, kan medlemsstaterne beslutte at en anden myndigheds personale midlertidigt inddrages i afholdelsen af sådanne samtaler. I så fald skal den pågældende anden myndigheds personale modtage relevant uddannelse på forhånd, herunder i de elementer, der er opført i artikel 6, stk. 4, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 439/2010. Personer, der forestår personlige samtaler med ansøgere i henhold til dette direktiv, skal også have erhvervet generelt kendskab til problemer, der kan have negativ indvirkning på en ansøgers evne til at deltage i samtalen som f.eks. tegn på, at ansøgeren tidligere kan have været udsat for tortur.

Har en person indgivet en ansøgning om international beskyttelse på vegne af personer, over for hvem vedkommende har forsørgerpligt, tilbydes samtlige voksne personer, over for hvem der er forsørgerpligt, en personlig samtale.

Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte, i hvilke tilfælde en mindreårig skal tilbydes en personlig samtale.

2. En personlig samtale om substansen i ansøgningen kan undlades, når:

- a) den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller
- b) den besluttende myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over. I tvivlstilfælde konsulterer den besluttende myndighed en sundhedsperson for at fastslå, om den tilstand, der medfører, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i samtalen, er forbigående eller af varig karakter.

Hvis der ikke afholdes nogen personlig samtale i henhold til litra b) eller eventuelt med den person, over for hvem der består forsørgerpligt, skal der gøres en rimelig indsats for at give ansøgeren eller den person, over for hvem der består forsørgerpligt, mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger.

3. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til denne artikel, forhindrer ikke, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse.

4. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted i henhold til stk. 2, litra b), har ikke negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse.

5. Uanset artikel 28, stk. 1, kan medlemsstaterne, når de tager stilling til en ansøgning om international beskyttelse, tage det forhold i betragtning, at ansøgeren er udeblevet fra den personlige samtale, medmindre vedkommende havde en gyldig grund til at udeblive.

Artikel 15

Krav til en personlig samtale

1. En personlig samtale finder normalt sted, uden at der er andre familiemedlemmer til stede, medmindre den besluttende myndighed finder det nødvendigt af hensyn til en tilfredsstillende sagsbehandling, at der er andre familiemedlemmer til stede.
2. En personlig samtale skal finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personlige samtaler finder sted under forhold, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning. Til det formål skal medlemsstaterne:
 - a) sikre, at den person, som skal forestå samtalen, er kompetent til at tage hensyn til de personlige og generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens

kulturelle oprindelse, køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller sårbarhed

- b) så vidt muligt lade samtalen med ansøgeren forestå af en person af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- c) vælge en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen skal finde sted på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som ansøgeren forstår og kan kommunikere klart på. Så vidt muligt sørger medlemsstaterne for en tolk af samme køn, hvis ansøgeren anmoder herom, medmindre den besluttende myndighed har grund til at tro, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved at fremlægge grundene for sin ansøgning udførligt
- d) sikre, at den person, der forestår samtalen om substansen i en ansøgning om international beskyttelse, ikke bærer uniform fra militær eller retshåndhævende myndigheder
- e) sikre, at samtaler med mindreårige foregår på en børnevenlig måde.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte regler om tredjeparters tilstedeværelse under den personlige samtale.

Artikel 16

Indholdet af en personlig samtale

Når den besluttende myndighed afholder en personlig samtale om substansen i en ansøgning om international beskyttelse, sikrer den, at ansøgeren får passende mulighed for at forelægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU så fuldstændigt som muligt. Herunder skal ansøgeren have mulighed for at give en forklaring på de elementer, som måtte mangle, og/eller på enhver uoverensstemmelse eller modsigelse i ansøgerens erklæringer.

Artikel 17

Rapporter og optagelser ved personlige samtaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at der enten ved enhver personlig samtale udarbejdes en grundig og faktuel rapport, der indeholder alle væsentlige elementer, eller laves en afskrift.
2. Medlemsstaterne kan foretage en lyd- eller videooptagelse af den personlige samtale. Hvis der foretages en sådan optagelse, sikrer medlemsstaterne, at optagelsen eller en afskrift heraf er tilgængelig i tilknytning til ansøgerens sagsakter.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren har lejlighed til mundtligt og/eller skriftligt at fremsætte bemærkninger til og/eller afklare eventuelle oversættelsesfejl eller misforståelser i rapporten eller afskriften ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist, og inden den besluttede myndighed træffer afgørelse. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, om nødvendigt med tolkebistand, at ansøgeren er fuldt informeret om rapportens indhold eller om de væsentlige elementer i afskriften. Medlemsstaterne anmoder derefter ansøgeren om at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler samtalen korrekt.

Er den personlige samtale optaget i henhold til stk. 2, og kan optagelsen anvendes som bevismateriale i de klageprocedurer, der er omhandlet i kapitel V, er medlemsstaterne ikke forpligtet til at anmode ansøgeren om at bekræfte rapportens indhold, eller at afskriften afspejler samtalen korrekt. Fremlægger medlemsstaterne både en afskrift og en optagelse af den personlige samtale, behøver de ikke at give ansøgeren ret til at fremsætte bemærkninger og/eller afklare afskriften, jf. dog artikel 16.

4. Nægter en ansøger at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler den personlige samtale korrekt, skal begrundelsen herfor anføres i ansøgerens sagsakter.

En sådan nægtelse af bekræftelse er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen.

5. Ansøgerne og deres juridiske rådgivere eller andre rådgivere som defineret i artikel 23 skal have adgang til rapporten eller afskriften og i givet fald optagelsen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse.

Fremlægger medlemsstaterne både en afskrift og en optagelse af den personlige samtale, er de ikke forpligtet til at give adgang til optagelsen under procedurerne i første instans som omhandlet i kapitel III. I sådanne tilfælde skal de dog give adgang til optagelsen under de i kapitel V omhandlede klageprocedurer.

Behandles ansøgningen i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, kan medlemsstaterne bestemme, at adgangen til rapporten eller afskriften og i givet fald optagelsen gives samtidig med, at afgørelsen træffes, jf. dog nærværende artikels stk. 3.

Artikel 18

Lægeundersøgelse

1. Finder den besluttende myndighed det relevant for vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse i

overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, lader medlemsstaterne med forehold af ansøgerens samtykke foretage en lægeundersøgelse af ansøgeren for at finde tegn, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast. Alternativt kan medlemsstaterne bestemme, at ansøgeren selv lader foretage en sådan lægeundersøgelse.

De i første afsnit omhandlede lægeundersøgelser skal foretages af kvalificerede sundhedspersoner, og resultatet af undersøgelsen forelægges den besluttende myndighed snarest muligt. Medlemsstaterne kan udpege de sundhedspersoner, der kan foretage sådanne lægeundersøgelser. En ansøgers nægtelse af at gennemgå en sådan lægeundersøgelse, afskærer ikke den besluttende myndighed fra at træffe afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.

Lægeundersøgelser, der foretages i overensstemmelse med dette stykke, betales af offentlige midler.

2. Foretages der ikke nogen lægeundersøgelse i overensstemmelse med stk. 1, underretter medlemsstaterne ansøgerne om, at de på eget initiativ og for egen regning kan få foretaget en lægeundersøgelse for at finde tegn, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast.

3. Resultaterne af de i stk. 1 og 2 nævnte lægeundersøgelser vurderes af den besluttende myndighed sammen med de andre elementer i ansøgningen.

Artikel 19

Gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger i forbindelse med procedurer i første instans

1. I forbindelse med de procedurer i første instans, som er fastsat i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at ansøgere, der anmoder om det, modtager gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger herunder som minimum oplysninger om proceduren i lyset af ansøgenes særlige situation. I tilfælde af afslag på en ansøgning i første instans giver medlemsstaterne også ansøgere, der anmoder om det, oplysninger — ud over den, der gives i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, og artikel 12, stk. 1, litra f) — for at redegøre for begrundelsen for afgørelsen og forklare, hvordan den kan påklages.

2. De gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger ydes på de betingelser, der er fastsat i artikel 21.

Artikel 20

Gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med klageprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der efter anmodning ydes gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med de klageprocedurer, der er fastsat i kapitel V. Som minimum skal dette omfatte forberedelsen af de nødvendige proceduremæssige dokumenter og deltagelse i høringen ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans på ansøgerens vegne.

2. Medlemsstaterne kan tillige yde gratis juridisk bistand og/eller repræsentation i forbindelse med de procedurer i første instans, der er fastsat i kapitel III. I sådanne tilfælde finder artikel 19 ikke anvendelse.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ikke ydes gratis juridisk bistand og repræsentation, hvis der efter domstolens eller det domstolslignende organs eller en anden kompetent myndigheds vurdering ikke er reel udsigt til, at ansøgeren vil få medhold i sin klage.

Træffes en afgørelse om ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation efter dette stykke af en myndighed, der ikke er en domstol eller et domstolslignende organ, sikrer medlemsstaterne at ansøgeren har ret til effektive retsmidler mod denne afgørelse ved en domstol eller et domstolslignende organ.

I forbindelse med anvendelsen af dette stykke sikrer medlemsstaterne, at den juridiske bistand og repræsentation ikke indskrænkes vilkårligt, og at ansøgerens faktiske adgang til retlig prøvelse ikke hindres.

4. Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes på de betingelser, der er fastsat i artikel 21.

Artikel 21

Betingelser for gratis juridisk og proceduremæssig information samt for gratis juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, ydes af ikke-statslige organisationer eller af fagfolk fra statslige myndigheder eller fra særlige statslige tjenester.

Den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, ydes af personer, som er godkendt eller har tilladelse efter national ret.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, samt den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, kun kan ydes:

a) til ansøgere, der ikke har tilstrækkelige midler, og/eller

b) gennem de juridiske rådgivere eller andre rådgivere, som specifikt i national ret er udpeget til at bistå og repræsentere ansøgere.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, kun kan ydes i forbindelse med klageprocedurer i overensstemmelse med kapitel V ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans og ikke til eventuelle yderligere klager eller revisioner i henhold til national ret, herunder genoptagelse eller revision af klager.

Medlemsstaterne kan også ved anvendelse af artikel 41, stk. 2, litra c), fastsætte, at den gratis juridiske bistand og repræsentation, der er omhandlet i artikel 20, ikke skal ydes til ansøgere, der ikke længere opholder sig på medlemsstatens område.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte nærmere bestemmelser for indgivelse og behandling af anmodninger om gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger i henhold til artikel 19 samt om gratis juridisk bistand og repræsentation i henhold til artikel 20.

4. Medlemsstaterne kan desuden:

a) fastsætte økonomiske og/eller tidsmæssige begrænsninger for ydelse af gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger, som er omhandlet i artikel 19, samt for ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation, som er omhandlet i artikel 20, medmindre sådanne begrænsninger vilkårligt indskrænker adgangen til juridiske og proceduremæssige oplysninger og juridisk bistand og repræsentation

b) bestemme, at behandlingen af ansøgere for så vidt angår gebyrer og andre omkostninger ikke må være gunstigere end den behandling, der generelt indrømmes landets borgere i spørgsmål vedrørende juridisk bistand.

5. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvis at få godtgjort alle de udgifter, som de har betalt, hvis og når ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at betale sådanne udgifter er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

Artikel 22

Ret til juridisk bistand og repræsentation i alle faser af proceduren

1. Ansøgerne skal have mulighed for på egen regning på en effektiv måde at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til national ret, om spørgsmål, der vedrører deres ansøgninger om international beskyttelse, i alle faser af proceduren, herunder efter en negativ afgørelse.

2. Medlemsstaterne kan tillade, at ikke-statslige organisationer yder juridisk bistand og/eller repræsentation til ansøgere i de procedurer, der er omhandlet i kapitel III og kapitel V i overensstemmelse med national ret.

Artikel 23

Omfanget af juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt eller har tilladelse som sådan i henhold til national ret, og som bistår eller repræsenterer en ansøger i overensstemmelse med national ret, har adgang til de oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet afgørelse.

Medlemsstaterne kan fravige denne bestemmelse, hvis videregivelse af oplysninger eller kilder ville bringe statens sikkerhed, sikkerheden for de organisationer eller personer, der giver oplysningerne, eller sikkerheden for den eller de personer, som oplysningerne vedrører, i fare, eller hvis efterforskningsinteresser i forbindelse med den behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som medlemsstaternes kompetente myndigheder foretager, eller medlemsstaternes internationale forbindelser ville blive bragt i fare. I sådanne tilfælde skal medlemsstaterne:

- a) give de i kapitel V omhandlede myndigheder adgang til sådanne oplysninger eller kilder, og
- b) fastlægge procedurer i national ret, som sikrer, at ansøgerens ret til et forsvar respekteres.

I forbindelse med litra b) kan medlemsstaterne navnlig give adgang til sådanne oplysninger eller kilder til en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, som har været gennem en sikkerhedsundersøgelse, for så vidt som oplysningerne er relevante for behandlingen af ansøgningen eller for at kunne træffe afgørelse om fratagelse af international beskyttelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en ansøger, har adgang til lukkede områder, såsom faciliteter for frihedsberøvede og transitområder, med henblik på at rådføre sig med ansøgeren i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4, og artikel 18, stk. 2, litra b) og c), i direktiv 2013/33/EU.

3. Medlemsstaterne tillader ved den personlige samtale en ansøger at være ledsaget af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er anerkendt eller godkendt som sådan i henhold til national ret.

Medlemsstaterne kan bestemme, at den juridiske rådgiver eller anden rådgiver kun må intervenere ved den personlige samtales slutning.

4. Uden at det berører nærværende artikel eller artikel 25, stk. 1, litra b), kan medlemsstaterne fastsætte regler for juridiske rådgiveres eller andre rådgiveres tilstedeværelse under alle samtaler under proceduren.

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgeren selv er til stede ved den personlige samtale, selv om en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer vedkommende i henhold til national ret, og kan kræve, at ansøgeren selv besvarer de spørgsmål, der stilles.

Uden at det berører artikel 25, stk. 1, litra b), forhindrer en juridisk rådgivers eller anden rådgivers fravær ikke den kompetente myndighed i at afholde en personlig samtale med ansøgeren.

Artikel 24

Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier

1. Medlemsstaterne vurderer inden for en rimelig frist efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse stilling til, om ansøgeren er en ansøger, der har behov for særlige proceduremæssige garantier.

2. Den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, kan integreres i de gældende nationale procedurer og/eller i den vurdering, der er omhandlet i artikel 22 i direktiv 2013/33/EU og skal ikke nødvendigvis have form af en administrativ procedure.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, der er identificeret som ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, får passende støtte til, at de kan udnytte rettighederne og overholde forpligtelserne i dette direktiv i hele asylprocedurens varighed.

I tilfælde, hvor en sådan passende støtte ikke kan ydes inden for rammerne af procedurerne i artikel 31, stk. 8, og artikel 43, navnlig når medlemsstaterne finder, at ansøgeren har behov for særlige proceduremæssige garantier som følge af tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, afholder medlemsstaterne sig fra eller ophører med at anvende artikel 31, stk. 8, og artikel 43. Når medlemsstaterne anvender artikel 46, stk. 6, på ansøgere, som artikel 31, stk. 8, og artikel 43 ikke kan anvendes på i medfør af dette afsnit, yder medlemsstaterne mindst de i artikel 46, stk. 7, fastsatte garantier.

4. Medlemsstaterne sikrer, at behovet for særlige proceduremæssige garantier også tilgodeses i overensstemmelse med dette direktiv, selv om behovet først bliver synligt på et senere stadium af proceduren, uden at proceduren dermed nødvendigvis skal starte forfra.

Artikel 25

Garantier for uledsagede mindreårige

1. Med forbehold af artikel 14-17 skal medlemsstaterne i forbindelse med alle de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv:

- a) træffe foranstaltninger så snart som muligt for at sikre, at en repræsentant repræsenterer og bistår den uledsagede mindreårige, for at denne kan udnytte de rettigheder og overholde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Den uledsagede mindreårige skal straks underrettes om, at der er udpeget en repræsentant. Repræsentanten udfører sine opgaver i overensstemmelse med princippet om barnets tarv og skal besidde den fornødne ekspertise hertil. Den person, der handler som repræsentant, udskiftes kun, hvis det er nødvendigt. Organisationer eller enkeltpersoner, hvis interesser er eller vil kunne være i konflikt med den uledsagede mindreåriges interesser, kan ikke komme i betragtning som repræsentanter. Repræsentanten kan også være den repræsentant, der er omhandlet i direktiv 2013/33/EU
- b) sikre, at repræsentanten får mulighed for at oplyse den uledsagede mindreårige om betydningen og de mulige følger af den personlige samtale og om nødvendigt om, hvordan vedkommende kan forberede sig på den personlige samtale. Medlemsstaterne sikrer, at en repræsentant og/eller en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse som sådan, er til stede under den personlige samtale og har lejlighed til at stille spørgsmål eller fremsætte bemærkninger inden for de rammer, der fastlægges af den person, der forestår samtalen.

Medlemsstaterne kan kræve, at den uledsagede mindreårige selv er til stede ved den personlige samtale, selv om repræsentanten er til stede.

2. Medlemsstaterne kan undlade at udpege en repræsentant, hvis den uledsagede mindreårige efter al sandsynlighed fylder 18 år, inden der træffes afgørelse i første instans.

3. Medlemsstaterne sikrer:

- a) at når en uledsaget mindreårige deltager i en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med artikel 14-17 og artikel 34, forstås denne samtale af en person, der har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov
- b) at det er en embedsmand med det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov, der forbereder den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen fra en uledsaget mindreårige.

4. Uledsagede mindreårige og deres repræsentanter modtager gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger som

omhandlet i artikel 19, også i forbindelse med de procedurer for fratagelse af international beskyttelse, som er omhandlet i kapitel IV.

5. Medlemsstaterne kan i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse lade den uledsagede mindreåriges alder fastslå ved en lægeundersøgelse, hvis medlemsstaterne ud fra almindelige erklæringer eller andre relevante indikationer er i tvivl om vedkommendes alder. Hvis medlemsstaterne efter undersøgelsen fortsat er i tvivl om ansøgerens alder, skal de antage, at ansøgeren er mindreårige.

Alle lægeundersøgelser skal foregå under fuld respekt for individets værdighed, og de undersøgelser, der vælges, skal være så lidt invasive som muligt og foretages af kvalificerede sundhedspersoner med det formål så vidt muligt at opnå et pålideligt resultat.

Lader medlemsstaterne alderen fastslå ved en lægeundersøgelse, sikrer de:

- a) at uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse underrettes på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed kan formodes at forstå, om muligheden for, at deres alder kan bestemmes ved hjælp af en lægeundersøgelse. De skal blandt andet underrettes om undersøgelsesmetoden og de mulige konsekvenser af resultatet af undersøgelsen for behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse, herunder hvad der vil ske, hvis de nægter at lade sig undersøge
- b) at uledsagede mindreårige og/eller deres repræsentanter indvilliger i, at der gennemføres en lægeundersøgelse for at fastslå de pågældende mindreåriges alder, og
- c) at en afgørelse om at afslå en ansøgning om international beskyttelse fra en uledsaget mindreårige, som har nægtet at lade sig underkaste en lægeundersøgelse, ikke udelukkende baseres på denne vægning.

Det forhold, at en uledsaget mindreårige har nægtet at lade sig underkaste en lægeundersøgelse, er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.

6. Den mindreåriges tarv kommer i første række, når medlemsstaterne gennemfører dette direktiv.

Når medlemsstaterne under asylproceduren identificerer en person som uledsaget mindreårige, kan de:

- a) anvende eller fortsætte med at anvende artikel 31, stk. 8, såfremt:
- i) ansøgeren kommer fra et land, der opfylder kriterierne for at blive betragtet som et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller

- ii) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning om international beskyttelse, der ikke kan afvises i overensstemmelse med artikel 40, stk. 5, eller
- iii) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret.
- b) anvende eller fortsætte med at anvende artikel 43 i overensstemmelse med artikel 8-11 i direktiv 2013/33/EU, såfremt:
- i) ansøgeren kommer fra et land, der opfylder kriterierne for at blive betraget som et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller
- ii) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning, eller
- iii) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret, eller
- iv) der er rimelig grund til at betragte et land, der ikke er en medlemsstat, som et sikkert tredjeland for ansøgeren i medfør af artikel 38, eller
- v) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske dokumenter, eller
- vi) ansøgeren i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have bidraget til at fastslå vedkommendes identitet eller nationalitet.

Medlemsstaterne må kun anvende litra v) og vi) i individuelle tilfælde, hvor der er tungtvejende grunde til at formode, at ansøgeren forsøger at skjule relevante elementer, der sandsynligvis ville føre til en negativ afgørelse, og forudsat at ansøgeren under hensyn til de særlige proceduremæssige behov for uledsagede mindreårige har haft fuld lejlighed til at give en tilfredsstillende redegørelse for de handlinger, der er nævnt i litra v) og vi), herunder ved at rådføre sig med sin repræsentant.

- c) betragte ansøgningen som en ansøgning, der kan afvises, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra c), hvis et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i medfør af artikel 38, forudsat at dette varetager den mindreåriges tarv
- d) anvende proceduren i artikel 20, stk. 3, når den mindreåriges repræsentant har juridiske kvalifikationer i henhold til national ret.

Medlemsstaterne skal, når de anvender artikel 46, stk. 6, på uledsagede mindreårige, mindst yde de garantier, der er fastsat i artikel 46, stk. 7, i alle tilfælde, jf. dog artikel 41.

Artikel 26

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne frihedsberøver ikke en person alene med den begrundelse, at vedkommende er ansøger. Begrundelserne og betingelserne for frihedsberøvelse og de garantier der er til rådighed for frihedsberøvede ansøgere skal være i overensstemmelse med direktiv 2013/33/EU.

2. Hvis en ansøger frihedsberøves, sikrer medlemsstaterne, at der er mulighed for hurtigt domstolsprøvelse i overensstemmelse med direktiv 2013/33/EU.

Artikel 27

Procedure, hvis ansøgningen trækkes tilbage

1. Hvis medlemsstaterne giver mulighed for udtrykkeligt at trække ansøgningen tilbage i henhold til national ret, sikrer de, såfremt en ansøger udtrykkeligt trækker sin ansøgning om international beskyttelse tilbage, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller at afslå ansøgningen.

2. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den besluttende myndighed kan beslutte at afbryde sagsbehandlingen uden at træffe afgørelse. I så fald sikrer medlemsstaterne, at den beslutende myndighed anfører dette i ansøgerens sagsakter.

Artikel 28

Procedure, hvis ansøgningen implicit trækkes tilbage eller opgives

1. Hvis der er rimelig grund til at antage, at en ansøger implicit har trukket sin ansøgning tilbage eller har opgivet den, sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller, under forudsætning af at den besluttende myndighed på grundlag af en passende undersøgelse af ansøgningens substans i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU betragter ansøgningen som grundløs, afslå ansøgningen.

Medlemsstaterne kan antage, at ansøgeren implicit har trukket sin ansøgning om international beskyttelse tilbage eller opgivet den, navnlig hvis det konstateres:

- a) at ansøgeren ikke har besvaret anmodninger om at give oplysninger, der er afgørende for vedkommendes ansøgning, jf. artikel 4 i direktiv 2011/95/EU, eller er udeblevet fra en personlig samtale, jf. nærværende direktivs artikel 14-17, medmindre ansøgeren inden for et rimeligt tidsrum kan påvise, at udeblivelsen skyldtes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over

- b) at ansøgeren er rømmet eller uden tilladelse har forladt det sted, hvor vedkommende var indkvarteret eller var anbragt i varetægt, uden at ansøgeren har kontaktet den kompetente myndighed inden for et rimeligt tidsrum, eller ikke inden for et rimeligt tidsrum har opfyldt sin meldepligt eller andre forpligtelser til at kommunikere, medmindre ansøgeren kan påvise, at dette skyldtes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over.

Medlemsstaterne kan fastsætte tidsfrister eller retningslinjer for gennemførelsen af disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en ansøger, der igen melder sig til den kompetente myndighed, efter at der er truffet afgørelse om at afbryde sagsbehandlingen, jf. stk. 1 i denne artikel, har ret til at anmode om at få sin sag genoptaget eller til at indgive en ny ansøgning, som ikke er omfattet af proceduren i artikel 40 og 41.

Medlemsstaterne kan fastsætte en tidsfrist på mindst ni måneder, efter hvilken ansøgerens sag ikke længere kan genoptages, eller efter hvilken den nye ansøgning kan behandles som en fornyet ansøgning, der er omfattet af proceduren i artikel 40 og 41. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgerens sag kun kan genoptages én gang.

Medlemsstaterne sikrer, at vedkommende ikke udsendes i modstrid med non-refoulement-princippet.

Medlemsstaterne kan tillade, at den besluttende myndighed genoptager sagen på det trin af sagsbehandlingen, hvor den blev afbrudt.

3. Denne artikel berører ikke forordning (EU) nr. 604/2013.

Artikel 29

UNHCR's rolle

1. Medlemsstaterne giver UNHCR mulighed for:
- at få adgang til ansøgere, herunder ansøgere, der er frihedsberøvet ved grænsen og i transitområderne
 - med ansøgerens samtykke at få adgang til oplysninger om individuelle ansøgninger om international beskyttelse, om udviklingen i proceduren og om de afgørelser, der træffes
 - som led i udførelsen af sine overvågningsopgaver i henhold til Genèvekonventionens artikel 35 at fremlægge sine synspunkter om individuelle ansøgninger om international beskyttelse for en hvilken som helst kompetent myndighed i den hvilken som helst fase af proceduren.
2. Stk. 1 finder også anvendelse på en organisation, der arbejder på den berørte medlemsstats område på vegne af UNHCR efter aftale med den pågældende medlemsstat.

Artikel 30

Indsamling af oplysninger om individuelle sager

I forbindelse med behandlingen af individuelle sager må medlemsstaterne ikke:

- give oplysninger til formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast om individuelle ansøgninger om international beskyttelse eller om, at der er indgivet en ansøgning
- indhente oplysninger i nogen form fra de formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast på en måde, der vil føre til, at sådanne aktører får direkte oplysninger om, at vedkommende har indgivet ansøgning, hvis dette vil indebære en risiko for ansøgerens fysiske integritet eller sådan risiko for personer, som vedkommende har forsørgerpligt over for, eller risiko for vedkommendes familiemedlemmers frihed og sikkerhed, hvis de stadig bor i oprindelseslandet.

KAPITEL III

PROCEDURER I FØRSTE INSTANS

AFDELING I

Artikel 31

Behandlingsprocedure

- Den behandlingsprocedure, medlemsstaterne anvender i forbindelse med behandling af ansøgninger om international beskyttelse, skal være i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.
- Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren bliver så kort som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet sagsbehandling.
- Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren afsluttes senest seks måneder efter, at ansøgningen er indgivet.

Hvor en ansøgning er omfattet af proceduren i forordning (EU) nr. 604/2013, starter tidsfristen på seks måneder fra det tidspunkt, hvor det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen i overensstemmelse med nævnte forordning, og ansøgeren befinder sig på den pågældende medlemsstats område og er blevet modtaget af den kompetente myndighed.

Medlemsstaterne kan forlænge den i dette stykke omhandlede frist på seks måneder med en periode, som ikke må overstige yderligere ni måneder, hvis:

- de faktiske og/eller retlige forhold er komplekse

b) et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er meget vanskeligt at afslutte proceduren inden for seks månedersfristen

c) forsinkelsen klart kan tilskrives det forhold, at ansøgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 13.

Som en undtagelse kan medlemsstaterne i behørigt begrundede tilfælde overskride tidsfristerne i dette stykke med højst tre måneder, når det er nødvendigt for at sikre en korrekt og fuldstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse.

4. Medlemsstaterne kan med forbehold af artikel 13 og 18 i direktiv 2011/95/EU udsætte afslutningen af behandlingsproceduren, hvis den besluttende myndighed ikke med rimelighed kan forventes at træffe afgørelse inden for de tidsfrister, der er fastsat i stk. 3, på grund af en usikker situation i oprindelseslandet, som forventes at være midlertidig. I så fald skal medlemsstaterne:

- a) foretage en gennemgang af situationen i det pågældende oprindelsesland mindst hver sjette måned
- b) inden for en rimelig tidsfrist underrette de berørte ansøgere om årsagen til udsættelsen
- c) inden for en rimelig tidsfrist underrette Kommissionen om udsættelsen af procedurene for det pågældende oprindelsesland.

5. Medlemsstaterne skal under alle omstændigheder afslutte behandlingsproceduren senest 21 måneder efter indgivelsen af ansøgningen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at den berørte ansøger, når der ikke kan træffes afgørelse inden for seks måneder:

- a) underrettes om forsinkelsen, og
- b) på vedkommendes anmodning modtager oplysninger om grundene til forsinkelsen og den tidsramme, inden for hvilken afgørelsen om ansøgningen forventes at foreligge.

7. Medlemsstaterne kan prioritere behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II i særdeleshed:

- a) hvis ansøgningen sandsynligvis er velbegrunderet

b) hvis ansøgeren er sårbar, jf. artikel 22 i direktiv 2013/33/EU eller har behov for særlige proceduremæssige garantier, navnlig uledsagede mindreårige.

8. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en behandlingsprocedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II fremskyndes og/eller foretages ved grænsen eller i transitområder i overensstemmelse med artikel 43, såfremt:

- a) ansøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning og fremlæggelsen af sagens faktiske omstændigheder kun har fremlagt elementer, der ikke er relevante for at fastslå, om vedkommende kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- b) ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland i dette direktivs forstand, eller
- c) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter eller ved at tilbageholde relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende sin identitet og/eller nationalitet, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen, eller
- d) det er sandsynligt, at ansøgeren i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have bidraget til at fastslå vedkommendes identitet eller nationalitet, eller
- e) ansøgeren har afgivet klart inkonsekvente og modstridende, klart usande eller åbenbart usandsynlige forklaringer, som er i modstrid med tilstrækkeligt kontrollerede oplysninger om oprindelseslandet, hvilket klart gør det utroværdigt, at vedkommende kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- f) ansøgeren har indgivet en fornyet ansøgning om international beskyttelse, som ikke kan afvises i overensstemmelse med artikel 40, stk. 5, eller
- g) ansøgeren udelukkende indgiver en ansøgning for at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en tidligere eller forestående afgørelse, som ville medføre udsendelse af vedkommende, eller
- h) ansøgeren er indrejst ulovligt på medlemsstatens område eller har forlænget sit ophold ulovligt og uden gyldig grund enten har undladt at melde sig til myndighederne eller at indgive en ansøgning om international beskyttelse, så snart det var muligt i betragtning af omstændighederne omkring vedkommendes indrejse, eller

- i) ansøgeren nægter at opfylde forpligtelsen til at få taget fingeraftryk i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodac-oplysninger med henblik på retshåndhævelse ⁽¹⁾, eller
- j) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan betragtes som en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret.

9. Medlemsstaterne fastsætter frister for, hvornår der skal være truffet afgørelse ved proceduren i første instans i henhold til stk. 8. Disse frister skal være rimelige.

Med forbehold af stk. 3-5 kan medlemsstaterne overskride disse tidsfrister, når det er nødvendigt for at sikre en korrekt og fuldstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse.

Artikel 32

Grundløse ansøgninger

1. Med forbehold af artikel 27 kan medlemsstaterne kun anse en ansøgning for grundløs, hvis den besluttende myndighed fastslår, at ansøgeren ikke kan indrømmes international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

2. I tilfælde af grundløse ansøgninger, hvor en hvilken som helst af de omstændigheder, der er nævnt i artikel 31, stk. 8, gør sig gældende, kan medlemsstaterne også betragte en ansøgning, hvis defineret således i national lovgivning, for åbenbart grundløs.

AFDELING II

Artikel 33

Ansøgninger, der kan afvises

1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 604/2013 ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

- a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse
- b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylsøgende land i henhold til artikel 35
- c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 38
- d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- e) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have indvilget i at få sin sag behandlet som led i en ansøgning, der er indgivet på vedkommendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med vedkommendes situation, der begrundes en separat ansøgning.

Artikel 34

Særlige regler for samtalen om ansøgningens antagelse til behandling

1. Medlemsstaterne tillader, at ansøgerne fremsætter deres synspunkter til anvendelsen af de i artikel 33 anførte begrundelser i deres særlige situation, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til behandling. Med henblik herpå afholder medlemsstaterne en personlig samtale om ansøgningens antagelse til behandling. Medlemsstaterne må kun gøre en undtagelse i henhold til artikel 42 i tilfælde af en fornyet ansøgning.

Dette stykke berører ikke artikel 4, stk. 2, litra a), i dette direktiv og artikel 5 i forordning (EU) nr. 604/2013.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansatte ved andre myndigheder end den besluttende myndighed forestår den personlige samtale om antagelse af ansøgningen om international beskyttelse til behandling. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at disse ansatte på forhånd modtager den fornødne grunduddannelse, navnlig hvad angår den internationale menneskerettighedslovgivning, Unionens asylregler og samtaleteknikker.

AFDELING III

Artikel 35

Begrebet første asylsøgende land

Et land kan betragtes som første asylsøgende land for en bestemt ansøger, hvis:

⁽¹⁾ Se side 1 i denne EUT.

- a) ansøgeren i det pågældende land er blevet anerkendt som flygtning, og vedkommende fortsat kan opnå denne beskyttelse, eller
- b) ansøgeren nyder en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i dette land og bl.a. er omfattet af non-refoulement-princippet,

og det pågældende land vil tilbagetage ansøgeren.

Ved anvendelse af begrebet første asylsøgende i forbindelse med den særlige situation, der gør sig gældende for en ansøger, kan medlemsstaterne tage hensyn til artikel 38, stk. 1. Ansøgeren skal have mulighed for at anfægte anvendelsen af begrebet første asylsøgende i vedkommendes særlige situation.

Artikel 36

Begrebet sikkert oprindelsesland

1. Et tredjeland udpeget som sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med dette direktiv kan efter en individuel behandling af ansøgningen kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt ansøger, såfremt

- a) vedkommende er statsborger i det pågældende land, eller
- b) vedkommende er statsløs og tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i dette land

og ikke har anført nogen væsentlige argumenter, der giver anledning til at antage, at det ikke er et sikkert oprindelsesland under hensyn til vedkommendes særlige situation med hensyn til opnåelse af status som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

2. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale lovgivning yderligere regler og bestemmelser for anvendelsen af begrebet sikkert oprindelsesland.

Artikel 37

National udpegelse af tredjelands sikre oprindelseslande

1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med bilag I i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre oprindelseslande.

2. Medlemsstaterne overvåger løbende situationen i de tredjelandslande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

3. Vurderingen af, om et land er et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med denne artikel bygger på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra andre medlemsstater, EASO, UNHCR, Europarådet og andre relevante internationale organisationer.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de lande, der er udpeget som sikre oprindelseslande i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 38

Begrebet sikkert tredjeland

1. Medlemsstaterne må kun anvende begrebet sikkert tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er overbevist om, at en person, som søger om international beskyttelse, behandles i overensstemmelse med følgende principper i det pågældende tredjeland:

- a) ansøgernes liv og frihed må ikke være truet på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, eller politiske overbevisning
- b) der er ikke risiko for alvorlig overlast som omhandlet i direktiv 2011/95/EU
- c) non-refoulement-princippet skal overholdes i overensstemmelse med Genèvekonventionen
- d) forbud mod udsendelse skal overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret, og
- e) det skal være muligt at søge om flygtningestatus, og hvis flygtningestatus anerkendes, at opnå beskyttelse i overensstemmelse med Genèvekonventionen.

2. Anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland er underlagt de regler, der er fastlagt i national ret, herunder:

- a) regler, der kræver en sådan forbindelse mellem ansøgeren, og det pågældende tredjeland, at det ville være rimeligt, at personen tog til det pågældende land
- b) regler om den metode, hvorved de kompetente myndigheder sikrer sig, at begrebet sikkert tredjeland kan anvendes på et særligt land eller en særlig ansøger. En sådan metode omfatter en gennemgang fra sag til sag af landets sikkerhed for en bestemt ansøger og/eller en national udpegelse af, hvilke lande der generelt betragtes som sikre
- c) regler i henhold til international ret, der gør det muligt at foretage en individuel vurdering af, om tredjelandet er sikkert for en bestemt ansøger, der som minimum giver ansøgeren mulighed for at gøre indsigelse mod anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland, fordi det pågældende tredjeland ikke er sikkert i vedkommendes særlige situation. Ansøgeren skal også have mulighed for at anfægte, at der består en forbindelse mellem vedkommende og tredjelandet i overensstemmelse med litra a).

3. Når medlemsstaterne gennemfører en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de:

- a) orientere ansøgeren herom, og
- b) forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjelandets sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

4. Hvis tredjelandet ikke giver ansøgeren ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

5. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 39

Begrebet europæisk sikkert tredjeland

1. En medlemsstat kan fastlægge, at der ikke foretages nogen, eller nogen fuldstændig, behandling af ansøgningen om international beskyttelse og af ansøgerens sikkerhed i forbindelse med vedkommendes særlige situation, som beskrevet i kapitel II, såfremt en kompetent myndighed ud fra de faktiske kendsgerninger har fastslået, at ansøgeren forsøger at rejse ind på eller er rejst ind på medlemsstatens område fra et sikkert tredjeland som defineret i stk. 2.

2. Et tredjeland kan kun anses for et sikkert tredjeland med henblik på stk. 1, hvis det:

- a) har ratificeret og overholder Genèvekonventionens bestemmelser uden nogen geografiske begrænsninger
- b) har indført en asylprocedure ved lov, og
- c) har ratificeret den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og overholder dens bestemmelser, herunder standarderne vedrørende effektive retsmidler.

3. Ansøgeren skal have mulighed for at påklage anvendelsen af begrebet europæisk sikkert tredjeland med den begrundelse, at det berørte tredjeland ikke er sikkert i vedkommendes særlige situation.

4. De berørte medlemsstater fastsætter i deres nationale lovgivning proceduren for gennemførelsen af bestemmelserne i stk. 1 og følgerne af afgørelser truffet i henhold til disse bestemmelser i overensstemmelse med non-refoulement-princippet, herunder undtagelser fra anvendelsen af denne artikel af humanitære eller politiske årsager eller af årsager, der vedrører folkeretten.

5. Når medlemsstaterne fuldbyrder en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de

- a) orientere ansøgeren herom, og
- b) forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjelandets sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

6. Hvis det sikre tredjeland ikke tager ansøgeren tilbage, sikrer medlemsstaten, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

7. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med denne artikel.

AFDELING IV

Artikel 40

Fornyede ansøgninger

1. Hvis en person, som har søgt om international beskyttelse i en medlemsstat, afgiver yderligere forklaringer eller indgiver en fornyet ansøgning i samme medlemsstat, behandler medlemsstaten disse yderligere forklaringer eller elementerne i den fornyede ansøgning inden for rammerne af behandlingen af den tidligere ansøgning eller inden for rammerne af behandlingen af en afgørelse, som bliver påklaget eller prøvet, for så vidt de ansvarlige myndigheder kan tage hensyn til og behandle alle de elementer, der ligger til grund for de yderligere forklaringer eller den fornyede ansøgning inden for disse rammer.

2. Med henblik på at træffe en afgørelse om antagelse af en ansøgning om international beskyttelse til behandling i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), underkastes en fornyet ansøgning om international beskyttelse først en indledende undersøgelse af, om der er fremkommet nye elementer eller oplysninger af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.

3. Konkluderes det i den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse, at der er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller har ansøgeren fremlagt sådanne, som i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at en fornyet ansøgning af andre grunde skal underkastes yderligere behandling.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgningen kun bliver realitetsbehandlet, hvis ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre rede for de forhold, der er omhandlet i denne artikels stk. 2 og 3 under den tidligere procedure, navnlig ved at udøve vedkommendes ret til et effektivt retsmiddel i henhold til artikel 46.

5. Hvis en fornyet ansøgningen ikke behandles yderligere i henhold til denne artikel, skal den afvises i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra d).

6. Den i denne artikel omhandlede procedure kan også finde anvendelse, hvis:

- a) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have givet sit samtykke til, at vedkommendes sag indgår i en ansøgning indgivet på vedkommendes vegne, og/eller
- b) en ugift mindreårig indgiver en ansøgning, efter at en ansøgning er indgivet på vedkommendes vegne i henhold til artikel 7, stk. 5, litra c).

I sådanne tilfælde går den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse ud på at afklare, om der foreligger oplysninger vedrørende den persons forhold, over for hvem der består forsørgerpligt, eller den ugifte mindreåriges forhold, der berettiger en særskilt ansøgning.

7. Afgiver en person, for hvem der er truffet en afgørelse om overførsel, som skal gennemføres i henhold til forordning (EU) nr. 604/2013, yderligere forklaringer, eller indgiver vedkommende en fornyet ansøgning i den medlemsstat, som skal foretage overførslen, skal disse forklaringer eller fornyede ansøgninger behandles af den ansvarlige medlemsstat som fastlagt i den forordning i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 41

Undtagelser fra retten til at forblive på området i tilfælde af fornyede ansøgninger

1. Medlemsstaterne kan gøre undtagelse fra retten til at forblive på området, når en person:

- a) har indgivet en første fornyet ansøgning, der ikke behandles yderligere i henhold til artikel 40, stk. 5, udelukkende med det formål at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en afgørelse, som ville medføre en nært forestående udsendelse af vedkommende af den pågældende medlemsstat, eller
- b) indgiver en anden fornyet ansøgning i den samme medlemsstat, efter at der er truffet en endelig afgørelse om at afvise en første fornyet ansøgning i henhold til artikel 40, stk. 5, eller efter at der er truffet en endelig afgørelse om at afvise denne ansøgning som grundløs.

Medlemsstaterne kan kun gøre en sådan undtagelse, hvis den besluttende myndighed finder, at en afgørelse om tilbagesendelse ikke vil føre til direkte eller indirekte refoulement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, kan medlemsstaterne også:

- a) fravige de tidsfrister, der normalt gælder for fremskyndede procedurer, i overensstemmelse med national ret, når behandlingsproceduren fremskyndes i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, litra g)
- b) fravige de tidsfrister, der normalt gælder for procedurer for antagelse til behandling, jf. artikel 33 og 34, i overensstemmelse med national ret, og/eller
- c) fravige artikel 46, stk. 8.

Artikel 42

Procedureregler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, hvis ansøgning underkastes en indledende undersøgelse, jf. artikel 40, er omfattet af de garantier, der er fastlagt i artikel 12, stk. 1.

2. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning fastsætte regler for den indledende undersøgelse, jf. artikel 40. Disse regler kan bl.a.:

- a) pålægge den berørte ansøger at oplyse om konkrete omstændigheder og fremlægge bevismidler, som berettiger en ny procedure
- b) tillade, at den indledende undersøgelse udelukkende foretages på et skriftligt grundlag uden en personlig samtale, undtagen i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 40, stk. 6.

Disse regler må ikke gøre det umuligt for en ansøger at få adgang til en ny procedure, og de må ikke medføre, at denne adgang i praksis bortfalder eller begrænses væsentligt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren på passende måde underrettes om udfaldet af den indledende undersøgelse og, hvis ansøgningen ikke vil blive realitetsbehandlet, om grundene hertil og om mulighederne for at påklage eller prøve afgørelsen.

AFDELING V

Artikel 43

Grænseprocedurer

1. Medlemsstaterne kan fastlægge procedurer i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II med henblik på ved grænsen eller i medlemsstaternes transitområder at kunne træffe afgørelse om:

- a) antagelse af en ansøgning, der er indgivet der, til behandling, i henhold til artikel 33, og/eller

b) substansen i en ansøgning i forbindelse med en procedure i henhold til artikel 31, stk. 8.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes en afgørelse inden for rammerne af de procedurer, der er omhandlet i stk. 1, inden for en rimelig tidsfrist. Hvis der ikke er truffet en afgørelse inden fire uger, skal ansøgeren have tilladelse til indrejse på medlemsstatens område, så vedkommendes ansøgning kan blive behandlet i overensstemmelse med dette direktivs øvrige bestemmelser.

3. Hvis ankomster, der indebærer et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som indgiver ansøgninger om international beskyttelse ved grænsen eller i et transitområde, i praksis gør det umuligt at anvende bestemmelserne i stk. 1, kan disse procedurer dog anvendes, når og så længe disse tredjelandsstatsborgere eller statsløse er normalt indkvarteret på steder i nærheden af grænsen eller i transitområdet.

KAPITEL IV

PROCEDURER FOR FRATAGELSE AF INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 44

Fratagelse af international beskyttelse

Medlemsstaterne sikrer, at der kan indledes en undersøgelse med henblik på fratagelse af en bestemt persons internationale beskyttelse, hvis der fremkommer nye elementer eller oplysninger, som viser, at der er grund til at tage det berettigede i vedkommendes internationale beskyttelse op til fornyet overvejelse.

Artikel 45

Procedureregler

1. Hvis den kompetente myndighed overvejer at fratage tredjelandsstatsborgere eller statsløse deres internationale beskyttelse i henhold til artikel 14 eller 19 i direktiv 2011/95/EU, skal medlemsstaten sikre, at de berørte personer nyder følgende garantier:

- a) de skal skriftligt underrettes om, at den kompetente myndighed tager op til fornyet overvejelse, om de kan anerkendes som personer med international beskyttelse og om grundene hertil, og
- b) de tilbydes mulighed for i en personlig samtale i henhold til artikel 12, stk. 1, litra b), og artikel 14-17 eller i en skriftlig erklæring at fremlægge grunde, der taler imod fratagelse af deres internationale beskyttelse.

2. Desuden sikrer medlemsstaterne inden for rammerne af den i stk. 1 omhandlede procedure, at:

- a) den kompetente myndighed kan indhente nøjagtige og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, f.eks. hvor det

er relevant fra EASO og UNHCR om den generelle situation i de berørte personers oprindelseslande, og

- b) hvis der i den enkeltes sag indsamles oplysninger med henblik på at tage dennes internationale beskyttelse op til fornyet overvejelse, må disse ikke indhentes fra aktøren/aktørerne bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, på en sådan måde, at denne aktør/disse aktører får direkte meddelelse om, at den berørte er en person med international beskyttelse, og hvis status er til fornyet overvejelse, eller på en sådan måde, at den fysiske integritet for den berørte person eller de personer, denne har forsørgerpligt over for, eller friheden og sikkerheden for de familiemedlemmer, som fortsat er bosat i oprindelseslandet, bringes i fare.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndigheds afgørelse om at fratage en person international beskyttelse meddeles skriftligt. De faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen, og der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod afgørelsen.

4. Når den kompetente myndighed har truffet afgørelse om at fratage international beskyttelse, finder artikel 20, artikel 22, artikel 23, stk. 1, og artikel 29 ligeledes anvendelse.

5. Uanset denne artikels stk. 1-4 kan medlemsstaterne beslutte, at international beskyttelse ophører ved lov, når personen med international beskyttelse utvetydigt har givet afkald på sin anerkendelse som en sådan person. En medlemsstat kan ligeledes fastsætte, at international beskyttelse ophører ved lov, hvis personen med international beskyttelse opnår statsborgerskab i den pågældende medlemsstat.

KAPITEL V

KLAGEADGANG

Artikel 46

Retten til effektive retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

- a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
 - i) om at betragte en ansøgning som grundløs hvad angår flygtningestatus og/eller subsidiær beskyttelsesstatus
 - ii) om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2
 - iii) truffet ved en medlemsstats grænse eller i dens transitområder, jf. artikel 43, stk. 1

- iv) om at undlade at foretage en behandling i henhold til artikel 39
- b) et afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt i henhold til artikel 27 og 28
- c) en afgørelse truffet i henhold til artikel 45 om fratagelse af international beskyttelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at personer, der af den besluttende myndighed anerkendes som værende berettiget til subsidiær beskyttelse, har ret til effektive retsmidler i henhold til stk. 1, hvis der er truffet en afgørelse, der betragter en ansøgning som grundløs med hensyn til flygtningestatus.

Med forbehold af stk. 1, litra c), kan en medlemsstat, når den subsidiære beskyttelsesstatus, som den pågældende medlemsstat har indrømmet, giver samme rettigheder og fordele som dem, der er forbundet med flygtningestatus i henhold til EU-retten og til national ret, afvise en klage over en afgørelse, der betragter en ansøgning som grundløs med hensyn til flygtningestatus, fordi ansøgeren ikke har udvist tilstrækkelig interesse i at opretholde sagen.

3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.

4. Medlemsstaterne fastsætter rimelige tidsfrister og andre nødvendige bestemmelser for at ansøgeren kan udøve sin til et effektivt retsmiddel som omhandlet i stk. 1. Tidsfristerne må ikke gøre udøvelse af denne ret umulig eller urimeligt vanskelig.

Medlemsstaterne kan også træffe bestemmelser om ex officio-prøvelse af afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 43.

5. Med forbehold af stk. 6 tillader medlemsstaterne, at ansøgerne forbliver på området, indtil fristen for at udøve retten til et effektivt retsmiddel er udløbet, og, såfremt ansøgeren har udøvet denne ret inden udløbet af fristen, indtil behandlingen af sagen er afsluttet.

6. I tilfælde af, at der træffes en afgørelse

- a) om at betragte en ansøgning som åbenbart grundløs i overensstemmelse med artikel 32, stk. 2, eller grundløs efter en undersøgelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 8, undtagen i tilfælde, hvor disse afgørelser er baseret på de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 31, stk. 8, litra h)

- b) om at betragte en ansøgning som en ansøgning, der kan afvises i henhold til artikel 33, stk. 2, litra a), b) eller d)

- c) om at afvise at genoptage ansøgerens sag, efter at den er blevet afbrudt i medfør af artikel 28, eller

- d) om at undlade at foretage nogen, eller nogen fuldstændig, behandling af ansøgningen i henhold til artikel 39

har en domstol eller et domstolslignende organ beføjelse til, enten efter anmodning fra den berørte ansøger eller ex officio, at afgøre, om ansøgeren kan forblive på medlemsstatens område, såfremt udfaldet af en sådan afgørelse er, at ansøgeren fratages retten til at forblive i medlemsstaten, og hvor retten i sådanne tilfælde til at forblive i medlemsstaten, indtil sagen er afgjort, ikke er omhandlet i national ret.

7. Stk. 6 finder kun anvendelse på de procedurer, der er omhandlet i artikel 43, såfremt:

- a) ansøgeren har den nødvendige tolkebistand, juridiske bistand og mindst en uge til at forberede anmodningen og forelægge domstolen eller det domstolslignende organ sine argumenter for at indrømme vedkommende ret til at forblive på området, indtil klagesagen er afgjort, og
- b) domstolen eller det domstolslignende organ som led i behandlingen af den i stk. 6 omhandlede anmodning undersøger den besluttende myndigheds negative afgørelse ud fra de retlige og faktiske omstændigheder.

Hvis betingelserne i litra a) og b) ikke er opfyldt, finder stk. 5 anvendelse.

8. Medlemsstaterne tillader, at ansøgeren forbliver på området, indtil den i stk. 6 og 7 fastsatte procedure med henblik på at afgøre, hvorvidt ansøgeren kan forblive på området, er afsluttet.

9. Stk. 5, 6 og 7 berører ikke artikel 26 i forordning (EU) nr. 604/2013.

10. Medlemsstaterne kan med hensyn til anvendelsen af stk. 1 fastsætte tidsfrister for domstolens eller det domstolslignende organs behandling af den besluttende myndigheds afgørelse.

11. Medlemsstaterne kan i deres nationale lovgivning også fastsætte betingelserne for, hvornår det kan antages, at en ansøger implicit har trukket sit retsmiddel som omhandlet i stk. 1 tilbage eller har opgivet det, samt regler for den procedure, der skal følges i sådanne tilfælde.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 47

Indsigelse ved offentlige myndigheder

Dette direktiv berører ikke offentlige myndigheders ret til at gøre indsigelse over for administrative og/eller retlige afgørelser i henhold til national lovgivning.

Artikel 48

Tavshedspligt

Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der får til opgave at gennemføre dette direktiv, har tavshedspligt som defineret i national ret med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 49

Samarbejde

Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt og meddeler Kommissionen dets adresse. Kommissionen videregiver oplysningerne til de øvrige medlemsstater.

Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle passende foranstaltninger til etablering af et direkte samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder.

Når medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 5, artikel 14, stk. 1, andet afsnit, og artikel 31, stk. 3, litra b), underretter de snarest muligt Kommissionen, når grundene til, at de har anvendt disse ekstraordinære foranstaltninger, ophører, og mindst en gang om året. Denne underretning skal så vidt muligt indeholde data om den procentvise andel af ansøgningerne, for hvilke der er truffet undtagelser, set i forhold til det samlede antal ansøgninger, der er behandlet i løbet af perioden.

Artikel 50

Beretning

Senest den 20. juli 2017 aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af dens beretning. Efter fremlæggelsen af beretningen aflægger Kommissionen mindst hvert femte år beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne.

I den første beretning aflægger Kommissionen endvidere specielt beretning om anvendelsen af artikel 17 og de forskellige redskaber, der benyttes i forbindelse med rapporten om den personlige samtale.

Artikel 51

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-30, artikel 31, stk. 1 og 2 og stk. 6-9, artikel 32-46, artikel 49 og 50 og bilag I senest den 20. juli 2015. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 31, stk. 3, 4 og 5, senest den 20. juli 2018. De underretter straks Kommissionen herom.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelse af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 52

Overgangsbestemmelser

Medlemsstaterne anvender de i artikel 51, stk. 1, omhandlede love og administrative bestemmelser i forbindelse med ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet, og i forbindelse med procedurer for fratagelse af international beskyttelse, der er indledt efter den 20. juli 2015 eller en tidligere dato. Ansøgninger, der er indgivet inden den 20. juli 2015, og procedurer for fratagelse af flygtningestatus, der er indledt inden denne dato, er omfattet af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til direktiv 2005/85/EF.

Medlemsstaterne anvender de i artikel 51, stk. 2, omhandlede love og administrative bestemmelser i forbindelse med ansøgninger om international beskyttelse, der er indgivet efter den 20. juli 2018 eller en tidligere dato. Ansøgninger, der er indgivet før denne dato, er omfattet af love og administrative bestemmelser i henhold til direktiv 2005/85/EF.

Artikel 53

Ophævelse

Direktiv 2005/85/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den 21. juli 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag II, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktivet.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 54***Ikrafttræden og anvendelse**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 47 og 48 anvendes fra den 21. juli 2015.

*Artikel 55***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

BILAG I

Udpegelse af sikre oprindelseslande som omhandlet i artikel 37, stk. 1

Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det på grundlag af de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og de generelle politiske omstændigheder kan påvises, at der generelt og til stadighed ikke sker forfølgelse, som defineret i artikel 9 i direktiv 2011/95/EU, ingen tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og ingen trussel om vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Ved denne vurdering skal der blandt andet tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i henhold til:

- a) det pågældende lands relevante love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis
- b) respekt for de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder og/eller Den Internationale Konvention om Civile og Politiske Rettigheder og/eller FN's Konvention mod Tortur, herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i nævnte europæiske konvention
- c) overholdelse af non-refoulement-princippet i overensstemmelse med Genèvekonventionen
- d) effektive retsmidler mod krænkelse af disse rettigheder og frihedsrettigheder.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv

(omhandlet i artikel 53)

Rådets direktiv 2005/85/EF

(EUT L 326 af 13.12.2005, s. 13)

DEL B

Frist for gennemførelse i national ret

(omhandlet i artikel 51)

Direktiv	Frister for gennemførelse
2005/85/EF	Første frist: 1. december 2007 Anden frist: 1. december 2008

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)-c)	Artikel 2, litra a)-c)
—	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra d)-f)	Artikel 2, litra e)-g)
—	Artikel 2, litra h) og i)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra j)
—	Artikel 2, litra k) og l)
Artikel 2, litra h)-k)	Artikel 2, litra m)-p)
—	Artikel 2, litra q)
Artikel 3, stk. 1 og 2	Artikel 3, stk. 1 og 2
Artikel 3, stk. 3	—
Artikel 3, stk. 4	Artikel 3, stk. 3
Artikel 4, stk. 1, første afsnit	Artikel 4, stk. 1, første afsnit
Artikel 4, stk. 1, andet afsnit	—
Artikel 4, stk. 2, litra a)	Artikel 4, stk. 2, litra a)
Artikel 4, stk. 2, litra b)-d)	—
Artikel 4, stk. 2, litra e)	Artikel 4, stk. 2, litra b)
Artikel 4, stk. 2, litra f)	—
—	Artikel 4, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 4, stk. 4
—	Artikel 4, stk. 5
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
—	Artikel 6, stk. 2-4
Artikel 6, stk. 2 og 3	Artikel 7, stk. 1 og 2
—	Artikel 7, stk. 3
—	Artikel 7, stk. 4
Artikel 6, stk. 4	Artikel 7, stk. 5
Artikel 6, stk. 5	—
—	Artikel 8
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 9, stk. 1 og 2

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 9, stk. 3
Artikel 8, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
—	Artikel 10, stk. 2
Artikel 8, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 10, stk. 3, litra a)-c)
—	Artikel 10, stk. 3, litra d)
Artikel 8, stk. 3 og 4	Artikel 10, stk. 4 og 5
Artikel 9, stk. 1	Artikel 11, stk. 1
Artikel 9, stk. 2, første afsnit	Artikel 11, stk. 2, første afsnit
Artikel 9, stk. 2, andet afsnit	—
Artikel 9, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 11, stk. 2, andet afsnit
Artikel 9, stk. 3	Artikel 11, stk. 3
Artikel 10, stk. 1, litra a)-c)	Artikel 12, stk. 1, litra a)-c)
—	Artikel 12, stk. 1, litra d)
Artikel 10, stk. 1, litra d) og e)	Artikel 12, stk. 1, litra e) og f)
Artikel 10, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 14, stk. 1, første afsnit
Artikel 12, stk. 2, andet afsnit	—
—	Artikel 14, stk. 1, andet og tredje afsnit
Artikel 12, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 14, stk. 1, fjerde afsnit
Artikel 12, stk. 2, litra a)	Artikel 14, stk. 2, første afsnit, litra a)
Artikel 12, stk. 2, litra b)	—
Artikel 12, stk. 2, litra c)	—
Artikel 12, stk. 3, første afsnit	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit, litra b)
Artikel 12, stk. 3, andet afsnit	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 12, stk. 4-6	Artikel 14, stk. 3-5
Artikel 13, stk. 1 og 2	Artikel 15, stk. 1 og 2
Artikel 13, stk. 3, litra a)	Artikel 15, stk. 3, litra a)
—	Artikel 15, stk. 3, litra b)
Artikel 13, stk. 3, litra b)	Artikel 15, stk. 3, litra c)
—	Artikel 15, stk. 3, litra d)
—	Artikel 15, stk. 3, litra e)
Artikel 13, stk. 4	Artikel 15, stk. 4

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 13, stk. 5	—
—	Artikel 16
Artikel 14	—
—	Artikel 17
—	Artikel 18
—	Artikel 19
Artikel 15, stk. 1	Artikel 22, stk. 1
Artikel 15, stk. 2	Artikel 20, stk. 1
—	Artikel 20, stk. 2-4
—	Artikel 21, stk. 1
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra a)	—
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra b) og c)	Artikel 21, stk. 2, første afsnit, litra a) og b)
Artikel 15, stk. 3, første afsnit, litra d)	—
Artikel 15, stk. 3, andet afsnit	—
Artikel 15, stk. 4-6	Artikel 21, stk. 3-5
—	Artikel 22, stk. 2
Artikel 16, stk. 1, første afsnit	Artikel 23, stk. 1, første afsnit
Artikel 16, stk. 1, andet afsnit, første punktum	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, indledende tekst
—	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, litra a)
Artikel 16, stk. 1, andet afsnit, andet punktum	Artikel 23, stk. 1, andet afsnit, litra b)
Artikel 16, stk. 2, første punktum	Artikel 23, stk. 2
Artikel 16, stk. 2, andet punktum	—
—	Artikel 23, stk. 3
Artikel 16, stk. 3	Artikel 23, stk. 4, første afsnit
Artikel 16, stk. 4, første afsnit	—
Artikel 16, stk. 4, andet og tredje afsnit	Artikel 23, stk. 4, andet og tredje afsnit
—	Artikel 24
Artikel 17, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 17, stk. 2, litra a)	Artikel 25, stk. 2
Artikel 17, stk. 2, litra b) og c)	—
Artikel 17, stk. 3	—
Artikel 17, stk. 4	Artikel 25, stk. 3
—	Artikel 25, stk. 4
Artikel 17, stk. 5	Artikel 25, stk. 5

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 25, stk. 6
Artikel 17, stk. 6	Artikel 25, stk. 7
Artikel 18	Artikel 26
Artikel 19	Artikel 27
Artikel 20, stk. 1 og 2	Artikel 28, stk. 1 og 2
—	Artikel 28, stk. 3
Artikel 21	Artikel 29
Artikel 22	Artikel 30
Artikel 23, stk. 1	Artikel 31, stk. 1
Artikel 23, stk. 2, første afsnit	Artikel 31, stk. 2
—	Artikel 31, stk. 3
—	Artikel 31, stk. 4 og 5
Artikel 23, stk. 2, andet afsnit	Artikel 31, stk. 6
Artikel 23, stk. 3	—
—	Artikel 31, stk. 7
Artikel 23, stk. 4, litra a)	Artikel 31, stk. 8, litra a)
Artikel 23, stk. 4, litra b)	—
Artikel 23, stk. 4, litra c), nr. i)	Artikel 31, stk. 8, litra b)
Artikel 23, stk. 4, litra c), nr. ii)	—
Artikel 23, stk. 4, litra d)	Artikel 31, stk. 8, litra c)
Artikel 23, stk. 4, litra e)	—
Artikel 23, stk. 4, litra f)	Artikel 31, stk. 8, litra d)
Artikel 23, stk. 4, litra g)	Artikel 31, stk. 8, litra e)
—	Artikel 31, stk. 8, litra f)
Artikel 23, stk. 4, litra h) og i)	—
Artikel 23, stk. 4, litra j)	Artikel 31, stk. 8, litra g)
—	Artikel 31, stk. 8, litra h) og i)
Artikel 23, stk. 4, litra k) og l)	—
Artikel 23, stk. 4, litra m)	Artikel 31, stk. 8, litra j)
Artikel 23, stk. 4, litra n) og o)	—
—	Artikel 31, stk. 9
Artikel 24	—
Artikel 25	Artikel 33
Artikel 25, stk. 1	Artikel 33, stk. 1

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 25, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 33, stk. 2, litra a)-c)
Artikel 25, stk. 2, litra d) og e)	—
Artikel 25, stk. 2, litra f) og g)	Artikel 33, stk. 2, litra d) og e)
—	Artikel 34
Artikel 26	Artikel 35
Artikel 27, stk. 1, litra a)	Artikel 38, stk. 1, litra a)
—	Artikel 38, stk. 1, litra b)
Artikel 27, stk. 1, litra b)-d)	Artikel 38, stk. 1, litra c)-e)
Artikel 27, stk. 2-5	Artikel 38, stk. 2-5
Artikel 28	Artikel 32
Artikel 29	—
Artikel 30, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 30, stk. 2-4	—
—	Artikel 37, stk. 2
Artikel 30, stk. 5 og 6	Artikel 37, stk. 3 og 4
Artikel 31, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 31, stk. 2	—
Artikel 31, stk. 3	Artikel 36, stk. 2
Artikel 32, stk. 1	Artikel 40, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	—
Artikel 32, stk. 3	Artikel 40, stk. 2
Artikel 32, stk. 4	Artikel 40, stk. 3, første punktum
Artikel 32, stk. 5	Artikel 40, stk. 3, andet punktum
Artikel 32, stk. 6	Artikel 40, stk. 4
—	Artikel 40, stk. 5
Artikel 32, stk. 7, første afsnit	Artikel 40, stk. 6, første afsnit, litra a)
—	Artikel 40, stk. 6, første afsnit, litra b)
Artikel 32, stk. 7, andet afsnit	Artikel 40, stk. 6, andet afsnit
—	Artikel 40, stk. 7
—	Artikel 41
Artikel 33	—
Artikel 34, stk. 1 og stk. 2, første afsnit, litra a)	Artikel 42, stk. 1 og stk. 2, første afsnit, litra a)
Artikel 34, stk. 2, første afsnit, litra b)	—
Artikel 34, stk. 2, første afsnit, litra c)	Artikel 42, stk. 2, første afsnit, litra b)

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 34, stk. 3, litra a)	Artikel 42, stk. 3
Artikel 34, stk. 3, litra b)	—
Artikel 35, stk. 1	Artikel 43, stk. 1, litra a)
—	Artikel 43, stk. 1, litra b)
Artikel 35, stk. 2 og stk. 3, første afsnit, litra a)-f)	—
Artikel 35, stk. 4	Artikel 43, stk. 2
Artikel 35, stk. 5	Artikel 43, stk. 3
Artikel 36, stk. 1 og stk. 2, litra c)	Artikel 39, stk. 1 og stk. 2, litra c)
Artikel 36, stk. 2, litra d)	—
Artikel 36, stk. 3	—
—	Artikel 39, stk. 3
Artikel 36, stk. 4-6	Artikel 39, stk. 4-6
—	Artikel 39, stk. 7
Artikel 36, stk. 7	—
Artikel 37	Artikel 44
Artikel 38	Artikel 45
—	Artikel 46, stk. 1, litra a), nr. i)
Artikel 39, stk. 1, litra a), nr. i) og ii)	Artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii)
Artikel 39, stk. 1, litra a), nr. iii)	—
Artikel 39, stk. 1, litra b)	Artikel 46, stk. 1, litra b)
Artikel 39, stk. 1, litra c) og d)	—
Artikel 39, stk. 1, litra e)	Artikel 46, stk. 1, litra c)
—	Artikel 46, stk. 2 og 3
Artikel 39, stk. 2	Artikel 46, stk. 4, første afsnit
—	Artikel 46, stk. 4, andet og tredje afsnit
Artikel 39, stk. 3	—
—	Artikel 46, stk. 5-9
Artikel 39, stk. 4	Artikel 46, stk. 10
Artikel 39, stk. 5	—
Artikel 39, stk. 6	Artikel 41, stk. 11
Artikel 40	Artikel 47
Artikel 41	Artikel 48
—	Artikel 49
Artikel 42	Artikel 50

Direktiv 2005/85/EF	Nærværende direktiv
Artikel 43, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
—	Artikel 51, stk. 2
Artikel 43, stk. 2 og 3	Artikel 51, stk. 3 og 4
Artikel 44	Artikel 52, stk. 1
—	Artikel 52, stk. 2
—	Artikel 53
Artikel 45	Artikel 54
Artikel 46	Artikel 55
Bilag I	—
Bilag II	Bilag I
Bilag III	—
—	Bilag II
—	Bilag III

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/33/EU

af 26. juni 2013

om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra f),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række indholdsmæssige ændringer af Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne ⁽⁴⁾. Direktivet bør af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) En fælles asylpolitik, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne berettiget søger beskyttelse i Unionen. En sådan politik bør bygge på princippet om solidaritet og en retfærdig ansvarsfordeling, herunder af de finansielle følger, mellem medlemsstaterne.

(3) Det Europæiske Råd nåede på sit ekstraordinære møde i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«), hvorved non-refoulement-princippet bekræftedes. Første fase af et fælles europæisk asylsystem blev fuldført med vedtagelsen af de relevante retlige instrumenter, herunder direktiv 2003/9/EF, som foreskrevet i traktaterne.

(4) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 4. november 2004 Haagprogrammet, som fastsætter de mål, der skal realiseres på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed i perioden 2005-2010. I den forbindelse opfordredes Kommissionen i Haagprogrammet til at afslutte evalueringen af førstefaseinstrumenterne og at forelægge Europa-Parlamentet og Rådet andenfaseinstrumenterne og -foranstaltningerne.

(5) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10.-11. december 2009 Stockholmprogrammet, som bekræftede forpligtelsen til målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet, som er baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status for de personer, der er blevet indrømmet international beskyttelse, og som bygger på høje standarder for beskyttelse samt retfærdige og effektive procedurer. Det fastlægges endvidere i Stockholmprogrammet, at det er altafgørende, at personer, uanset i hvilken medlemsstat deres ansøgning om international beskyttelse er indgivet, tilbydes behandling på et tilsvarende niveau med hensyn til modtagelsesforhold.

(6) Der bør mobiliseres ressourcer fra Den Europæiske Flygtningefond og Det Europæiske Asylstøttekontor til at give tilstrækkelig støtte til medlemsstaternes indsats med gennemførelsen af de standarder, der er fastsat i anden fase af det fælles europæiske asylsystem, særligt til de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asylsystemer, navnlig på grund af deres geografiske beliggenhed eller demografiske situation.

(7) I lyset af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget af førstefaseinstrumenternes gennemførelse, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, der ligger til grund for direktiv 2003/9/EF, med henblik på at sikre bedre modtagelsesforhold for ansøgere om international beskyttelse (»ansøgere«).

⁽¹⁾ EUT C 317 af 23.12.2009, s. 110, og EUT C 24 af 28.1.2012, s. 80.

⁽²⁾ EUT C 79 af 27.3.2010, s. 58.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 7. maj 2009 (EUT C 212 E af 5.8.2010, s. 348) og Rådets førstebehandlingsholdning af 6. juni 2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 10. juni 2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18.

- (8) For at sikre ligebehandling af ansøgere overalt i Unionen, bør dette direktiv finde anvendelse i alle faser af og på alle former for procedurer, der vedrører ansøgninger om international beskyttelse, og på alle centre og faciliteter, hvor ansøgere indkvarteres, og så længe de har ret til at forblive på medlemsstaternes område som ansøgere.
- (9) Medlemsstaterne bør ved anvendelsen af dette direktiv tilstræbe at sikre fuld overholdelse af principperne om barnets tarv og familiens enhed i overensstemmelse med henholdsvis Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
- (10) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelserne i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er parter i.
- (11) Der bør for modtagelse af ansøgere fastsættes standarder, som vil kunne sikre dem en værdig levestandard og ensartede levevilkår i alle medlemsstaterne.
- (12) Harmoniseringen af modtagelsesforholdene for ansøgere bør medvirke til at begrænse sekundære bevægelser blandt ansøgere som følge af forskellene mellem modtagelsesforholdene.
- (13) Med henblik på at sikre, at alle ansøgere om international beskyttelse behandles lige, og at sikre overensstemmelse med gældende EU-ret på asylområdet, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse⁽¹⁾, bør nærværende direktivs anvendelsesområde udvides til at omfatte ansøgere om subsidiær beskyttelse.
- (14) Modtagelse af personer med særlige modtagelsesbehov bør være et væsentligt anliggende for de nationale myndigheder for at sikre, at modtagelsen tilrettelægges specielt med henblik på at tilgodese deres særlige modtagelsesbehov.
- (15) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse, navnlig i overensstemmelse med medlemsstaternes folkeretlige forpligtelser og artikel 31 i Genèvekonventionen. Ansøgere må kun frihedsberøves under meget klart afgrænsede ganske særlige omstændigheder fastlagt i dette direktiv og i overensstemmelse med nødvendighedsprincippet og proportionalitetsprincippet for så vidt angår både frihedsberøvelsens form og formål. Frihedsberøves en ansøger, bør vedkommende have effektiv adgang til de nødvendige processuelle garantier, såsom domstolsprøvelse ved en national retsinstans.
- (16) For så vidt angår de administrative procedurer i forbindelse med grundene til frihedsberøvelse kræver begrebet »rettidig omhu« som et minimum, at medlemsstaterne træffer konkrete og meningsfyldte foranstaltninger for at sikre, at den tid, der er nødvendig for at undersøge grundene til frihedsberøvelse, er så kort som muligt, og at der reelt er mulighed for, at en sådan undersøgelse kan gennemføres korrekt på den kortest mulige tid. Frihedsberøvelse må ikke vare længere, end det med rimelighed er nødvendigt for at afslutte de relevante procedurer.
- (17) De grunde til frihedsberøvelse, der er fastsat i dette direktiv, berører ikke andre grunde til frihedsberøvelse, herunder grunde til frihedsberøvelse inden for rammerne af straffesager, der finder anvendelse i henhold til national ret, og som ikke har forbindelse til tredjelandsstatsborgerens eller den statsløse persons ansøgning om international beskyttelse.
- (18) Frihedsberøvede ansøgere bør behandles med fuld respekt for den menneskelige værdighed, og deres modtagelse bør tilrettelægges således, at deres behov i denne situation tilgodeses. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at artikel 37 i De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder anvendes.
- (19) Der kan være tilfælde, hvor det i praksis ikke er muligt øjeblikkeligt at sikre visse modtagelsesgarantier ved frihedsberøvelse, f.eks. på grund af den geografiske beliggenhed eller specifikke struktur af faciliteten til brug for frihedsberøvelse. Enhver fravigelse fra disse garantier bør dog være midlertidig og bør kun finde sted under de omstændigheder, der er anført i dette direktiv. Fravigelser bør kun finde sted under ganske særlige omstændigheder og bør være behørigt begrundede og tage hensyn til forholdene i den enkelte sag, herunder alvoren af fravigelsen samt dens varighed og konsekvens for den pågældende ansøger.

(¹) EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

- (20) Med henblik på bedre at sikre ansøgerens fysiske og mentale integritet bør frihedsberøvelse være en foranstaltning, der anvendes som sidste udvej, og som kun må anvendes, når alle ikkefrihedsberøvende alternativer til frihedsberøvelse er blevet tilstrækkeligt undersøgt. Eventuelle alternativer til frihedsberøvelse skal overholde ansøgeres grundlæggende menneskerettigheder.
- (21) For at sikre overholdelsen af de processuelle garantier, der består i, at de pågældende skal have mulighed for at kontakte organisationer eller grupper af personer, som yder juridisk bistand, bør der tilvejebringes oplysninger om sådanne organisationer og grupper af personer.
- (22) Når medlemsstaterne træffer afgørelse om indkvarteringsordninger, bør de tage passende hensyn til barnets tarv samt til særlige omstændigheder i forbindelse med enhver ansøger, der er afhængig af familiemedlemmer eller andre nære slægtninge som f.eks. ugifte mindreårige søskende, der allerede befinder sig i medlemsstaten.
- (23) For at fremme ansøgeres uafhængighed og begrænse væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne er det vigtigt at fastlægge klare regler for ansøgeres adgang til arbejdsmarkedet.
- (24) For at sikre, at den materielle bistand til ansøgere overholder principperne i dette direktiv, er det nødvendigt, at medlemsstaterne fastsætter niveauet af en sådan bistand på grundlag af relevante referencer. Dette betyder ikke, at det beløb, der tildeles, bør være det samme som for egne statsborgere. Medlemsstaterne kan indrømme ansøgere en mindre gunstig behandling end egne statsborgere som omhandlet i dette direktiv.
- (25) Misbrug af modtagelsessystemet bør hindres ved at specificere de omstændigheder, under hvilke de materielle modtagelsesforhold, der stilles til rådighed for ansøgere, kan indskrænkes eller inddrages samtidig med, at der sikres en værdig levestandard for alle ansøgere.
- (26) Det bør sikres, at de nationale modtagelsessystemer og samarbejdet mellem medlemsstaterne med hensyn til modtagelse af ansøgere fungerer effektivt.
- (27) Der bør tilskyndes til passende koordinering mellem de kompetente myndigheder med hensyn til modtagelse af ansøgere, og der bør derfor gøres en indsats for at fremme et harmonisk forhold mellem lokalsamfundene og indkvarteringscentrene.
- (28) Medlemsstaterne bør have beføjelser til at indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser for tredjelandstatsborgere og statsløse, der anmoder en medlemsstat om international beskyttelse.
- (29) Medlemsstaterne opfordres derfor til at anvende dette direktivs bestemmelser i forbindelse med procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af direktiv 2011/95/EU.
- (30) Gennemførelsen af dette direktiv bør evalueres med jævne mellemrum.
- (31) Målet for dette direktiv, nemlig indførelse af standarder for modtagelse af ansøgere i medlemsstaterne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dette direktivs omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (32) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (33) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forende Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.
- (34) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- (35) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der navnlig er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Dette direktiv tilsigter især, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 og 47 i chartret fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.
- (36) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national lovgivning bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2003/9/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af sidstnævnte direktiv.
- (37) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag II, del B, angivne frist for gennemførelse i national lovgivning af direktiv 2003/9/EF —
- mindreårige børn af par som omhandlet i første led eller af ansøgeren, på betingelse af at de er ugifte, uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret, som fastsat i national ret
- faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller ifølge praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for ansøgeren, hvis den pågældende ansøger er mindreårig og ugift
- d) »mindreårig«: en tredjelandstatsborger eller en statsløs person under 18 år
- e) »uledsaget mindreårig«: en mindreårig, som ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, der er ansvarlig for vedkommende i henhold til lov eller ifølge praksis i den pågældende medlemsstat, så længe vedkommende ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt; denne definition omfatter en mindreårig, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

FORMÅL, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at indføre standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (»ansøgere«) i medlemsstaterne.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »ansøgning om international beskyttelse«: en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95/EU
- b) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er taget endelig stilling til
- c) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af ansøgerens familie, der befinder sig i samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:
- ansøgerens ægtefælle eller dennes ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens udlændingelov
- f) »modtagelsesforhold«: alle de foranstaltninger, som medlemsstaterne sikrer ansøgere i overensstemmelse med dette direktiv
- g) »materielle modtagelsesforhold«: modtagelsesforhold, der omfatter indkvartering, kost og tøj, hvad enten dette ydes i form af naturalier, kontantydelse eller værdikuponer eller en kombination af disse tre, samt lommepenge
- h) »frihedsberøvelse«: enhver indespærring af en ansøger, som en medlemsstat foretager på et særligt sted, hvor ansøgeren er berøvet sin bevægelsesfrihed
- i) »indkvarteringscenter«: et hvilket som helst sted, der bruges til kollektiv indkvartering af ansøgere
- j) »repræsentant«: en person eller en organisation, der er udpeget af de kompetente organer til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig i de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv, med henblik på at varetage barnets tarv og udøve retlig handleevne for den mindreårige, hvor det er nødvendigt. Hvis en organisation udpeges som repræsentant, udpeger den en person, som er ansvarlig for at varetage repræsentantens opgaver i forbindelse med den uledsagede mindreårig i overensstemmelse med dette direktiv
- k) »ansøger med særlige modtagelsesbehov«: en sårbar person i overensstemmelse med artikel 21, som har behov for særlige garantier for at nyde godt af de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere og statsløse, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse på en medlemsstats område, herunder ved grænsen, i dens territorialfarvande eller transitområder, og som har tilladelse til at opholde sig på dette område som ansøgere, og på deres familiemedlemmer, hvis de er omfattet af en sådan ansøgning om international beskyttelse i henhold til national ret.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorielt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse, når bestemmelserne i Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf⁽¹⁾ anvendes.

4. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv på procedurerne for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af direktiv 2011/95/EU.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser om modtagelsesforhold for ansøgere og andre nære slægtninge til ansøgeren, der befinder sig i samme medlemsstat, når de er afhængige af ansøgeren eller af humanitære årsager, i det omfang disse bestemmelser er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM MODTAGELSESFORHOLDENE

Artikel 5

Oplysninger

1. Medlemsstaterne oplyser mindst ansøgere om de fastsatte ydelser og de forpligtelser, de skal overholde for så vidt angår modtagelsesforholdene, inden for en rimelig frist på ikke over 15 dage efter, at de har indgivet deres ansøgning om international beskyttelse.

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere modtager oplysninger om de organisationer eller grupper af personer, der yder specifik juridisk bistand, og om de organisationer, der vil kunne hjælpe eller oplyse dem om de modtagelsesforhold, der er til rådighed, herunder lægebehandling.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives skriftligt og på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed forventes at forstå. Oplysningerne kan om nødvendigt også gives mundtligt.

Artikel 6

Dokumenter

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren senest tre dage efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse får et dokument udstedt på navn, som bekræfter vedkommendes status som ansøger, eller som attesterer, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område, indtil der er truffet afgørelse om ansøgningen, eller mens den behandles.

Kan indehaveren ikke færdes frit på hele eller en del af medlemsstatens område, skal dette fremgå af dokumentet.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende denne artikel, når ansøgeren er frihedsberøvet, og i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet ved grænsen, eller i forbindelse med en procedure til afgørelse af, om ansøgeren er berettiget til indrejse på en medlemsstats område. I særlige tilfælde kan medlemsstaterne under behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse forsyne ansøgere med andre bevisdokumenter svarende til det i stk. 1 nævnte dokument.

3. Det i stk. 1 nævnte dokument er ikke nødvendigvis et bevis for ansøgerens identitet.

4. Medlemsstaterne vedtager de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ansøgere får udstedt det i stk. 1 omhandlede dokument, der skal være gyldigt i lige så lang tid, som ansøgerne har tilladelse til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område.

5. Medlemsstaterne kan udstede et rejsedokument til ansøgere, når tungtvejende humanitære årsager kræver deres tilstedeværelse i en anden stat.

⁽¹⁾ EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12.

6. Medlemsstaterne pålægger ikke ansøgere unødvendige eller uforholdsmæssige dokumentationskrav eller andre administrative krav, før de indrømmer dem de rettigheder, som de har i henhold til dette direktiv, alene af den grund at de er ansøgere om international beskyttelse.

Artikel 7

Opholdssted og retten til at færdes frit

1. Ansøgere kan færdes frit på værtsmedlemsstatens område eller på et område, som de har fået anvist af denne medlemsstat. Det anviste område må ikke berøre privatlivets ukrænkelighed, og det skal give tilstrækkelige muligheder for at sikre adgang til alle de ydelser, der er omhandlet i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, hvor ansøgeren skal opholde sig i almenhedens interesse, af hensyn til den offentlige orden, eller når det er nødvendigt for en hurtig behandling og effektiv opfølgning af ansøgningen om international beskyttelse.

3. Medlemsstaterne kan gøre adgangen til materielle modtagelsesforhold betinget af, at ansøgerne opholder sig et bestemt sted, som medlemsstaterne anviser. En sådan afgørelse, som kan være generel, træffes individuelt og i overensstemmelse med national ret.

4. Medlemsstaterne fastsætter mulighed for at give ansøgere midlertidig tilladelse til at forlade det i stk. 2 og 3 omhandlede opholdssted og/eller det i stk. 1 omhandlede anviste område. Afgørelser træffes individuelt, objektivt og upartisk og skal begrundes, hvis de er negative.

Ansøgeren skal ikke anmode om tilladelse til at overholde aftaler med myndighederne og domstolene, hvis den pågældendes tilstedeværelse er nødvendig.

5. Medlemsstaterne kræver, at ansøgere meddeler de kompetente myndigheder deres nuværende adresse og hurtigst muligt informerer disse myndigheder om eventuelle adresseændringer.

Artikel 8

Frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne kan ikke frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er en ansøger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelsesstatus⁽¹⁾.

2. Viser det sig på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag nødvendigt, kan medlemsstaterne frihedsberøve en

ansøger, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. En ansøger må kun frihedsberøves:

a) for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet

b) for at fastlægge de forhold, som ansøgningen om international beskyttelse støttes på, og som ikke kunne fastlægges uden frihedsberøvelse, navnlig hvis der er en risiko for, at ansøgeren forsvinder

c) for i forbindelse med en procedure at afgøre, om ansøgeren har ret til indrejse på området

d) hvis den pågældende er frihedsberøvet som led i en tilbagesendelsesprocedure i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold⁽²⁾ for at forberede tilbagesendelse og/eller gennemføre udsendelsesprocessen, og den berørte medlemsstat på grundlag af objektive kriterier, herunder at den pågældende allerede har haft mulighed for adgang til asylproceduren, kan dokumentere, at der er rimelig grund til at antage, at den pågældende kun har indgivet ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke eller hindre håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse

e) når beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller offentlige orden gør det påkrævet

f) i overensstemmelse med artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne⁽³⁾.

Grundene til frihedsberøvelse fastsættes i national ret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at regler vedrørende alternativer til frihedsberøvelse, såsom regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, at stille en økonomisk garanti eller en pligt til at forblive på et bestemt sted, er fastsat i national ret.

⁽¹⁾ Se side 60 i denne EUT.

⁽²⁾ EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

⁽³⁾ Se side 31 i denne EUT.

Artikel 9

Frihedsberøvede ansøgers garantier

1. Frihedsberøvelse af en ansøger skal være så kort som mulig og må kun opretholdes, så længe som de i artikel 8, stk. 3, grunde gør sig gældende.

Administrative procedurer, som vedrører de i artikel 8, stk. 3, anførte grunde til frihedsberøvelse, gennemføres med rettidig omhu. Forsinkelser i administrative procedurer, som ikke kan tilskrives ansøgeren, berettiger ikke til fortsat frihedsberøvelse.

2. Afgørelser om frihedsberøvelse af ansøgere træffes skriftlig af retsinstanser eller administrative myndigheder. Afgørelsen om frihedsberøvelse skal indeholde den faktiske og retlige begrundelse, som den bygger på.

3. Træffes afgørelsen om frihedsberøvelse af administrative myndigheder, skal medlemsstaterne åbne mulighed for en hurtig retlig prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen, der skal foretages af en retsinstans *ex officio* og/eller efter anmodning fra ansøgeren. Handler retsinstansen *ex officio*, skal der træffes afgørelse om en sådan prøvelse så hurtigt som muligt efter påbegyndelsen af frihedsberøvelsen. Anmoder ansøgeren om prøvelse, skal der træffes afgørelse så hurtigt som muligt efter indledningen af den relevante procedure. Med henblik herpå fastsætter medlemsstaterne i den nationale lovgivning en frist, inden for hvilken den retlige prøvelse *ex officio* og/eller den retlige prøvelse efter anmodning fra ansøgeren skal gennemføres.

Fastlås det som følge af den retlige prøvelse, at frihedsberøvelsen er ulovlig, løslades ansøgeren straks.

4. Frihedsberøvede ansøgere skal straks orienteres skriftligt, på et sprog de forstår eller med rimelighed forventes at forstå, om grunde til frihedsberøvelsen og om procedurerne i national ret for at bestride afgørelsen om frihedsberøvelse samt om muligheden for at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation.

5. Frihedsberøvelsen tages med passende mellemrum op til fornyet vurdering af retsinstansen, *ex officio* og/eller på den pågældende ansøgers anmodning, navnlig hvis den er af længere varighed, der opstår nye forhold, eller der fremkommer nye oplysninger, som kan have betydning for frihedsberøvelsens lovlighed.

6. I tilfælde af retlig prøvelse af afgørelsen om frihedsberøvelse som omhandlet i stk. 3 sikrer medlemsstaterne, at ansøgere har adgang til gratis juridisk bistand og repræsentation. Dette skal som minimum omfatte udarbejdelse af de nødvendige procesdokumenter og deltagelse i retsmødet ved retsinstansen på ansøgers vegne.

Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af personer med passende kvalifikationer, som er godkendt eller har tilladelse i henhold til national ret, og hvis interesser ikke strider mod eller potentielt kan stride mod ansøgers interesser.

7. Medlemsstaterne kan også fastsætte bestemmelser om, at gratis juridisk bistand og repræsentation kun ydes:

a) til personer, der ikke har tilstrækkelige midler, og/eller

b) gennem tjenester, der stilles til rådighed af juridiske eller andre rådgivere, som i henhold til national ret specifikt er udpeget til at bistå og repræsentere ansøgere.

8. Medlemsstaterne kan også:

a) pålægge økonomiske og/eller tidsmæssige begrænsninger i forbindelse med gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at dette ikke vilkårligt begrænser adgangen til juridisk bistand og repræsentation

b) fastsætte bestemmelser om, at behandlingen af ansøgere for så vidt angår gebyrer og andre udgifter ikke må være gunstigere end den behandling, der generelt gives deres egne statsborgere i forbindelse med juridisk bistand.

9. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvist at få godtgjort alle de udgifter, som de har betalt, hvis og når ansøgers finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at betale sådanne udgifter er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

10. Procedurerne for adgang til juridisk bistand og repræsentation fastsættes i national ret.

Artikel 10

Vilkår under frihedsberøvelsen

1. Frihedsberøvelse af ansøgere skal som hovedregel finde sted i særlige faciliteter til brug for frihedsberøvelse. Hvis en medlemsstat ikke kan stille indkvartering til rådighed i en særlig facilitet til brug for frihedsberøvelse og som følge heraf er nødt til at benytte fængsler, holdes den frihedsberøvede ansøger adskilt fra de almindelige indsatte, og de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse.

Frihedsberøvede ansøgere skal som hovedregel holdes adskilt fra andre tredjelandsstatsborgere, som ikke har indgivet ansøgning om international beskyttelse.

Kan ansøgere ikke frihedsberøves adskilt fra andre tredjelandsstatsborgere, sikrer den pågældende medlemsstat, at de vilkår under frihedsberøvelsen, der er fastlagt i dette direktiv, finder anvendelse.

2. Frihedsberøvede ansøgere skal have adgang til udendørsområder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at personer, der repræsenterer De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR), har mulighed for at kommunikere med og aflægge besøg hos ansøgere på betingelser, der respekterer privatlivets fred. Denne mulighed gælder også en organisation, som arbejder på den pågældende medlemsstats område på vegne af UNHCR ifølge en aftale med den pågældende medlemsstat.

4. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer, juridiske eller andre rådgivere og personer, som repræsenterer relevante ikkestatslige organisationer, der er anerkendt af den pågældende medlemsstat, har mulighed for at kommunikere med og aflægge besøg hos ansøgere på betingelser, der respekterer privatlivets fred. Adgangen til faciliteten til brug for frihedsberøvelse kan kun begrænses, hvis begrænsningen i medfør af national ret er objektivt nødvendig af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative ledelse af faciliteten til brug for frihedsberøvelse, forudsat at adgangen ikke dermed begrænses alvorligt eller gøres umulig.

5. Medlemsstaterne sikrer, at frihedsberøvede ansøgere systematisk får oplysninger om de regler, der gælder i centret, og om deres rettigheder og forpligtelser på et sprog, de forstår eller med rimelighed forventes at forstå. Frihedsberøves ansøgeren ved et grænseovergangssted eller i et transitområde, kan medlemsstaterne fravige dette krav i behørigt begrundede tilfælde og for en rimelig periode, som skal være så kort som muligt. Denne undtagelse finder ikke anvendelse i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 43 i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 11

Frihedsberøvelse af sårbare personer og ansøgere med særlige modtagelsesbehov

1. Frihedsberøvede sårbare ansøgers helbred, herunder deres mentale sundhed, skal være et væsentligt anliggende for de nationale myndigheder.

Frihedsberøves sårbare personer, sikrer medlemsstaterne regelmæssigt tilsyn og passende støtte under hensyntagen til deres særlige situation, herunder deres helbred.

2. Mindreårige må kun frihedsberøves som sidste udvej, og efter at det er fastslået, at andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Sådant frihedsberøvelse skal være for den kortest mulige periode, og der skal gøres alt for at løslade de frihedsberøvede mindreårige og indkvartere dem i passende faciliteter for mindreårige.

Den mindreåriges tarv, jf. artikel 23, stk. 2, kommer i første række.

Frihedsberøves mindreårige, skal de have mulighed for at deltage i fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreation, der passer til deres alder.

3. Uledsagede mindreårige må kun frihedsberøves under ganske særlige omstændigheder. Enhver indsats skal gøres for at løslade den frihedsberøvede uledsagede mindreårige så hurtigt som muligt.

Uledsagede mindreårige må aldrig frihedsberøves i fængsler.

Uledsagede mindreårige skal så vidt muligt indkvarteres i institutioner med personale og faciliteter, der tager hensyn til behovene hos personer på deres alder.

Frihedsberøves uledsagede mindreårige, skal medlemsstaterne sikre, at de indkvarteres adskilt fra voksne.

4. Frihedsberøvede familier skal have separat indkvartering, der sikrer tilstrækkelig beskyttelse af privatlivet.

5. Frihedsberøves kvindelige ansøgere, sikrer medlemsstaterne, at de indkvarteres adskilt fra mandlige ansøgere, medmindre sidstnævnte er familiemedlemmer, og alle berørte personer har givet deres samtykke.

Undtagelser fra første afsnit kan også gælde for brugen af fællesområder, der benyttes til rekreation eller sociale aktiviteter, herunder til indtagelse af måltider.

6. Frihedsberøves ansøgeren ved et grænseovergangssted eller i et transitområde, kan medlemsstaterne i behørigt begrundede tilfælde og for en rimelig periode, som skal være så kort som mulig, fravige stk. 2, tredje afsnit, stk. 4 og stk. 5, første afsnit, med undtagelse af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 43 i direktiv 2013/32/EU.

Artikel 12

Familier

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til så vidt muligt at bevare familiens enhed på deres område, hvis den pågældende medlemsstat stiller indkvartering til rådighed for ansøgere. Disse foranstaltninger finder anvendelse med ansøgerens accept.

Artikel 13

Helbredsundersøgelser

Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgere underkastes en helbredsundersøgelse af hensyn til den offentlige sundhed.

Artikel 14

Skolegang og undervisning for mindreårige

1. Medlemsstaterne giver mindreårige børn af ansøgere samt mindreårige ansøgere adgang til uddannelsessystemet på betingelser, der svarer til dem, som gælder for deres egne statsborgere, så længe en udsendelsesforanstaltning vedrørende dem selv eller deres forældre ikke er gennemført. Denne uddannelse kan finde sted i indkvarteringscentrene.

Medlemsstaterne kan bestemme, at denne adgang er begrænset til det offentlige uddannelsessystem.

Medlemsstaterne kan ikke afbryde undervisning på sekundærtrinnet, blot fordi den mindreårige har nået myndighedsalderen.

2. Adgangen til uddannelsessystemet må ikke udsættes i mere end tre måneder fra den dato, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet af den mindreårige eller på dennes vegne.

Mindreårige tilbydes indslusningskurser, herunder sprogkurser, hvis det er nødvendigt for at fremme deres adgang til og deltagelse i uddannelsessystemet, jf. stk. 1.

3. Er der ikke mulighed for adgang til uddannelsessystemet som omhandlet i stk. 1 som følge af den mindreåriges særlige

situation, skal den pågældende medlemsstat tilbyde alternative undervisningsformer i overensstemmelse med dens nationale ret og praksis.

Artikel 15

Beskæftigelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til arbejdsmarkedet senest ni måneder fra datoen for indgivelse af ansøgningen om international beskyttelse, hvis den kompetente myndighed ikke har truffet en afgørelse i første instans, og forsinkelsen ikke kan tilskrives ansøgeren.

2. Medlemsstaterne beslutter, på hvilke vilkår ansøgeren får adgang til arbejdsmarkedet, i overensstemmelse med deres nationale ret, samtidig med at de sikrer, at ansøgere har effektiv adgang til arbejdsmarkedet.

Af arbejdsmarkedspolitiske hensyn kan medlemsstaterne give forrang til unionsborgere og statsborgere fra stater, der er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, samt tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold.

3. Adgangen til arbejdsmarkedet må ikke trækkes tilbage under klageprocedurer, når en klage over en negativ afgørelse efter normalproceduren har opsættende virkning, før der er meddelt negativ afgørelse i klagesagen.

Artikel 16

Erhvervsuddannelse

Medlemsstaterne kan give ansøgere adgang til erhvervsuddannelse, uanset om de har adgang til arbejdsmarkedet eller ej.

Adgang til erhvervsuddannelse, der er forbundet med en arbejdskontrakt, afhænger af, i hvilket omfang ansøgeren har adgang til arbejdsmarkedet i overensstemmelse med artikel 15.

Artikel 17

Generelle regler om materielle modtagelsesforhold og lægebehandling

1. Medlemsstaterne sørger for, at der er materielle modtagelsesforhold til rådighed for ansøgere, når de indgiver ansøgning om international beskyttelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de materielle modtagelsesforhold muliggør en passende levestandard for ansøgere, som sikrer deres underhold og beskytter deres fysiske og mentale sundhed.

Medlemsstaterne sørger for, at levestandarden også opretholdes, når det drejer sig om sårbare personer, jf. artikel 21, og frihedsberøvede personer.

3. Medlemsstaterne kan gøre alle eller nogle af de materielle modtagelsesforhold og lægebehandlinger betinget af, at ansøgere ikke har tilstrækkelige midler til at opretholde en levestandard, som deres sundhed kræver, og til at sikre deres underhold.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgere dækker eller bidrager til dækningen af omkostningerne i forbindelse med de materielle modtagelsesforhold og de lægebehandlinger, der er omhandlet i dette direktiv, jf. stk. 3, når ansøgerne råder over tilstrækkelige midler, f.eks. hvis de har arbejdet i en rimelig periode.

Viser det sig, at en ansøger havde tilstrækkelige midler til at dække de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling, da disse basale behov blev opfyldt, kan medlemsstaterne kræve tilbagebetaling fra ansøgeren.

5. Yder medlemsstaterne materielle modtagelsesforhold i form af kontantydelse eller værdikuponer, fastlægges størrelsen heraf på grundlag af det eller de niveauer, som den pågældende medlemsstat har fastlagt enten ved lov eller praksis for at sikre en passende levestandard for egne statsborgere. Medlemsstaterne kan i den forbindelse indrømme ansøgere en mindre gunstig behandling end egne statsborgere, navnlig hvis materiel støtte delvis ydes i form af naturalier, eller hvis disse niveauer, når de anvendes på egne statsborgere, tager sigte på at sikre en levestandard, der er højere end den, som dette direktiv foreskriver for ansøgere.

Artikel 18

Bestemmelser om materielle modtagelsesforhold

1. Stilles der gratis indkvartering til rådighed, skal det ske i en af følgende former eller en kombination heraf:

- a) lokaler, der anvendes med henblik på indkvartering af ansøgere under behandlingen af en ansøgning om internationale beskyttelse, der er indgivet ved grænsen eller i transitområder
- b) indkvarteringscentre, hvor der sikres en passende levestandard
- c) private huse, lejligheder, hoteller eller andre bygninger, der egner sig til indkvartering af ansøgere.

2. Med forbehold af eventuelle særlige vilkår under frihedsberøvelsen, jf. artikel 10 og 11, i forbindelse med den indkvartering, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) og c), sikrer medlemsstaterne, at:

- a) ansøgere har garanti for beskyttelse af deres familieliv
- b) ansøgere har mulighed for at kommunikere med slægtninge, juridiske eller andre rådgivere, personer, som repræsenterer UNHCR og andre relevante nationale, internationale og ikke-statslige organisationer og organer
- c) der med henblik på at bistå ansøgerne gives adgang for familiemedlemmer, juridiske eller andre rådgivere, personer, som repræsenterer UNHCR og relevante ikke-statslige organisationer, som er anerkendt af medlemsstaten. Denne adgang kan kun begrænses af grunde, der vedrører centrenes og ansøgernes sikkerhed.

3. Medlemsstaterne tager hensyn til køn, alder og den situation, som sårbare personer befinder sig i, i forbindelse med ansøgere i de stk. 1, litra a) og b), omhandlede lokaler og indkvarteringscentre.

4. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at forhindre overfald og kønsspecifik vold, herunder seksuelle overgreb og chikane, i de lokaler og indkvarteringscentre, der er nævnt i stk. 1, litra a) og b).

5. Medlemsstaterne sikrer så vidt muligt, at voksne ansøgere, der er økonomisk afhængige, og som har særlige modtagelsesbehov, indkvarteres sammen med nære voksne slægtninge, som allerede befinder sig i den samme medlemsstat, og som i henhold til lov eller ifølge praksis i den pågældende medlemsstat har ansvaret for dem.

6. Medlemsstaterne sørger for, at ansøgere kun overføres fra en indkvartering til en anden, når det er nødvendigt. Medlemsstaterne giver ansøgere mulighed for at informere deres juridiske eller andre rådgivere om overførslen og om deres nye adresse.

7. Personalet i indkvarteringscentrene skal have en passende uddannelse og være bundet af de i national ret fastsatte regler om tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, de får kendskab til under deres arbejde.

8. Medlemsstaterne kan inddrage ansøgere i forvaltningen af de materielle ressourcer og de ikkematerielle aspekter af livet i centret gennem et repræsentativt rådgivende organ eller råd bestående af beboere.

9. I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaterne undtagelsesvis fastsætte nærmere bestemmelser om andre materielle modtagelsesforhold end dem, der er fastsat i denne artikel, i en rimelig periode, der skal være så kort som muligt, når:

- a) der er behov for en vurdering af ansøgerens særlige behov i overensstemmelse med artikel 22
- b) den sædvanlige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt.

Sådanne andre forhold skal under alle omstændigheder dække de basale behov.

Artikel 19

Lægebehandling

1. Medlemsstaterne sørger for, at ansøgere får den nødvendige lægebehandling, som mindst skal omfatte akut lægehjælp og absolut nødvendig behandling af sygdomme og alvorlige mentale forstyrrelser.

2. Medlemsstaterne yder den nødvendige lægebehandling eller anden form for behandling til ansøgere med særlige modtagelsesbehov, herunder om nødvendigt passende psykiatrisk behandling.

KAPITEL III

INDSKRÆNKNING ELLER INDDRAGELSE AF MATERIELLE MODTAGELSESFORHOLD

Artikel 20

Indskrænkning eller inddragelse af materielle modtagelsesforhold

1. Medlemsstaterne kan indskrænke eller i ganske særlige og behørigt begrundede tilfælde inddrage materielle modtagelsesforhold, hvis en ansøger:

- a) forlader det opholdssted, der er fastlagt af den kompetente myndighed, uden at underrette myndigheden, eller, hvis dette kræves, uden tilladelse, eller
- b) undlader at overholde sin mødepligt, at imødekomme anmodninger om at fremkomme med oplysninger eller at møde til personlige samtaler vedrørende asylproceduren i en rimelig periode, der fastlægges i national ret, eller
- c) har indgivet en fornyet ansøgning som defineret i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU.

Når ansøgeren i forbindelse med litra a) og b) opspores eller frivilligt melder sig hos de kompetente myndigheder, træffes der på grundlag af årsagerne til den pågældendes forsvinden en begrundet afgørelse om genoptagelse af adgangen til alle de materielle modtagelsesforhold, der er indskrænket eller inddraget, eller nogle af dem.

2. Medlemsstaterne kan også begrænse de materielle modtagelsesforhold, hvis de kan godtgøre, at ansøgeren uden rimelig grund ikke har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, så snart det var praktisk muligt efter ankomsten til den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller inddrage de materielle modtagelsesforhold, hvis en ansøger har skjult sine økonomiske midler og derfor uberettiget nydt godt af materielle modtagelsesforhold.

4. Medlemsstaterne kan iværksætte sanktioner i tilfælde af alvorlige overtrædelser af de bestemmelser, der er fastlagt for indkvarteringscentrene, samt i tilfælde af grov voldelig adfærd.

5. Afgørelser om indskrænkning eller inddragelse af materielle modtagelsesforhold eller om sanktioner som omhandlet i stk. 1-4 træffes individuelt, objektivt og upartisk og skal begrundes. Afgørelser baseres på den pågældende persons særlige situation, specielt med hensyn til personer, der er omfattet af artikel 21, under hensyn til proportionalitetsprincippet. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder adgang til lægebehandling i overensstemmelse med artikel 19 og en værdig levestandard for alle ansøgere.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de materielle modtagelsesforhold ikke inddrages eller indskrænkes, før der er truffet en afgørelse i overensstemmelse med stk. 5.

KAPITEL IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE SÅRBARE PERSONER

Artikel 21

Almindeligt princip

Medlemsstaterne skal i den nationale lovgivning til gennemførelse af dette direktiv tage hensyn til den særlige situation for sårbare personer, såsom mindreårige, uledsagede mindreårige, handicappede, ældre, gravide kvinder, enlige forældre med mindreårige børn, ofre for menneskehandel, personer med alvorlige sygdomme, personer med mentale forstyrrelser og personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk eller seksuel karakter, f.eks. ofre for kvindelig kønslemlæstelse.

*Artikel 22***Vurdering af sårbare personers særlige modtagelsesbehov**

1. Medlemsstaterne vurderer med henblik på en effektiv gennemførelse af artikel 21, om ansøgeren har særlige modtagelsesbehov. Medlemsstaterne skal endvidere angive, hvilke behov der er tale om.

Denne vurdering skal iværksættes inden for en rimelig frist efter indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse og kan indarbejdes i eksisterende nationale procedurer. Medlemsstaterne sikrer, at der også tages hensyn til de særlige modtagelsesbehov i overensstemmelse med dette direktiv, såfremt de først viser sig på et senere tidspunkt i asylproceduren.

Medlemsstaterne sikrer, at der i støtten til ansøgere med særlige modtagelsesbehov i overensstemmelse med dette direktiv tages hensyn til disses særlige modtagelsesbehov under hele asylproceduren, og at der føres tilstrækkeligt tilsyn med deres situation.

2. Den i stk. 1 omhandlede vurdering behøver ikke antage form af en administrativ procedure.

3. Kun sårbare personer som omhandlet i artikel 21 kan anses for at have særlige modtagelsesbehov og således omfattes af den særlige støtte i medfør af dette direktiv.

4. Den i stk. 1 omhandlede vurdering berører ikke vurderingen af behovet for international beskyttelse i medfør af direktiv 2011/95/EU.

*Artikel 23***Mindreårige**

1. Barnets tarv kommer i første række, når medlemsstaterne gennemfører de bestemmelser i dette direktiv, der vedrører mindreårige. Medlemsstaterne sikrer en levestandard, der er passende for den mindreåriges fysiske, mentale, åndelige, moralske og sociale udvikling.

2. Ved vurdering af barnets tarv tager medlemsstaterne især behørigt hensyn til følgende faktorer:

- a) muligheden for familiesammenføring
- b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling under særlig hensyntagen til vedkommendes baggrund
- c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at den mindreårige er offer for menneskehandel

d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

3. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige har adgang til fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreation, der er passende for deres alder, i de lokaler og indkvarteringscentre, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a) og b), og til udendørsaktiviteter.

4. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige, der har været udsat for misbrug, vanrøgt, udnyttelse, tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller som har lidt under væbnede konflikter, får adgang til rehabilitering, og tilbyder dem en passende psykiatrisk behandling og kvalificeret rådgivning, når der er behov derfor.

5. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige børn af ansøgere og mindreårige ansøgere indkvarteres sammen med deres forældre, deres ugifte mindreårige søskende eller den voksne, der i henhold til lov eller ifølge praksis i den pågældende medlemsstat har ansvaret for dem, forudsat at det er i overensstemmelse med den mindreåriges tarv.

*Artikel 24***Uledsagede mindreårige**

1. Medlemsstaterne træffer hurtigst muligt foranstaltninger til at sikre, at en repræsentant repræsenterer og bistår den uledsagede mindreårige, således at sidstnævnte kan nyde de rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Den uledsagede mindreårige skal straks underrettes om, at der er udnævnt en repræsentant. Repræsentanten skal udføre sine opgaver i overensstemmelse med princippet om varetagelse af barnets tarv som fastsat i artikel 23, stk. 2, og have den fornødne ekspertise med henblik herpå. For at sikre den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, jf. artikel 23, stk. 2, litra b), må den person, der fungerer som repræsentant, kun udskiftes, hvis det er nødvendigt. Organisationer eller personer, hvis interesser strider mod eller potentielt kan stride mod den uledsagede mindreåriges interesser, må ikke udnævnes til repræsentanter.

De relevante myndigheder skal regelmæssigt foretage en vurdering, herunder med hensyn til om der er tilstrækkelige midler til at repræsentere den uledsagede mindreårige.

2. Uledsagede mindreårige, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse, anbringes fra det tidspunkt, hvor de får tilladelse til indrejse, til det tidspunkt, hvor de er nødt til at forlade den medlemsstats område, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet eller behandles:

- a) hos voksne slægtninge

b) i en plejefamilie

c) i indkvarteringscentre med særlige faciliteter for mindreårige

d) i andre former for indkvartering, der egner sig for mindreårige.

Medlemsstaterne kan anbringe uledsagede mindreårige på 16 år og derover i indkvarteringscentre for voksne ansøgere, hvis det er i overensstemmelse med deres tarv, jf. artikel 23, stk. 2.

Så vidt muligt må søskende ikke skilles ad under hensyntagen til den pågældende mindreåriges tarv og navnlig til barnets alder og modenhed. Flytning af uledsagede mindreårige fra ét indkvarteringssted til et andet skal begrænses til et minimum.

3. Medlemsstaterne begynder at opspore den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, eventuelt med internationale eller andre relevante organisationers hjælp, hurtigst muligt efter, at en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, idet de beskytter den mindreåriges tarv. I de tilfælde, hvor der kan foreligge en trussel mod den mindreåriges eller dennes nære slægtnings liv eller integritet, særlig hvis de er blevet i hjemlandet, må det sikres, at indsamlingen, behandlingen og videregivelsen af oplysninger om de pågældende foretages på et fortroligt grundlag, så man undgår at bringe deres sikkerhed i fare.

4. De personer, der arbejder med uledsagede mindreårige, skal have fulgt og løbende følge relevant undervisning vedrørende mindreåriges behov og være bundet af regler om tavshedspligt fastsat i national ret i forbindelse med de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

Artikel 25

Ofre for tortur og vold

1. Medlemsstaterne sørger for, at personer, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre former for grov vold, modtager den nødvendige behandling for de skader, som sådanne handlinger har forårsaget, navnlig ved at få adgang til passende medicinsk og psykologisk behandling eller pleje.

2. De personer, der arbejder med ofre for tortur, voldtægt eller andre former for grov vold, skal have fulgt og løbende følge relevant undervisning vedrørende deres behov og er omfattet af de regler om tavshedspligt, som er fastsat i national ret, i forbindelse med de oplysninger, som de får kendskab til under deres arbejde.

KAPITEL V

KLAGER

Artikel 26

Klager

1. Medlemsstaterne sørger for, at der som led i de procedurer, der er fastlagt i national ret, kan indgives klage over afgørelser vedrørende modtagelse, inddragelse eller indskrænkning af ydelser i henhold til dette direktiv eller over afgørelser truffet i henhold til artikel 7, som berører ansøgere individuelt. Der skal i det mindste i sidste instans være mulighed for klage over eller fornyet prøvelse af de faktiske omstændigheder og den retlige vurdering ved en retsinstant.

2. I tilfælde af klage eller fornyet prøvelse ved en retsinstant, jf. stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at der på anmodning er adgang til gratis juridisk bistand og repræsentation, for så vidt som det er nødvendigt for at sikre effektiv adgang til retlig prøvelse. Dette skal som minimum omfatte udarbejdelse af de nødvendige procesdokumenter og deltagelse i retsmødet ved retsinstanten på ansøgerens vegne.

Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af personer med passende kvalifikationer, som er godkendt eller har tilladelse i henhold til national lovgivning, og hvis interesser ikke strider mod eller potentielt kan stride mod ansøgerens interesser.

3. Medlemsstaterne kan også fastsætte bestemmelser om, at gratis juridisk bistand og repræsentation kun ydes:

a) til personer, der ikke har tilstrækkelige midler, og/eller

b) gennem tjenester, der stilles til rådighed af juridiske eller andre rådgivere, som i henhold til national ret specifikt er udpeget til at bistå og repræsentere ansøgere.

Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om, at gratis juridisk bistand og repræsentation ikke kan stilles til rådighed, hvis der efter en kompetent myndigheds opfattelse ikke er reelle udsigter til, at klagen eller anmodningen om fornyet prøvelse imødekommes. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at den juridiske bistand og repræsentationen ikke begrænses vilkårligt, og at ansøgeren ikke forhindres i at få effektiv adgang til retlig prøvelse.

4. Medlemsstaterne kan også:

a) pålægge økonomiske og/eller tidsmæssige begrænsninger i forbindelse med gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at dette ikke vilkårligt begrænser adgangen til juridisk bistand og repræsentation

- b) fastsætte bestemmelser om, at behandlingen af ansøgere for så vidt angår gebyrer og andre udgifter ikke må være gunstigere end den behandling, der generelt gives deres egne statsborgere i forbindelse med juridisk bistand.

5. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvist at få godtgjort alle de udgifter, som de har betalt, hvis og når ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at betale sådanne udgifter er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

6. Procedurene for adgang til juridisk bistand og repræsentation fastsættes i national ret.

KAPITEL VI

FORANSTALTNINGER, DER SKAL GØRE MODTAGELSESSYSTEMET MERE EFFEKTIVT

Artikel 27

Kompetente myndigheder

Hver medlemsstat meddeler Kommissionen, hvilke myndigheder der er ansvarlige for at opfylde forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen eventuelle ændringer i oplysningerne om disse myndigheder.

Artikel 28

System for styring, overvågning og kontrol

1. Medlemsstaterne indfører under behørig hensyntagen til deres forfatningsmæssige opbygning relevante ordninger til at sikre, at der indføres passende styring, overvågning og kontrol af modtagelsesforholdenes niveau.

2. Medlemsstaterne indsender de relevante oplysninger til Kommissionen på formularen i bilag I senest den 20. juli 2016.

Artikel 29

Personale og midler

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de myndigheder og andre organisationer, der gennemfører dette direktiv, har modtaget den nødvendige grundlæggende uddannelse til imødekommelse af både mandlige og kvindelige ansøgers behov.

2. Medlemsstaterne afsætter de nødvendige midler i forbindelse med de nationale regler, der gennemfører dette direktiv.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

Rapporter

Kommissionen aflægger senest den 20. juli 2017 rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer.

Medlemsstaterne sender senest den 20. juli 2016 Kommissionen alle de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af rapporten.

Efter at have fremlagt den første rapport aflægger Kommissionen mindst hvert femte år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 31

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-12, artikel 14-28 og artikel 30 samt bilag I senest den 20. juli 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde en erklæring om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af den nævnte erklæring fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 32

Ophævelse

Direktiv 2003/9/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af nærværende direktiv, med virkning fra den 21. juli 2015, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag II, del B, angivne frist for gennemførelse af direktivet i national ret.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 33***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 13 og 29 samt bilag I finder anvendelse fra den 21. juli 2015.

*Artikel 34***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juni 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. SHATTER

Formand

BILAG I

Skema til indberetning af de oplysninger, som medlemsstaterne skal indgive, jf. artikel 28, stk. 2

Efter den dato, der er anført i artikel 28, stk. 2, indgives de oplysninger, som medlemsstaterne skal indgive, på ny til Kommissionen, hvis der foretages en væsentlig ændring i den nationale lovgivning eller praksis, som betyder, at de indgivne oplysninger er forældede.

1. Redegør venligst på grundlag af artikel 2, litra k), og artikel 22 for de forskellige trin i proceduren til at fastslå, om en person har særlige modtagelsesbehov, herunder det øjeblik, hvor denne sættes i gang og dens konsekvenser for, hvordan der tages hensyn til sådanne behov, navnlig for uledsagede mindreårige, ofre for tortur, voldtægt eller andre former for grov psykisk, fysisk eller seksuel vold og ofre for menneskehandel.
2. Angiv fuldstændige oplysninger om de dokumenter, der er omhandlet i artikel 6, herunder deres type, betegnelse og format.
3. Angiv venligst med henvisning til artikel 15, i hvilket omfang eventuelle særlige vilkår er knyttet til ansøgers adgang til arbejdsmarkedet, og beskriv disse begrænsninger nærmere.
4. Beskriv venligst med henvisning til artikel 2, litra g), hvordan materielle modtagelsesforhold tilbydes (dvs. hvilke materielle modtagelsesforhold der stilles til rådighed i form af naturalier, kontantydelse, værdikuponer eller en kombination af disse), og anfør niveauet af de lommepenge, ansøgere får.
5. Redegør venligst for eventuelle referenceværdier, der anvendes i national ret og praksis til at fastlægge niveauet af finansiell bistand til ansøgere, jf. artikel 17, stk. 5. Redegør for årsagen til en eventuel mindre gunstig behandling af ansøgere i forhold til egne statsborgere.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv

(omhandlet i artikel 32)

Rådets direktiv 2003/9/EF

(EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18)

DEL B

Frist for gennemførelse i national lovgivning

(omhandlet i artikel 32)

Direktiv	Frist for gennemførelse
2003/9/EF	6. februar 2005

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2003/9/EF	Dette direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledende tekst	Artikel 2, indledende tekst
Artikel 2, litra a)	—
Artikel 2, litra b)	—
—	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra d), indledende tekst	Artikel 2, litra c), indledende tekst
Artikel 2, litra d), nr. i)	Artikel 2, litra c), første led
Artikel 2, litra d), nr. ii)	Artikel 2, litra c), andet led
—	Artikel 2, litra c), tredje led
Artikel 2, litra e), f) og g)	—
—	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra e)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra f)
Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra g)
Artikel 2, litra k)	Artikel 2, litra h)
Artikel 2, litra l)	Artikel 2, litra i)
—	Artikel 2, litra j)
—	Artikel 2, litra k)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6, stk. 1-5	Artikel 6, stk. 1-5
—	Artikel 6, stk. 6
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 7, stk. 1 og 2
Artikel 7, stk. 3	—
Artikel 7, stk. 4-6	Artikel 7, stk. 3-5

Direktiv 2003/9/EF	Dette direktiv
—	Artikel 8
—	Artikel 9
—	Artikel 10
—	Artikel 11
Artikel 8	Artikel 12
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10, stk. 1	Artikel 14, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 14, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 10, stk. 3	Artikel 14, stk. 3
Artikel 11, stk. 1	—
—	Artikel 15, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 15, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 15, stk. 3
Artikel 11, stk. 4	—
Artikel 12	Artikel 16
Artikel 13, stk. 1-4	Artikel 17, stk. 1-4
Artikel 13, stk. 5	—
—	Artikel 17, stk. 5
Artikel 14, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 14, stk. 2, første afsnit, indledende tekst, litra a) og b)	Artikel 18, stk. 2, indledende tekst, litra a) og b)
artikel 14, stk. 7	Artikel 18, stk. 2, litra c)
—	Artikel 18, stk. 3
Artikel 14, stk. 2, andet afsnit	Artikel 18, stk. 4
Artikel 14, stk. 3	—
—	Artikel 18, stk. 5

Direktiv 2003/9/EF	Dette direktiv
Artikel 14, stk. 4	Artikel 18, stk. 6
Artikel 14, stk. 5	Artikel 18, stk. 7
Artikel 14, stk. 6	Artikel 18, stk. 8
Artikel 14, stk. 8, første afsnit, indledende tekst, første led	Artikel 18, stk. 9, første afsnit, indledende tekst, litra a)
Artikel 14, stk. 8, første afsnit, andet led	—
Artikel 14, stk. 8, første afsnit, tredje led	Artikel 18, stk. 9, første afsnit, litra b)
Artikel 14, stk. 8, første afsnit, fjerde led	—
Artikel 14, stk. 8, andet afsnit	Artikel 18, stk. 9, andet afsnit
Artikel 15	Artikel 19
Artikel 16, stk. 1, indledende tekst	Artikel 20, stk. 1, indledende tekst
Artikel 16, stk. 1, litra a, første afsnit, første, andet og tredje led	Artikel 20, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 16, stk. 1, litra a), andet afsnit	Artikel 20, stk. 1, andet afsnit
Artikel 16, stk. 1, litra b)	—
Artikel 16, stk. 2	—
—	Artikel 20, stk. 2 og 3
Artikel 16, stk. 3-5	Artikel 20, stk. 4-6
Artikel 17, stk. 1	Artikel 21
Artikel 17, stk. 2	—
—	Artikel 22
Artikel 18, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
—	Artikel 23, stk. 2 og 3
Artikel 18, stk. 2	Artikel 23, stk. 4
—	Artikel 23, stk. 5
Artikel 19	Artikel 24
Artikel 20	Artikel 25, stk. 1
—	Artikel 25, stk. 2
Artikel 21, stk. 1	Artikel 26, stk. 1

Direktiv 2003/9/EF	Dette direktiv
—	Artikel 26, stk. 2-5
Artikel 21, stk. 2	Artikel 26, stk. 6
Artikel 22	—
—	Artikel 27
Artikel 23	Artikel 28, stk. 1
—	Artikel 28, stk. 2
Artikel 24	Artikel 29
Artikel 25	Artikel 30
Artikel 26	Artikel 31
—	Artikel 32
Artikel 27	Artikel 33, første afsnit
—	Artikel 33, andet afsnit
Artikel 28	Artikel 34
—	Bilag I
—	Bilag II
—	Bilag III

ABONNEMENTSPRISER 2013 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 300 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig dvd	22 officielle EU-sprog	1 420 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	910 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ dvd	22 officielle EU-sprog	100 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, dvd, 1 udgave pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	200 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én dvd.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C ... A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsganter. Listen over salgsganterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA